

Giới thiệu Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?

Cái chết đến bất ngờ với lý do ngờ ngẫm, nhưng tạo hóa cho cô sống lại một lần nữa nhưng.... tại sao cô lại xuất hiện trong cái tiểu thuyết ngôn tình mà cô đang đọc đây, ông trời thương cô cho cô xuyên không nhưng sao không thương cô cho cô xuyên vào làm nữ chính mà lại là cô nàng nữ phụ ác độc mà nào tàn này vậy.....

AAAA Cô không muốn chết sớm đâu a. vì thế một kế hoạch muôn thuở là tránh xa các vị đại nhân vật trong truyện tiểu thuyết là tốt nhất.

Phần giới thiệu có hơi độc đáo chủ yếu để gây tò mò cho bạn đọc thôi, dù sao Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không cũng mong được các bạn hưởng ứng nồng nhiệt như đã từng hưởng ứng cho Phong Mang.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở Thành Nữ Phụ Nào Tàn

Phan Tinh đang cố gắng nhồi nhét tất cả thức ăn trên bàn chỉ vì muốn xem tiếp quyển tiểu thuyết ngôn tình máu chó đang xem dở.

Mà số phận của cô quá đen có thể may mắn nuốt trôi cái xương gà

“um um.....” cô chỉ biết trợn tròn mắt trước khi tất thảy cô còn nhiều điều luyến tiếc cô còn tiền tiết kiệm chưa xài, chiếc xe hơi vừa mới mua và quan trọng nhất là quyển tiểu thuyết cô chưa xem xong, ông trời sao ông lại đối xử như vậy với tôi?

“đau quá” Phan Tinh tỉnh lại hiện trạng bây giờ là cổ tay cô bị cắt đứt động mạch máu chảy nhuộm đầy buồm tắm.

-cứu tôi với. yếu ớt kêu cứu. chuyện gì vậy không phải mình mắc xương chết sao mà bây giờ lại thành tự tử cắt cổ tay chết đây.

-có ai không cứu với. gần như kiệt sức để gọi người đến cứu mình cô mệt mỏi mà liệm đi trước khi ý thức không còn mơ hồ cô cảm thấy thân thể mình được ai đó bế bổng wow bế công chúa nha hương trà xanh phấn phất quanh mũi hơi thở của đàn ông thật thoải mái trước khi liệm đi bản thân cố gắng mở mắt ra nhìn người cứu cô một lần nhưng chỉ mờ mờ ảo ảo như một giấc mộng.

Lại một lần nữa tỉnh lại không phải là căn phòng trọ nhỏ màu xanh lam của cô, cũng không phải căn phòng tắm nhuộm đầy máu mà là toàn là máu trắng, cô thật sự chết và được lên thiên đường rồi sao hic số cô thật đen.

“cách” đang tự an ủi sự ra đi và hưởng phúc trên thiên đường thì tiếng mở cửa làm hồn cô lại trở về với xác.

-Tinh. giọng nói lạnh băng phát ra từ một người đàn ông khí chất quý tộc mặc tây trang toát lên vẻ thành thực sòng mũi cao đôi mắt màu lam chứng tỏ người này là con lai, môi mỏng khẽ nhếch một tia khinh bỉ thoát ra từ mắt khuôn mặt trắng đầy lạnh lùng.

“wow thật đẹp” soái ca nha thiên đường thật không phụ lòng người cho soái ca đến bầu bạn với cô nha Nhưng mà thái độ này là sao? Lạnh lùng khinh thường cô làm gì nên tội hả?

- Tô Vân cô tưởng rằng tự tử sẽ làm cho Hàn Thiên tôi sẽ yêu cô sao? Nằm mơ. lạnh lùng khinh bỉ là những gì anh có thể cho cô, một người suốt ngày bám lấy đàn ông còn tưởng rằng lấy cái chết ra sẽ được người khác thương cảm rồi yêu cô sao? Thật là chỉ có trong mơ.

Cô ngơ ngác ngược nhìn Hàn Thiên con người ngây thơ khó hiểu chuyển động qua lại

Ánh mắt ấy lại làm cho trái tim Hàn Thiên đập lạc nhịp là sao đây ánh mắt ngây thơ đáng yêu đó xuất phát từ người phụ nữ mê trai như Tô Vân sao? Cô thay đổi sao? Ngán nạn câu hỏi ở trong lòng nhưng anh không một biểu hiện ra ngoài vẫn trung bộ mặt lạnh nhạt.

- Trai đẹp, anh ầm đầu sao? Tôi yêu anh khi nào ?.cô ngây thơ hỏi sao đó không sợ cái bộ mặt lạnh như tiền mà ngây ngô cười khê, hẳn chắc mắc bệnh nặng lắm mới lên thiên đường với cô đây mà, mà sao 2 cái tên này nghe quen quen thế ? hình như nghe ở đâu đó rồi a đúng rồi trong tiểu thuyết “yêu em anh làm tất cả” mà cô đang chết mê chết mệt, Tô Vân là nữ phụ độc ác mà nào tàn nhất cô từng thấy một phụ nữ ngu ngốc đam mê sắc đẹp làm đủ loại chuyện chỉ mong có sự chú ý của nam chính lẫn nam phụ rồi chia rẽ nữ chủ với nam chủ để đổi lại một kết quả muôn thuở là cái chết bi thảm te tua, gia đình ly tán gia bại sản cái đó là được nam chủ ban cho haizzz ngu ngốc mà. Nhưng tại sao hẳn lại gọi cô là Tô Vân? Ngán nạn dấu chấm hỏi.

Sự khinh thường, câu nói trêu tức nụ cười nhẹ nhàng lọt vào ánh mắt của Hàn Thiên làm tim hắn đập liên tục như mắc phải bệnh tim ánh mắt xuất hiện vài tia bối rối để tình lặng tâm hồn trách nam của bản thân hẳn hừ lạnh cổ họng tỏ vẻ khinh thường cô rồi nhanh chóng rút lui hành động nhanh chóng chưa đầy một phút.

Trong khi đó cô vẫn còn ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra với bản thân thì khẽ nhích tay đặt lên đầu thì con đầu thì cổ tay làm cô khẽ hít khí lạnh, thật đau nếu cô chết rồi thì làm gì có cảm giác đau đớn đây.

Nhích thân thể mệt mỏi vào nhà vệ sinh giải quyết chuyện gấp, xong việc khẽ ngược lên nhìn dung nhan của mình thì người trong gương làm cho cô cảm thấy hâm mộ, thật đẹp nha tiểu mỹ nhân mắt tròn to đen láy lông mi công vút mũi thon gọn môi anh đào làn da trắng nõn khuôn mặt non nớt chắc tầm 17 18 tuổi. Mà khoan khẽ lắc đầu một cái cô lại một lần nữa ngược mắt nhìn vào gương á đây là chuyện gì.

Khi một lần nữa lật thân xác mỹ nhân về giường khẽ liếc nhìn một lần nữa không gian cô đang ở thì nhận ra rằng cô đang ở phòng bệnh của bệnh viện, sâu chuỗi tất cả lại thì cô biết được tin động trời cô Phan Tinh 25 tuổi chính thức xuyên không vào tiểu thuyết ngôn tình máu chó cầu huyết nếu trở thành nữ chủ vận người mê thì không nói gì mà lại cầu huyết hơn là cô được thăng cấp làm nữ chủ độc ác nào tàn người mà cô khinh bỉ nhất trong tiểu thuyết đó. Phải làm sao đây cô sẽ chết thế thảm sao? Không không được cô không muốn chết nữa, huhu kiếp trước kiếp trước nữa cô đã làm gì ác sao? Mặt nhăn nhó vận vẹo, cô có một ý tưởng trong đầu sớm muộn gì cũng chết hay chết nhẹ nhàng một chút cũng được đi. Ý định tự tử lại được cô cho vào kế hoạch sau khi ngủ một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tránh Xa Nam Chủ

Phan Tinh à không bây giờ cô là Tô Vân rồi sau khi ngủ một giấc ngon lành đến tối không hề có dấu hiệu của người có ý định tự tử.

-A thật thoải mái. Vươn vai nhẹ nhàng để tránh phải động đến vết thương ở cổ tay, bây giờ điều cô quan tâm là tự tử bằng phương pháp nào cắt cổ tay làm rồi đau lắm giờ cắt nữa thì rất đáng sợ, uống thuốc ngủ thì sùi bọt mép, co giật, đau bụng thôi cách này không được, treo cô thì chết lè lưỡi ra rất xấu, làm sau đây, bỗng tia sáng set qua trong đầu nháy lần chết nhanh nhất được phiếu lưu mạng hiểm không đau đớn mà cảnh tượng máu me óc vít trong sọ văng ra làm cô trùng bước với phương pháp này, aizz làm sao đây cô không thể không chết lúc sáng cô đã trêu vào một người không nên trêu rồi người ta là tổng giám đốc một tập đoàn quốc tế là lão hồ ly trên thương trường lạnh lùng quyết tuyệt một trong những người trong hậu cung hung mạnh của nữ chủ vận người mê kia, Hàn Thiên làm gia đình cô tán gia bại sản cha cô vừa mất con vừa mất gia đình mà thành người điên. Đúng là cuộc đời thật bất công sao cô lại là nữ phụ mà không là nữ chủ.

Một hồi đắn đo cô quyết định lên sân thượng hóng mát tiện thể tự tử luôn. Nói là làm cô mở cửa nhanh chóng bước đến thang máy mà bấm tầng cao nhất.

Trước mắt là toàn thành phố về đêm rực rỡ ánh đèn lung linh thật xinh đẹp nhưng cô vẫn còn lưỡng lự nếu có nhảy xuống từ tầng 25 lỡ cô rớt xuống trúng một chiếc xe hay người nào đó có khi nào lại kéo thêm một mạng người đi chung với mình không.

Cô đang lưỡng lự trong kế hoạch tự tử tay vịn lang cang nhắc một chân thì trong góc tối có đôi mắt sáng như điều hâu đang chăm chú nhìn cô ánh mắt chỉ toàn là khinh bỉ. khẽ bước về hướng Tô Vân môi mím khẽ nhếch khinh thường rồi khẽ nhìn về phía dưới chặc chặc vài tiếng.

- nếu muốn chết thì nhanh lên

Rùng mình về mặt sợ set, ánh mắt kinh hoàng ngây thơ nhìn về phía phát ra giọng nói, ma sao bị ma nhập sẽ điên điên khùng khùng đó, cô không muốn bị bệnh tâm thần đâu, theo bản năng thấy nguy hiểm thì lùi lại toàn thân run rẩy

Nuốt một ngụm nước bọt để lấy dũng cảm “ma đại ca tha cho tôi, tôi chỉ đại khờ, tôi không muốn chết nữa, xin đường tha mạng” không xác định là người hay ma luồng gió vượt qua mặt Lãnh Hiên mát hút không còn thấy bóng nhìn nhỏ nho của Tô Vân nữa, có cũng chỉ là chiếc dép lê của phòng bệnh, cô đi rồi để lại một mình Lãnh Hiên ngây ngốc đứng đó một mỹ nam tuấn tú như hần mà bị cô nói là ma.

không phải ngày nào tháng nào cô cũng kiểmk có tìm bệnh này bệnh kia để đến đây cho hần khám bệnh sao? Không phải vì gương mặt tuấn tú của hần mà cô mê đắm đeo bám hần sao? Khụ hần hơi tự ki một chút nhưng ai có thể nói cho hần biết rằng tại sao ánh mắt ngây thơ biểu hiện trên khuôn mặt ngây ngô khi tẩy hết những lớp trang điểm đó làm cho hần cảm thấy cô thật đáng yêu không còn chán ghét như những ngày trước nữa, mà làm cho hần tim đập loạn nhịp muốn gần cô hơn đây. Khẽ cười một cái, còn gặp nhau mà phải không?

--- -----đường phân cách đáng yêu-----

Trở về phòng bệnh Tô Vân hồ hấp rồi loạn, vừa bước vào phòng thì một quý phu nhân mặt hoang mang lo lắng nước mắt đầy mặt về mặt tan thương đưa tang nhìn cô rồi nhanh chóng bước về phía cô ôm chầm lấy cô khóc lóc

- Vân nhi của mẹ, tay đau không con, không chết là được rồi. Nằm trong vòng tay của quý phu nhân này thật ấm áp như mẹ của cô vậy, nỗi tủi thân nhớ mẹ rẻ (dù bà hay lợi dụng cô làm việc nhà lợi dụng tiền lương của cô nhưng không sao cũng là người cô phẫn đấu mà sống) lại ùa đến cô khóc lóc theo người mẹ của Tô Vân nguyên thân.

Một hồi sụt sùi 2 mẹ con khóc lóc mệt lã người thì gần đó một người đàn ông trung niên khuôn mặt ôn hòa về mặt mặt mũi, trong mắt cô có thể thấy được tia đau lòng của ông, ông đưa 2 ly nước về phía 2 mẹ con

- mệt rồi, uống nước đi. Tua bằng sau đoạn hai mẹ con uống nước con khẽ ngược nhìn hai nhân vật mới xuất hiện này người phụ nữ trung niên xinh đẹp tầm hơn 40 lần da được bảo quản kỹ lưỡng nên không nhìn thấy nếp nhăn nào đánh giá toàn thể bà là một đại mỹ nhân nha, rồi khẽ đánh giá người đàn ông tầm hơn 50 khuôn mặt kiên nghị ôn hòa lúc nào cũng nghiêm túc rất mỹ nam nha tổng thể là 2 người này thật đẹp đôi thì ra khuôn mặt cô đang sở hữu thì ra được hưởng gen trội từ 2 người này.

“ục ục” bụng cô reo lên phá vỡ không gian đau thương trong phòng bệnh, ngưng ngừng cô cười ngầy thơ thật một ngày này quá nhọc nên cô cũng chán tâm trí ăn uống bây giờ thật đói.

Ba cô khẽ cười cưng chiều sờ đầu - đi Thanh có nấu cháo con ăn một ít đi

Cắt cổ tay vì trai tự tử là một điều ngu xuẩn mà tự tử vì nam chủ là ngu xuẩn nhất của ngu xuẩn tại sao cô không lựa chọn cách khác chẵn hạn tránh xa nam chủ không tranh giành ám hại nữ chủ thì cuộc đời này làm gì còn chữ chết nữa chứ, đúng cách hay cô phải tiếp nhận với hiện thực thôi ở đây có ba mẹ cưng chiều yêu thương thế là đủ rồi.

-vâng. cô không bỏ được tạt ham ăn cứ thấy đồ ăn mà ăn ngấu nghiến kết hợp với khi đói tốc độ ăn nhưng sấm sét không quan tâm đến hai khuôn mặt chết đứng ngu ngơ của cha mẹ mới của cô.

-“ Vân Nhi từ từ thôi “ mẹ cô hốt hoảng khuyên nhủ

Cô khẽ ừ rồi tốc độ ăn cũng không giảm, khẽ ợ một cái.

-“ ngon quá mai con muốn ăn nữa” lấy tay quẹt miệng, chép chép nhai nhai mà nói thái độ này lại một lần nữa làm ba mẹ cô sững sốt lần nữa, từ khi nào con gái họ từ tiểu thư đông đánh kiêu ngạo bướng bỉnh, kén ăn lại trở thành quỷ đói rồi không còn bộ dáng của tiểu thư cao ngạo của một tập đoàn lớn nữa

-“ Bảo bối con hôm nay lạ lắm” ba cô nghi ngờ

Bàng hoàng trong một lúc “ba ba à sống như trước đây thật mệt mỏi con muốn làm cô gái bình thường”

Cô tại sao lại quên rằng Tô Vân lúc trước tính khí như thế nào mà lại suôn sẻ như bình thường, nhưng mà không sao cho dù tính tình có khác nhưng cô cũng là Tô Vân đó phải không, chắc gì họ tin vào chuyện xuyên không nhập hồn kinh khủng chỉ có trong phim nay là ứng nghiệm vào con gái họ đây.

-“ con đã bình phục nhưng mẹ con không an tâm nên con chịu khổ vài ngày nằm viện rồi thu dọn đồ về nhà chín ở đi”. Ba cô thái độ cương quyết giọng điệu ra lệnh không được từ chối.

-“ vâng” con gái ngoan hiền chịu sự sắp đặt cũng làm ông nghĩ ngợi một lúc.

-“ mẹ có nhờ Lãnh Hiền chăm sóc làm bác sĩ riêng cho con vài ngày rồi, con gái yêu” mẹ cô cười gian xảo khẽ đảo mắt liếc nhìn ông xã của mình.

-“ cái gì” cô hốt hoảng cái gì cơ Lãnh Hiền ông trời ơi đang trên con sao? Hàn Thiên một lão hồ ly không đủ bây giờ là Lãnh Thiên cô sắp xong đời rồi phải không, hần Lãnh Thiên bác sĩ đại tài đam mê nghiên cứu thành nghiệm là cháu đích tôn của một gia tộc lớn là nam chủ biến thái nhất còn nhớ trong nguyên tác Tô Vân sau khi gây thù với nữ chủ hần đã đem Tô Vân trong nguyên tác làm chuột bạch để làm thí nghiệm sau đó cô chỉ còn thân tàn ma dại, hần là nam chủ độc nhất không nên đắc tội ba mẹ mới à muốn con gái này chết sớm sao?

-“ không phải con rất yêu mến hần sao? Thôi yên tâm nghỉ ngơi mai có thể gặp bạch mã hoàng tử “ba cô cũng chen chân vào treu ghẹo cô rồi sao đó dụ dỗ mẹ cô về nhà nghỉ ngơi. Để lại mình cô cô đơn đau đớn muốn khóc mà khóc không được có ai yêu mến người đem mình ra làm chuột bạch hay không há.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 3

“cạch” “mê mang ngu một giấc gần trưa thì tiếng mở cửa phòng bệnh vang lên, khuôn mặt ngu ngơ đầu đó ở khoe miệng vẫn còn dính vài giọt nước miếng miệng nhỏ khẽ chép, ánh mắt mơ màng ngược nhìn về phía cửa, toàn bộ hành động chỉ có ở em bé của Tô Vân lọt vào tầm mắt của Lãnh Hiền mỗi mống khẽ nhếch cười nhẹ làm cho khuôn mặt kiên nghị, lạnh nhạt, vô tâm của hần trở thành ôn nhu, dịu dàng làm cho sắc nữ trên giường bệnh ngầy ngẫn wow đúng là trong thế giới tiểu thuyết toàn là trai đẹp, chắc chắn.

Tiểu thư đông đánh ngày nào đã thay đổi trở thành một tiểu bạch thỏ ngây thơ trong sáng, thật muốn một ngụm nuốt trửng cô Lãnh Hiền ánh mắt âm trầm nhìn cô gái đang thêm thường sắc đẹp của hần nhưng hần không còn chán ghét nó như lúc trước nữa mà muốn cô nhất kiến chung tình với hần luôn, suy nghĩ điên rồ này đột ngột xuất hiện trong đầu hần làm hần giật mình khẽ lắc đầu cái gì có thể thay đổi nhưng tính cách làm sao có thể thay đổi nhanh như vậy được chứ? Chắc cô đang định lạc mèm buộc chặt hần đây nghĩ như vậy làm hần khó chịu hần chán ghét bản thân bị người ta tính kế.

-“ kiểm tra “ lạnh nhạt bỏ thí ra 2 chữ hần ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ không nhìn đến trái tim đầy mắt Tô Vân kia, Mày xinh khề nhieu có cần chảnh như vậy không đẹp trai là không coi ai ra gì à thật đáng ghét. Mắt khề liếc liếc khi nhìn đến tên người này thì như một con sấm chớp xẹt ngang qua đầu óc cô, cổ găng hít thở nhưng chậm mắt rồi cô ngất lịm ngay trên giường, trời ngời một chỗ mà nam chủ cũng tự hiến dâng đến là sao đây? Sợ cô ngán như thế sao?

Cô ngất đi làm Lãnh Hiên giật mình hoảng hốt, lo lắng trạng thái bây giờ trước nay vẫn chưa bao giờ xuất hiện ở anh vì anh không cho phép bản thân mình đem trái tim mình cho một ai nắm giữ nhưng chuyện gì đang xảy ra đây người anh chán ghét nhất suốt ngày đeo bám tìm cách leo lên giường anh nhưng chỉ sau khi tự từ anh nhận ra cô đã trở thành một con người khác anh vô tình nhìn cô đang tìm cách một lần nữa tự từ không ngăn cản còn cô vũ cô nhưng ánh mắt ngây thơ đáng yêu, non nớt của cô làm anh cảm thấy thú vị, bây giờ thì sao mong cô nhất kiến chung tình với hần nhưng hần bị cô bắt tìm mắt rồi.

Xoay người kiểm tra sơ bộ cho cô sau khi biết cô không có vấn đề gì nên an tâm thở ra. Nhấn nút đầu giường gọi y tá.

Mơ mơ màng màng bị người khác cời đồ lạnh lạnh khề nhieu mày đẹp mỡ mắt cảnh tượng mà cô thấy là một cô nàng mặc đồ trắng đang quần quật cời quần áo cô, mắt đã to nay tròn to hơn về mặt cảnh giác đề phòng nhìn về cô nàng áo trắng

- "cô làm gì thế?"

- " cời đồ kiểm tra" cô nàng áo trắng là y tá cô nàng này cũng tỏ thái độ coi thường cô, nói chuyện lạnh nhạt không có chủ ngữ vị ngữ, cô nàng Tô Vân trước kia đã làm chuyện tốt gì đây đề bây giờ cô phải gánh chịu tất cả thể hạ thật đáng ghét.

Một buổi sáng à không buổi trưa ra ra vào vào bận rộn kiểm tra tổng quát, cứ ngỡ là kết thúc rồi được ăn món ngon mà mẹ cô mang đến nhưng vừa đưa thìa cháo sắp đến miệng thì " cộc cộc"

- " vào đi" mắt hừng nổi cáu với người sắp vào giọng nói cô như muốn ăn thịt người vậy, nhưng nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Hiên thì con giận đành nuốt hết vào, cô dám chọc ai cũng không dám chọc vào hậu cung vững mạnh của nữ chủ đầu , cô còn muốn sống mà tìm một anh soái ca cho riêng mình.

Ánh mắt thoáng tia cười, sững nịnh nhưng khuôn mặt Lãnh Hiên vẫn lạnh nhạt như cũ

-“ tiếp tục kiểm tra” Hần tiết kiệm nước miếng như vậy sao? Làm nam chính ai cũng đáng ghét hay bắt chẹt nữ phụ yếu đuối như cô sao? Cô còn chưa có ăn gì đó chỉ cật cổ tay mà phải đi kiểm tra tìm phổi răng hàm mắt chụp x quang thử máu thử nước tiểu bây giờ là kiểm tra cái gì nữa đây. Không thèm quan tâm cổ găng nuốt cho bằng được hết bát cháo mẹ thân yêu nấu.

-“ kiểm tra xong rồi mà” tha cho cô đi cô mệt lắm chỉ muốn ăn rồi ngủ thôi

-“ kiểm tra buồn trứng, tiêm ngừa u nan buồng trứng”

“phụt” “khụ khụ” cháo cứ ngấm thẳng phía trước mà bay cô thì không ngừng ho khan khuôn mặt vắn vẹo nước mắt tuôn rơi, tên này có bị bệnh không, biến thái thì cũng phải có giới hạn thôi chứ, vừa ho đỏ mặt tia tai nước mắt hoa lệ tuôn rơi ngược nhìn trời hầy triệu hồi tên biến thái này về sao hoa gấp được không? Vẫn trong trạng thái cảm thán thì có bàn tay nhẹ nhẹ vỗ lưng cho cô chủ nhân của bàn tay đó không ai khác chính là Lãnh Hiên mặt lạnh mà làm hành động dịu dàng nhìn như có vẻ sai sai gì đó.

Thế là cô bị đóng gói mang đi với khuôn mặt đần ra. Làm hết tất cả nhìn ánh mắt hần hình như vẫn chưa hài lòng lắm vẫn muốn kéo cô đi kiểm tra vợ vẫn gì đó thì hần có cuộc phẫu thuật gấp nên đành buồn tha cho cô.

Một ngày bị hành hạ thân xác mệt mỏi rồi cô muốn nhanh nhanh được về nhà, được thoát khỏi cái tên biến thái sao hỏa này càng nhanh càng tốt nếu cô còn ở lại có khi hần lại cho người kiểm tra màng trinh của cô rồi sau đó không vừa ý hoặc làm rách nó hoặc cho thêm 1 tầng màng trinh nhân tạo vào nữa thì chỉ biết nhìn trời mà oán trách thôi.

May mắn hình như đã đến buổi chiều ba mẹ cô đến đón và đưa vô về nhà thoát khỏi tên nam chủ biến thái vô nhân đạo kia

Cuộc sống mới bắt đầu nhà mới, gia đình mới, thân phận mới đang chờ đón cô.

Trên đường về cô náo nức muốn biết ngôi nhà và căn phòng của cô ra sao? Trong tiểu thuyết cô chỉ là một nữ phụ độc ác nhỏ bé làm nền cho nữ chủ cao cả thánh mẫu, nữ chủ là Tô Noãn là chị họ của cô haizz số làm nữ phụ thì phải chịu cảnh mẹ gẻ con chồng thôi nữ chủ là con ruột nên được tác giả ưu ái có tất cả xinh đẹp, yếu đuối cần có các nam chủ bảo vệ nhưng theo cô nàng nữ chủ Bạch Liên Hoa này nhu nhược thì có bị nữ phụ hiếp đáp cũng chỉ biết nước mắt ngấn nước mắt dài mà viết trong nhật kí để rồi các nam chủ vô tình đọc được thế là cô đi đời nhà ma. Cô con gẻ của tác giả chỉ có được tình thương yêu vô bờ bến và sắc đẹp cũng không thua kém gì nữ chủ ra thì hẳn còn gì? Nhắm mắt âm thầm đau lòng, cô phải thay đổi cuộc sống của nữ phụ cũng như là của bản thân cô đều cô nên làm là tránh nữ chủ xem nam chủ là rắn rết tránh xa 100 thước như vậy mới an toàn.

Xe chậm chậm chạy vào cổng một căn nhà 2 tầng màu trắng trang nhã, xung quanh có vườn hoa hồng trắng mà mẹ cô thích, không như những biệt thự xa hoa nằm trên núi hay là gần biển trong các tiểu thuyết khác, căn nhà gia đình cô ở thật thoải mái trang nhã như những căn nhà khác trong khu nhưng đối với cô nơi đây thật ấm áp, cô quay nhìn liếc mắt về phía ba Tô, một nhà doanh nhân thành đạt lại không có lối sống sa xỉ, đối với vợ yêu chiều con gái thì sững nịnh dung túng nên cô tiểu thư cao ngạo kia hống hách, đồng lãnh, bướng bỉnh, ăn chơi sa xỉ mua hần một căn hộ xa hoa ở một mình gây bao nhiêu tiếng xấu để gia đình vốn hạnh phúc tan vỡ mẹ thì buồn bệnh mà chết, ba thì mất vợ mất con mất đi tài sản mà bấy lâu nay ông gầy dựng, quyết tâm trong lòng cô sẽ không để chuyện đó sẽ xảy ra.

Vừa bước vào nhà dì Thanh người nấu ăn ngon nhất nhà kim quân gia dẫn theo hai người hầu theo sau khẽ chào đón cô trở về. Đối với người tạo ra những món ăn ngon cô rất tôn sùng vì kiếp trước cô vốn tính lười chỉ số IQ về vấn đề nấu nướng không cao nên chỉ toàn ăn thức ăn nhanh và đồ hộp hoặc mì gói thôi.

"chào dì Thanh, con về rồi" nụ cười ngọt lịm trên môi vẫy tay chào người tạo thức ăn cho cô

"Vâng , chào tiểu thư" bối rối và hốt hoảng trước thái độ thay đổi 180 độ của Tô Vân bà máy móc trả lời, tiểu thư thay đổi rồi sao trước kia gặp bà cô ấy còn chần thềm nhìn bà một cái cơ mà.

"phòng tiểu thư đã dọn dẹp xong rồi tiểu Mai cô dẫn tiểu thư về phòng đi" Dì Thanh lạnh nhạt che giấu cảm xúc của mình mà hướng tiểu Mai dặn dò

Vừa mở cửa phòng đập vào mắt cô là căn phòng đỏ chót làm cô cảm thấy nóng nực kinh khủng, tại sao 'Tô vân' cô có thể ở một căn phòng màu đỏ nóng nực như thế này nhìn màu sắc căn phòng là biết tính cách của chủ nhân nó như thế nào rồi. Chỉ biết thờ dài trong lòng. Bước đến chiếc giường king size mà nhún thật nha cô chưa bao giờ thấy chiếc giường to mà mềm như cái này. Đi tắm nghỉ ngơi nhưng điều cô đau lòng nhất bây giờ là những bộ đồ trong chiếc tủ to lớn kia chỉ toàn đồ thiếu hụt tiết kiệm vải một cách tối đa, lục tung trong tủ chỉ tìm được chiếc quần ngắn ngang đùi và một chiếc áo sơ mi trắng mặc tạm, vừa đúng lúc ăn tối gia đình quay quần bên nha.

" con gái tâm trạng đã thoải mái chưa,tôi nay mẹ qua ngủ với con nhé" mẹ cô như con gái mới lớn nũng nịu hỏi hang cô.

"không được" cô còn chưa trả lời cơ mà ba ba có cần khẩn trương như vậy không

" nhà này em lớn nhất em quyết định"

Ba Tô như oán phụ trừng liếc về phía cô, cô đã làm gì đâu chứ, thật vô tội mà

" mẹ con không sao mà"

" không được cãi mẹ, mẹ quyết định rồi mẹ sẽ qua ngủ với con vài hôm" mẹ cô hình như rất quyết tâm cắn răng cắn lợi mà nói.

Ba cô càng thêm đau lòng khi nghe vợ yêu có con gái bỏ rơi người chồng già như ông đây

Liếc mắt biết tâm trạng thống khổ của ba " con muốn ngủ chung với cả ba mẹ"

Ba mẹ hầu như đã không còn bất ngờ với thái độ thay đổi của cô rồi , nhưng cũng có đôi chút bàng hoàng con gái 18t rồi mà vẫn còn muốn ngủ chung với ba mẹ sao?

" con nói thật sao?" ba mẹ cô hầu như đồng thanh mà hỏi

" thật" cô lớn như vậy nhưng chưa 1 lần được ngủ cùng ba mẹ đây là điều cô mong ước bấy lâu, nay lại có cơ hội thực hiện tại sao cô lại bỏ qua.

" à ba con muốn mua vài bộ quần áo mới, con thấy quần áo trong tủ không thích hợp với con"

Ba cô khẽ gật đầu, cô không biết nếu có thêm một yêu cầu nữa ba cô có cảm thấy cô là một người con gái phá của không nữa. Nũng nịu khẽ dựa vào vai ba ba thân yêu

" con muốn đổi màu sơn trong phòng thành màu lam có được không ba?"

" tất nhiên, ba không bao giờ từ chối yêu cầu của bảo bối"

Bữa tối ấm áp, giấc ngủ hạnh phúc có cha có mẹ thật thích.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tránh Ma Gặp Quỷ

Buổi sáng thức dậy không hiểu tại sao hôm qua rõ ràng cô ngủ chung với ba mẹ thế sao lại nằm trong căn phòng màu đỏ chót nóng hoi hoi này này rồi ?

Lạ lẫm lúc đầu bước vào toilet vẫn khuôn mặt thiên thần đó, cô thích cơ thể này ít ra ngực to hơn kiếp trước của cô ấy nhỉ hehe, ngửi ngửi bộ quần áo mặc từ hôm qua đến giờ, ừm không có mùi không cần phải thay bộ khác, hiện tại cô cũng lười chơi trò vật nhau với tủ quần áo thiếu vải mà to đùng của cô nàng kia. Cô là người thích ứng nhanh mà bây giờ đây cô lên sao hỏa chỉ cần cho cô ăn ngon là tất cả đối với cô chỉ là việc nhỏ.

Do đây “quá sớm” nên trong nhà chỉ còn lại di Thanh đang chỉ huy “đội ngũ “dọn dẹp “hùng mạnh” của mình là tiểu Mai và Tiểu Châu làm việc.

- “ chào buổi sáng tiểu thư, cô muốn ăn sáng ở trong phòng hay là ở đâu vậy?” di Thanh có vẻ cung kính chào hỏi cô, cô không quen với việc người lớn tuổi mà cung kính với mình như vậy đâu nha.

- “ ờ hoa viên đi” lơ đễnh trả lời mắt cô thì vẫn ngó nghiêng ngó dọc tìm bóng dáng ba mẹ, “à di Thanh sau này gọi con là Tiểu Vân được không” cười nũng nịu lời kéo cánh tay di Thanh, không phải càng nịnh thì người ta càng cho mình ăn ngon không phải sao?

-“ ông chủ nhờ di chuyển cái này cho con” giọng di Thanh không còn cung kính, xa cách như trước nữa, bà nhìn thấy cô từ khi sinh ra và lớn lên nên cũng xem cô là con gái của mình nhưng do cô trước kia được nuông chiều sinh ra hư, đồng đánh bướng bỉnh hống hách nên đối với người làm trong nhà không coi ai ra gì nên bà đành phải chiều theo ý cô coi cô như bê trên mà phục tùng.

Đưa tay nhận lấy món đồ di Thanh đưa tới là một tấm thẻ bạch kim lần đầu cầm trong tay một vật giá trị lớn lao như vậy, cuộc sống trước kia ngoài việc làm và làm, chăm sóc da, mua sắm là một chuyện chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển sống của cô.

Ăn sáng xong hết cũng đã đến 10 giờ, trong nhà buồn chán, qua dò la tin tức thì baba thân yêu đi làm, mẹ yêu thì đang tu luyện những bộ phim thần tượng máu chó, cầu huyết. đành quay về phòng tìm chìa khóa xe đi mua vài bộ quần áo thay đổi. Tìm xe cũng là một vấn đề nan giải nhà có một ga radê xe rất to xe thì em nào cũng đẹp, em nào cũng khí phách oai vệ, nuốt một ngụm nước bọt xe mình là chiếc nào vậy, vô tình bấm nhầm chiếc nút trên chìa khóa thì “bíp” một chiếc xe Ferrari 488 GTB màu đỏ xếp thứ tư trong dãy siêu xe phát ra tiếng, chắc chắn chiếc xe cô đêm nào cũng thấy trong giấc mơ đây mà tuy là người yêu thích xe và thể giới của cô, cô cũng đã mua một chiếc xe nhưng chỉ là hàng để trưng bày lý do ư.... Bí mật. Phí phách mở cửa xe, ngồi đúng kiểu người đẹp, bật bản đồ tìm kiếm trung tâm mua sắm gần nhất.

Rất nhanh mọi tập trung trên phố vào một chiếc xe thể thao sang trọng nhưng tốc độ phải nói rất xứng đua với người đi bộ, chiếc xe đó không phải của ai khác ngoài nữ phụ của chúng ta vận tốc thật đáng phải nể 20km/h trên trần cô còn lăm lăm mồ hôi, mặt mũi xanh lè, thế là đã biết lý do cô mua xe chỉ để trưng bày là thế, trên bản đồ chú thích 30 phút sẽ đến nơi thế nhưng với vận tốc không thể xem thường của cô thì cô có mặt ở trung tâm mua sắm sau 2 giờ 30 phút.

Bước xuống xe nhưng cơ thể vẫn không nghe lời lão đảo mắt thẳng bằng, sau một tiếng lay hoay chọn tới xem xét giá tiền số không đằng sau thì cô bước ra với chiếc áo from trắng cúp ngực tinh tế , với chiếc váy màu lam bó đùi, vì tính tình tiết kiệm của mình nên cô chỉ chọn khoản 4 hoặc 5 bộ để thay đổi nhìn, cô sẽ tạo cho cô nàng này một phong cách thành thực của nữ doanh nhân thành đạt mặt lạnh ôi thật xinh đẹp nha. Một ngày mệt mỏi tìm nơi nào đó chén bữa cơm trưa nhưng số cô đâu có được tốt vừa bước ngược lại, diên sao Lãnh Hiên tên nam chủ khôn kiếp biến thái sao hỏa kia đang ở đây cô có diên mà vào, “bịch” ây da đau quá ai ra đường mà mang theo vách tường vậy nè

“xin lỗi, thật.....” xin lỗi chưa xong ngược nhìn đôi phương cô theo quán tính thấy gì đó quy hiểm lùi lại phía sau 3 bước, không quy hiểm sao? Hàn Thiên đại boss mặt than đấy, cô đưa tay đỡ trán thật muốn ngắt xiú ngay tại chỗ mà.

Hôm nay ngày gì đây tránh được ma nhưng gặp phải quỷ là sao? Ông trời ơi sao không cho tôi chết luôn đi ? Ông trời thật rất "thương" cô, vô tình ra đường dạo phố cũng "may mắn " gặp được đến 2 nam chủ soái ca rồi nhưng soái ca này không phải của cô đâu nhé cô không dám đụng chạm vào hoa có chủ đâu.

Hàn Thiên lạnh nhạt nhìn cô, im lặng ngắm nghía cô một lúc

-“ ăn mặc vừa mắt như vậy sao? Định giả làm Bạch Liên Hoa sao?”

khinh miệt nồng đậm trong mắt hấn làm cô cảm thấy khó chịu cô chọc vào tiểu đệ của hấn sao mà phải đối xử với cô như vậy chứ ? Âm thầm khinh bỉ hấn trong lòng nhưng về ngoài vẫn nở nụ cười ngọt mả lúm đồng tiền nở rộ làm đôi phương chết đứng tại chỗ hấn bất động tìm lại đập liên hồi sao đây hấn vừa mất mấy ngày mới hồi phục được mai hấn phải đi khám xem tìm hấn bị sao rồi.

Luôi phản ứng với tên hấn này ngắm tới mục tiêu đập mạnh vào chân hấn khiến hấn đau đớn cô nhanh chóng chạy trốn vừa chạy vừa quay đầu làm mặt quỷ với hấn, khinh bỉ cô sao đáng đời.

Hàn Thiên si ngốc nhìn theo bóng cô mái tóc buộc đuôi ngựa tung bay cô linh động như thiên sứ nghịch ngợm, cô thay đổi rồi không như trước nữa thật đáng yêu.

Không còn phong thái khí phách của người thành đạt mà cô đang cố gắng hướng đến nữa mà là chạy chó chết bước vào xe như quỷ đang chạy theo sau lưng cô, mò mẫm chiếc bản đồ nhưng một màn hình tối tăm là ông trời ghét cô hay là cô không phải con ruột của bà tác giả nên số cô đen như vậy, đến bản đồ điện tử cũng đối đầu với cô là sau đây.

Theo trí nhớ của người mù đường thì cô lại một lần nữa "may mắn" lạc đường, xé chiều rồi lúc cô đi không mang theo diên thoại phải làm sao đây có phải ba mẹ đang rất lo lắng cho cô không, quanh co một hồi cô dừng xe trước một nơi hoang vắng một mối thất vọng gục ngã trên vô lăng ngó ra trời đã sắp tối rồi cô phải làm sao đây cái bản đồ đáng ghét hư không đúng lúc chút nào, bước khỏi xe thờ dãi do chạy trốn 2 tên kia mà cô vẫn chưa ăn gì đây này thật đói mà.

Cái gì mát lạnh dí vào sau đầu " lên xe " giọng nói khàn khàn của người đàn ông phía sau lưng ép buộc cô quay vào xe, cái mát lạnh kia hình như là súng, âm thầm ngược mắt lên trời hỏi thăm chốn lẽ từ vì hôm nay nói cô không nên ra ngoài là đúng sao?

Trong lòng rung rẩy nhưng trên mặt cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, cô là nữ doanh nhân mặt than không được mất bình tĩnh, cô vẫn cố chấp giữ khái niệm có chết cũng phải đẹp đây mà.

Lên xe bị tên kia ép vào lái xe hẳn thì ngồi vào ghế phụ, liếc mắt nhìn hẳn cô chỉ biết cảm khái đúng là tiểu thuyết mà ngay cả cướp cũng có thể thành soái ca nha. Tên này thật đẹp mắt mà nhưng hẳn làm sao thể mặt thì lạnh tanh lắm lắm mồ hôi gương mặt tái nhợt khề lớt xuống dưới á máu, chóng mặt thật cô bị bệnh sợ máu, sao lại nhiều máu thế này chứ.

- "chạy" tên cướp lại lần nữa ra lệnh súng vẫn chia về phía cô nha, hẳn bị thương không thấy vấn đề nhưng cô có vấn đề rồi nhìn cái màu đỏ đỏ kia vẫn chảy ra rất nhiều, hơi thở cô rối loạn, tim đập nhanh, hoa mắt, như thế này liệu cô có lái xe được không đây, thương cô đi có được không cô bị bệnh sợ máu mà

Cô không do dự đạp chân ga phóng đi, nhưng rất tiếc vận tốc lái xe vẫn duy trì vận tốc của người đi bộ. Thế là diễn ra tình cảnh một đám người chạy bộ đuổi theo xe thể thao chạy tốc độ đáng nể

-tăng tốc nhanh lên. Hẳn giọng nói càng lúc càng lạnh

Tô Vân như người điếc vẫn tiếp tục vận tốc kinh người kia.

Thần Dương thật muốn khóc lớn cho hẳn xin đi, ai đòi có người nào lái siêu xe mà như cô nàng này không. Hẳn dường như không còn đủ kiên nhẫn nữa giọng nói càng giảm nhiệt độ

- tôi không muốn nhắc lại lần thứ 3, hẳn thủ lĩnh của tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới, đã ra mặt làm nhiệm vụ thì không bao giờ có chuyện thất bại, nhưng hôm nay hẳn như bị ma ám, ám sát tên trùm xã hội đen nổi tiếng nhất thế giới như gặp được đối thủ hẳn và tên kia đều bị thương, nhưng có lẽ hẳn xui xẻo lại gặp xui xẻo rồi khó khăn mới trốn được mà gặp phải con rùa siêu chậm này. Chắc hẳn không sống nổi qua ngày hôm nay rồi.

Những tên áo đen mặt tảo bón hung thần ở phía sau như liều mạng điều khiển xe tốc độ kinh khủng, mắt thấy bọn chúng sắp đuổi đến nơi.

trong phim thường diễn ra cảnh truy đuổi, bắn nhau đùng đùng đoàn đoàn rất vui không phải sao nhưng ném thử mùi thật thì chả vui chút nào cả huhu cô thật muốn khóc thét mà.

"ĐOÀN ĐOÀN" tiếng súng liên tục nổ về phía xe của cô, nguy hiểm sau lưng, tay cầm lái sắc mặt lạnh lùng mắt bắn ra tia sáng lạ cô điên cuồng phóng xe không còn nhìn ra rằng trước đây ít phút người lái xe thể thao nhưng chỉ lái xe với vận tốc chậm đáng nể là cô, cô như người khác sành sỏi, điều luyện uốn lượn như con rắn để lách qua những dãy xe chặn chặt trên phố đông đúc.

"ĐOÀN" "BỤP" tiếng súng và tiếng nổ lộp.

- "con mẹ nó" Tô Vân như không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi đập mạnh tay vào vô lăng mà chửi tục, cô như bị ma nhập vậy mặt lạnh liếc mắt tên đang ngồi bên ghế phụ kia mà quát

"anh tên ngốc sao? cầm súng để cho đẹp à. sao không nổ về bọn chúng hả" hẳn thật ngốc mà chỉ giỏi chửi súng về phía cô thôi, tên khốn này làm cho tính mạng cô như chỉ treo chuông rồi.

Dứt lời cô tập trung dồn sức mạnh lên 3 bánh xe còn lại không còn hơi đâu mà xem sắc mặt tên cướp đẹp trai ngồi bên kia mặt đã đen thành than rồi, có thể gọi cô là giận cá chém thớt không đây, hẳn có bắn mà, cũng không có ngồi không dồn trách nhiệm vào người cô nha thật oan mà, Thần Dương một sát thủ hàng đầu thế giới lần đầu hoàn thành thất bại nhiệm vụ, cũng là lần đầu gặp mặt bà cô điên này chịu cảnh bị người ta chán ghét đây nè.

vết thương của hắrchảy máu không ngừng hẳn cũng sắp không được rồi, nắm chặt nắm đấm móng tay đâm vào da thịt để hẳn có thể giữ được bình tĩnh nhắm bắn 2 phát vào 2 bánh xe trước của đối phương để trả thù cho chiếc xe yêu quý của bà điên đang tiếc của kia.

Đoàn xe đằng sau một thì lạt, một thì bị hất tung lên trời thật như phim vậy, bọn hẳn dường như vẫn chưa muốn bỏ qua mà bắn vài phát vào cửa kính xe của Tô Vân, nổ lộp, kính chiếu hậu tanh bành, máu điên sôi sùng sục cô liều mạng quay tay lái lại hướng về nhưng tên kia mà điên cuồng lao đến, làm bọn người kia không phản ứng kịp mà hốt hoảng lảng tránh nhưng có vẻ bọn chúng chặt vật lắm mới thoát khỏi xe điên kia,

phóng xe tốc độ ánh sáng với 3 bánh xe, có thể nói đây là cô lái sao? Hay là bản lĩnh của chủ thân thể này vượt qua kiểm soát của linh hồn cô mà điều khiển, thật là muốn nổi da gà mà. Một màn đuổi rượt này rất nhanh được mấy anh giao thông để ý đến, và tiếp đó là diễn ra màn rượt đuổi của cảnh sát giao thông và đại tiểu thư nhà họ Tô .

Hoang man mất phương hướng xe chạy lên sườn núi như thế nào cô cũng không hay biết nữa. "kết" trước mắt là vực sâu thăm thẳm đánh tay lái mạnh về phải đạp chân thắng gấp. "phù cuối cùng cũng bình yên" Tô Vân mặt cười hớn hở khi thoát được nguy hiểm nhưng "kết.....kết" mặt Tô Vân trắng bệch tay run rẩy chuyện gì vậy tại sao thân sau xe lắc lư khi cô cử động mạnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quyết Làm Sâu Gạo

Tô Vân mặt tái mét, tay rung rẩy, răng cắn chặt môi, mắt thì ung ứng đỏ sắp rưng ra nước mắt rồi, hít thật sâu, về mặt sâu nặng đau khổ, tại sao tên khốn kia lại leo lên xe cô vậy nếu không thì bây giờ cô cũng chẳng phải lại một lần nữa đối mặt với cái chết như bây giờ, nghiêng rằng nghiêng lợi liếc xéo về tên mặt lạnh máu chảy đầy trên xe của cô, hờn dỗi.

thật đáng thương thay kiếp trước chết vì lý do điên rồ nhất quả đất nhưng còn được chết bảo toàn thể xác, thế nhưng kiếp này cô làm việc thiện mà không được đền đáp còn chết không toàn thay huhu, cô thế với lòng nếu được sống lại 1 lần nữa cô sẽ không bao giờ làm việc thiện nữa làm ơn mắc oán mà

Chấp tay trước ngực về mặt không có gì đau khổ hơn.

- ba mẹ, con bất hiếu, con đi trước, tiền, xe, đồ ăn ngon ba mẹ hưởng thụ luôn phần con nhé!

Về mặt cam chịu cái chết của con rùa nhỏ khác hẳn với về mặt lạnh lùng không cảm xúc của cô nàng liễu mạng lái xe vừa rồi nữa, như hai con người khác nhau, một là lạnh lùng thu hút người khác như hoa mẫu đơn vừa xinh đẹp nhưng mang trong mình một chất độc chết người, còn bây giờ trước mắt hẳn là một cô gái đáng yêu cam chịu nhiều về mặt nhiều biến hóa ngây ngô cô, giận dỗi cô, tuyệt vọng cũng có, một tiểu bạch thủ đáng yêu làm cho con sói trong người hẳn khao khát.

Vẫn còn đang đọc di chúc thì cánh tay nhuộm máu của tên kia vô lấy cánh tay tiểu bạch thủ, lấy tốc độ ánh sáng: mở dây cài an toàn, mở cửa xe và một cảnh đẹp như trong phim cô và hán lãng lộn vài vòng trên mặt đất, " tại sao trên phim người ta cũng quay như vậy đẹp như vậy thế sao đến lượt cô thì chặt vật đau đớn thế này?"

Siêu xe trước khi tiếp nhận chủ nhân của nó đẹp đề sang chảnh bao nhiêu thì bây giờ nó cũng giống chủ nhân của nó vậy tàn tạ, "RẦM" cô rút lại kết luận trước nó thế thảm hơn cô nó tự kết thúc số phận đau khổ của nó bằng cách " nhẩy xuống vực rồi. Cô có phải là một phá gia chi nữ không đây ra đường một ngày thôi đã làm mất một siêu xe vậy ngày tháng sau này cô làm sao dám ra đường đây và đến lúc đó không cần các nam chủ đến tính sổ với cô thì gia đình cô cũng vì cô mà phá sản mất thôi.

Thần Dương và Tô Vân chặt vật từ mặt đất đứng lên, hẳn vẫn cái mặt than đó nhưng có thể là vết thương kia đang hành hạ hẳn, hẳn cảm thấy không thể chống cự được nữa, tùy ý đưa tay ấn cái nút nhỏ trên cái điều khiển nhỏ trong túi, Thần Dương mặt không cảm xúc quan sát rõ cô gái vừa cứu mạng hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt mắt đen to, lông mi cong vút, cái mũi nhỏ xinh xắn, quả anh đào chín mọng chúm chím, đóng mở làm bầm cái gì đó thật đáng yêu nha

Hai người Tô ,Thần nhìn nhau " say đắm" thì "Ồ É" tiếng này nghe quen tai thật, lực chú ý của cô nàng họ Tô chuyển sang hướng phát ra âm thanh vừa lạ vừa quen tai kia, " đừng a, hôm nay cô đủ xui xẻo rồi, đừng như cô nghĩ nha"

Chàng trai bước từ xe phát ra tiếng quái thú kia thật lăm liệt và hiên ngang mà

- chào cô, cô đã chạy xe vượt vận tốc cho phép, lượn lách, vượt đèn đỏ, mời cô về cơ quan với chúng tôi để làm việc.

Đến rồi chuyện mà cô không bao giờ muốn xảy ra với cuộc đời mình đã xảy ra thật sao khi cô xui xẻo xuyên qua cái thân thể này. Tô Vân ngược mắt lên trời "tôi hận ông" nhưng ít nhất vẫn có người tâm sự đêm khuya trong sở cảnh sát không phải sao? Cô quay đầu tìm tên mặt than xui xẻo kia nhưng

- Hẳn đâu rồi

Mặt mày cô trắng bệch hẳn lẽ là ma không hẳn vừa mới đứng ở đây với cô cơ mà

- Anh cảnh sát, không phải lỗi do tôi đâu là có một tên điên cầm súng ép buộc tôi đây

Anh cảnh sát vẫn như cũ lôi kéo cô nàng xui xẻo kia hướng về chiếc xe cảnh sát gần đó. Còn cô vẫn còn "mãi mê" đổ lỗi cho Thần Dương, anh chàng Thần Dương cũng thật khổ hẳn có cùng đầu ép buộc cô phóng nhanh chạy xe 4 bánh thành 3 bánh vượt đèn đỏ khi đã đẹp được mấy tên tôm tép kia đâu chứ.

Cô cũng trong cái rủi có cái may vì "được" cảnh sát "mời" về đồn mà ba mẹ Tô lo lắng hốt hải chạy đến đón. Mẹ Tô thì nước mắt hòa với nước mũi thút thít đến khi về nhà còn ba Tô thì cũng chẳng tốt hơn mấy ông như già đi vài tuổi khi nghe tin con gái mình xém chút nữa bỏ mạng dưới vượt sâu, nhưng không thể tức giận khi nhìn thương tích trên người cô nàng đang tỏ ra đáng thương kia.

Tô Vân biết vì việc này mà ba ba thân yêu giận cô thật rồi vì trên đường cho đến khi về đến nhà ba cô ngoài việc dỗ dành mẹ cô đang khóc như mưa thì vẫn chưa nhìn đến cô nữa. Cô tủi thân ừ ừ bước vào nhà đi một mạch lên phòng của mình.

Phòng ngủ đã được đổi thành màu lam mà cô thích còn lại vẫn những vật dụng của chủ nhân trước, cô không muốn động đến vì cô chỉ là người chiếm chỗ của người ta cô không có tư cách đó. Một mỗi nằm úp xuống giường to suy nghĩ lại tất cả vấn đề từ sáng đến giờ

Cô rút ra một kết luận là cô không nên bước ra khỏi nhà, chỉ cần cô bước ra khỏi nhà thì các nam chủ cứ ùn ùn kéo đến vay hăm, ám cô cả một ngày. Thế là cô nàng Tô Vân đã tìm ra được con đường tươi sáng mới cho mình đó là ở nhà làm trạch nữ, làm một con sâu gạo đáng yêu sống qua ngày rồi tìm một nỷ nam kết hôn, sinh con, vạch5 ra kế hoạch tươi sáng cho tương lai làm cho đầu óc với IQ chậm phản ứng của cô thoải mái hơn, đứng dậy giờ nắm tay lên trời, "ông cứ chờ đây tôi sẽ đấu với ông" nhưng muốn làm con sâu gạo thì trước tiên phải đi dỗ giành cha già đang giận cô, haizzzzz thôi ngủ rồi mai tính.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Nữ Chủ Giá Lâm

Ngày mới nhiệm vụ đầu tiên là làm cho kế hoạch làm sâu gao sau này của cô được hoàn thành tốt đẹp hết giận, sau nửa ngày vận dụng thơ văn siêu dõ, làm nũng tất cả mọi cách thì ba Tô đã hết cấm vận Tô tiểu thư, vì sợ cô vẫn chưa thoát ra được cái vùng bùn trước kia nên ông dùng mọi biện pháp ép buộc cô quay lại trường, ông nào biết con gái ông đã cắt cổ tay tự tử đi luôn rồi còn người đang làm con gái ông chính là Phan Tinh một cô gái mồ côi đáng thương là cô đây chứ. Đi học thì đi thôi nhưng nói trước cô là người lười suy nghĩ chẳng thích đi học vào chỉ tạo thêm việc làm cho giáo viên thôi chứ chẳng được gì.

Lại trở về kiếp trư lười biếng lê thân xác về phòng ngủ bù. Nhưng mẹ Tô nào dễ dàng tha cho cô đây bà ép trói cô xem phim thần tượng máu chó và 2 mẹ con diễn ra cái cảnh

"OAAAA" Tô Vân mặt mũi dựa cả người vào ghế sofa đôi mắt lim dim như sắp ngủ còn mẹ cô thì:

- hic thật đáng thương, con bé có lỗi gì cơ chứ..... Thật bất công cho con bé mà

Mẹ cô nước mắt nước mắt dài khăn giấy đã xài hết nửa hộp nhưng cái vòi phun nước vẫn cứ bị rỉ nước, có nhiều lúc cô tự hỏi với lòng có phải mẹ cô sinh ra trong nước không mà chuyện bé tí bà vẫn có thể khóc thương tâm như thế này.

- haizz mẹ à ngoan không khóc a, những phim thần tượng này chỉ mỗi cái lừa tình người xem thôi, ở ngoài đời có người phụ nữ ngu ngốc thần kinh chậm phát triển như cô ta thì xã hội nên quay về thời nguyên thủy thôi.

Cô vừa dỗ dành an ủi mẹ như 1 đứa bé, và hướng mẹ về thời giới hiện thực yếu đuối nhu nhược như bà nữ chính trong cái phim kia thì chỉ có con đường tự tử chết đi cho xong.

Mẹ cô khuôn mặt hờn dỗi, ním môi hừ một cái rồi lực chú ý về cái LCD màn hình phẳng to tướng kia, trở về thế giới mộng mơ của bà và tiếp tục tồn thêm nửa hộp giấy còn lại, gia đình mình phá sản có lẽ không phải lỗi do cô rồi chắc chắn nguyên nhân chính đáng nhất là mẹ cô mê phim thần tượng khóc suốt mướt tiền mua khăn giấy đây mà.

- tình yêu của cô bé và chàng trai đó thật đáng ngưỡng mộ, ước gì.....

Mẹ cô đôi mắt long lanh, cái miệng chum chim khuôn mặt ngây thơ, có phải mẹ cô đang tuổi hồi xuân hay không vậy, cứ như thiếu nữ mới biết yêu ấy.

- haiz tất cả chỉ là giả dối thôi, lên phim mới đẹp như vậy chứ ở đời làm gì có chuyện máy chó như thế hả mẹ, theo con thì tình yêu giữa nam và nữ chỉ là giả dối và thỏa mãn nhu cầu tình dục thôi, tình yêu giữa nam và nam mới là vĩnh cửu và đáng ngưỡng mộ mẹ à.

Cô vô tư nói ra quan điểm của mình nhưng không ngờ rằng càng nói thì khuôn mặt mẹ cô càng đen càng làm tâm tình mẹ cô mất hứng. Bà thật là ngu ngốc mới tìm đến cô để chia sẻ và nuôi dưỡng sở thích của cô giống như bà mà.

Việc này kết thúc khi mẹ Tô đã hết chịu nổi cái tính tình không giống ai của cô, tất ti vi

- bác cả bảo cho con bé Noãn Noãn dọn về sống chung với chúng ta một thời gian con thấy sao?

Tìm kiếm với từ khoá: 8 thành viên đã gọi lời cảm ơn binbong về bài viết trên: Kim ngư 026, Luna193, Tiểu Tạch Tạch, dududu, hongthien0919, maclyca, minmapmap2505, Moon Riley 09.07.2016, 18:15 binbong Tổ trưởng Ngày tham gia: 08.09.2015, 16:49

Bài viết: 48

Được thanks: 164 lần

Điểm: 4.25

Re: [Hiện đại-xuyên không-np] Nam chủ!tha cho tôi được không?- binbong - Điểm: 12 6.2

Tô Vân như nghe được tin sét đánh bên tai mình, cô như người mất hồn ngây ngây dại dại, bản thân đi về phòng bỏ lại bà mẹ thiếu nữ mới lớn khó hiểu nhìn biểu hiện lạ của con gái.

Xong rồi nữ chủ vận người mê giá lâm rồi, còn đóng quân nhà cô dài hạn nữa, làm sao cô sống nổi đây, vậy kế hoạch làm sâu gao của cô không thể thực hiện được, bây giờ có khi ở nhà còn quy hiếm hơn ở ngoài kia nữa, những ngày tháng tươi đẹp mới bắt đầu của cô cơ mà sao lại nhanh kết thúc vậy? Ông trời tôi làm gì nên tội mà ông đây độ thân xác đáng thương này. Một mối ngả gục trên giường.

Một cô gái mặt lấm lem, ăn mặc rách rưới trên người đầy vết thương, đôi mắt ửng đỏ

- chị họ em làm xong rồi, có thể cho em ăn cơm được không em đói.

Cô gái điễm lệ ngồi chiếm chệ trên ghế sofa màu trắng tôn lên vẻ quý phu nhân hừ lạnh

- tôi đã nói với cô rồi tôi không phải là chị của cô, mà tôi là chủ nhân của cô, nên xem lại cách xưng hô lại cho đúng

- chị... Chủ.. Chủ nhân em xong việc rồi em có thể ăn cơm chưa. Cô bé người gầy gộp vẻ mặt mệt mỏi chứng tỏ bị bỏ đói nhiều ngày

- tôi khát nước. Quý bà sang sảnh hát mặt ra lệnh trực tiếp gạt bỏ câu hỏi của cô bé người hầu

Cô bé tay rung rung bụng lỵ trà nóng đến cho quý cô, nhưng lại bất cẩn làm đổ lên bàn tay trắng nõn của chủ nhân.

- AAAAAA đau quá. Như bị chọc tiết quý phu nhân kêu lên oái oái

- Nõn Nõn em có làm sao không? Wow đội ngũ nam nhân hùng mạnh bước đến gần vẻ mặt lo lắng thương xót cho bàn tay bị bỏng, nhưng quay sang đối diện với cô bé người hầu Tô Vân thì khí thế như muốn tiêu diệt cả thế giới vậy, họ nghiêng răng nghiêng lợi bước lại gần cô bé và...

-KHÔNGGGGGGGG.

Tô vân vẻ mặt hoảng hốt, đôi mắt ửng đỏ sắp khóc không gì đau khổ hơn là bất cô không được ăn, kiếp trước không được ăn ngon nhưng cũng không phải chịu cảnh nhịn đói đáng sợ như trong giấc mơ kia, cô một lượt kiểm tra lại thân thể vẫn đầy đặn không gầy yếu, tay thì xoa xoa cái móng vừa tặng nụ hôn mạnh với nền nhà. Đau khổ tạm thời kết thúc khi dưới nhà có tiếng động lạ cô là người hóng bát quái mà phải tìm đến nơi nào có bát quái chứ.

Chưa bước hết các bậc thang thì hình ảnh đập vào mắt cô là đoàn người ra ra vào vào dọn nhiều vật dụng như quần áo bàn trang điểm gối ôm, gấu tú quần áo..... Ai lãnh nạn thiên tai sao? Nhưng rất nhanh sự chú ý lại quay về hình ảnh một đôi tiên đồng ngọc nữ, đẹp hơn cả phim nhưng mà với cô quan điểm tình yêu nam nữ vẫn không bền vững. Nam nhân kia thì cô quá quen rồi không phải Hàn Thiên nam chủ tổng giám đốc bắc cực sao?

Còn người con gái đứng kế bên wow thật xinh đẹp nha như thần tiên tỷ tỷ trên trời vậy khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt màu lam long lanh, làn da trắng mịn, đôi môi khẽ cười mỉm.

- Nõn Nõn nhà chú 2 con những thứ này có hết rồi con không cần phải mang theo đâu.

Mẫu thân cô hiền từ dẫn khách vào nhà.

Aaa thì ra đây là Tô Nõn, ôi không sao đến nhanh vậy? Không phải vài ngày nữa sao, tại sao cô quên mất tên Hàn Thiên kia là vị hôn thê của Tô Nõn cơ chứ, vậy mà vừa rồi cô lại trù họ không bền vững mấy muốn chết sớm sao Tô Vân.

Trong khi cô đang đắm chìm vào thế giới của mình thì lực chú ý của Hàn Thiên cũng đang đặt trên người cô, khuôn mặt còn mơ màng chứng tỏ vừa mới ngủ dậy, đôi mắt ửng đỏ như vừa mới khóc là ai làm cô khóc sao? Tại sao khi nghĩ đến cô rơi lệ thì tim hần có cái gì đó đau đau? Cô mặc một chiếc váy trắng dài, mái tóc đen xoắn loạn đuôi xòa tung cô đứng trên bậc thang như tiên nữ hạ phàm làm hần tham luyến muốn giữ cô cho riêng mình. Hàn Thiên cố gắng tránh khỏi bàn tay Tô Nõn đang khoác trên tay mình, hần không hiểu tại sao mình làm vậy hần chỉ biết rằng không muốn để Tô Vân hiểu lầm mối quan hệ của hần với cô ta, nhưng Tô Nõn là người mà hần sắp phải cưới làm vợ cũng là người làm hần có cảm giác ám áp nhưng bây giờ đứng bên cạnh cô ta hần không còn cảm giác đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Anh Khám Nhầm Chỗ Rồi

- Vì baba con quá lo lắng cho cuộc sống của con thôi. Cô cũng biết baba con hay lo trước lo sau mà.

Tô Nõn giọng nói ngọt ngào, vẻ mặt vẫn ngoan hiền, dịu dàng như thế nhưng câu nói của cô nàng nữ chủ này làm cô không chút cảm tình nào. Có ai đòi đến nhà người ta ở mà như thế không vì do nhà cô nhỏ hơn cái biệt thự kia của nhà cô ta nên nghĩ nhà cô thiếu thốn vật chất sao.

Vẫn bỏ ngoài tai lời mẹ yêu dấu của cô, cô ta vẫn cho người dọn những món vật dụng không cần thiết kia vào nhà cô.

Tô Nõn dịu dàng nũng nịu ôm lấy tay mẹ Tô dắt tay bà ngồi vào ghế sofa

- Cô à con rất lâu không được gặp cô, cô trẻ ra nha, chắc chú rất cưng chiều cô phải không? Tô Vân mặt vắn vẹo, cô ta làm gì thế, đó là mẹ của cô a.

Cô ta từ khi bước vào nhà vẫn chưa thêm ngó ngàng đến cô , còn cướp mẹ cô là sao đây. Cho cô biết đây là nhà cô hay là nhà cô ta thế.

Tô Vân bước đến gỡ cái móng vuốt kia đang đặt ở trên tay mẹ cô ra, nở nụ cười tươi như hoa nếu có ai thân với cô thì thừa biết cô nàng này đang nén cơn giận của mình.

- Noãn Noãn đã lâu không gặp chị nha! Vẫn như xưa ấy

Chỉ một câu nói của Tô Vân đã làm cho khuôn mặt xinh đẹp của Tô Noãn phải biến sắc rồi, rất nhanh trở lại vẻ ngọt ngào ban đầu, nhưng liệu có qua nổi cơn giận của người chuyên hóng bát quái như cô không? Trong lòng Tô Vân cười lạnh, Không biến sắc sao được trong lúc rảnh rồi cô đã tìm được vài tấm ảnh còn bé chần may cô nàng Tô Noãn này dung mạo hồi bé không được cho là xuất sắc lắm, chắc là tốn khối tài sản lớn mới xinh như bây giờ

- Tiểu Vân vừa ngủ dậy à, tóc rối hết rồi này Móng vuốt nữ chủ định vươn đến mái tóc được cho là rối bù của cô ta, theo quán tính Tô Vân tránh né, cô ghét nhất bị người lạ động chạm vào mình đặc biệt đối với người mà cô không thích.

Hành động vô ý của Tô Vân, trong mắt Hàn Thiên lại là một sự hóng hách, khó gần giống như cô lúc trước, ai xinh đẹp hơn cô thì trong mắt cô đó là cái gai, thật buồn cười vậy mà hẳn lại cho rằng cô thay đổi đầu hẳn có vấn đề rồi mới thấy cô đáng yêu.

Trong mắt Hàn Thiên lại nổi lên sự chán ghét, bên cạnh hẳn Tô Noãn về mặt ủy khuất rụt tay lại, khoe mắt sắp rớt nước mắt

- Tiểu Vân em vẫn giận chị sao, từ ngày chị và anh Thiên đính hôn em vẫn lảng tránh chị, em ghét chị lắm phải không? Nói hết câu nước mắt Tô Noãn lăn dài đau khổ khóc lên, úp cả khuôn mặt mình vào lòng Hàn Thiên nhưng có ai thấy rằng khoe môi cô ta đang cong cong.

- Noãn Noãn ngoan không khóc, em mặc kệ cô ta đi được không? Trên mặt Hàn Thiên vẫn còn lạnh lùng nhưng giọng nói lại dỗ dành, yêu chiều không thể giấu. Haiz làm ơn tha cho cô đi, nhà cô chứ không phải là sân khấu tấu kịch đâu a, muốn thể hiện tình cảm làm ơn đi ra ngoài mà thể hiện, nhìn mà buồn nôn hà.

Mẹ Tô vẫn dịu dàng nở nụ cười nhẹ, chứng kiến hết mọi việc đang xảy ra, con gái bà bị người ta đá, bây giờ đến thể hiện tình cảm, để cho con bé đau lòng sao? Thật đáng ghét mà, bà đã bảo chừa nỗi con bé Noãn Noãn này rồi mà.

Tô Vân nhìn đôi uyên ương kia người khóc người dỗ thật là chán ghét, kéo tay mẹ làm nũng

- Mẹ con đói bụng.

- Vân nhi baba con đang về chúng ta vào bếp phụ dì Thanh dọn cơm ra bàn được không?

- Ừm Tô Vân đáng yêu gật đầu.

Khách đến nhà chủ nhà bỏ mặc, hai mẹ con cười nói bước vào nhà bếp chuẩn bị bữa trưa, để lại hai người ngồi trên sofa khuôn mặt đã đen thành than.

--- -----đường phân cách đáng yêu-----

Ba Tô thường về nhà ăn trưa cùng vợ và con gái hôm nay nghe tin cháu gái nhà anh cả đến ở sớm hơn dự định nên cũng về sớm hơn mọi ngày.

Vừa vào nhà đã nhìn thấy cảnh người con trai dịu dàng săn sóc cô gái ủy khuất trong lòng, thật ngứa mắt mà, từ khi ông biết con gái nhà mình để ý, tốn nhiều tâm tư với tên đàn ông kia nhưng kết quả thì sao trong ngày họ đính hôn Vân nhi đáng yêu của ông tự tử mong níu kéo được lòng hẳn dù chỉ là thương hại nhưng hẳn chần chừ chỉ đem con bé quăng vào bệnh viện rồi bỏ mặc, tức chết ông mà bây giờ còn ở đây ôm với ấp.

Tô Vân đang lí nhí trò chuyện thì thấy ba Tô về hai người chia ra một phải một trái xà vào lòng ông

- Ông xã người ta thật nhớ anh!

- Baba con thật nhớ ba nga!

Hai mẹ con đồng thời mở miệng nũng nịu, đồng thời hôn lên hai má ba Tô cái Chụt, tạo nên một không khí gia đình thật ấm áp

nhưng trong mắt hai vị khách đang bị lơ kia thì Tô Noãn mặt vẫn dịu dàng ngây thơ nhưng trong lòng hận muốn chết rồi, cô ta thấy thật chướng mắt mà có ba và mẹ yêu thương hết mực còn cô thì sao baba thì lợi dụng cô để đổi lại lợi ích, ba suốt ngày bên cạnh mấy cô mình tinh kia, mẹ cô thì chẳng màng quan tâm, chỉ suốt ngày đắm chìm mình trong cờ bạc, bây giờ thì tốt rồi khỏi tài sản khổng lồ do ông nội để lại cũng sắp tiêu tan, ông baba đáng kính kia đẩy cô đến đây ăn nhờ ở đậu mong kiếm chác gì đó ở đây.

Với Hàn Thiên đây là lần đầu tiên hẳn thấy cô (Tô Vân) có vẻ mặt này, khuôn mặt cô tràn đầy hạnh phúc nụ cười ngây thơ hẳn như muốn đắm chìm trong nụ cười ấy của cô, tìm hẳn đường như không nghe lời hẳn nữa rồi, hẳn thật ao ước và ghen tỵ với ba Tô.

Cơm nước chuẩn bị xong xuôi, cả gia đình vui vẻ ngồi vào bàn nhưng lại bỏ quên hai vị khách đang ngồi ở sofa, cô thì nhớ chứ nhưng thật lười mở miệng nói chuyện với họ thật hao tổn nước bọt mà

Chương 8: Chương 7.2

Sự hiện diện của hai vị khách quý làm cô ăn không thấy ngon, đối với tính tình và quan niệm không bao giờ lớn của Tô Vân là chỉ chia sẻ thức ăn của mình cho người cô thích. Do ảnh hưởng của lý tưởng sống này nên trên bàn ăn đã diễn ra cảnh một cô gái xinh đẹp đang nhồi nhét thức ăn vào miệng, dù cho trong miệng thức ăn được nhét đầy nhưng vẫn cố chấp tât tần tât thức ăn được Tô Noãn và Hàn Thiên nhìn trúng thì toàn bộ được điều động về chén của cô.

Ba mẹ Tô khó hiểu nhìn con gái, chẳng lẽ bảo bối nhà họ dói đến vậy sao? Nhìn cứ như cô dân tị nạn vậy.

Hàn Thiên nhíu mày đẹp, cô ăn chậm một chút không được sao? Ăn lượng thức ăn lớn như vậy thật đáng lo mà, Hàn Thiên lắc đầu hần làm sao vậy tại sao lại đi lo lắng cho cô rồi

Tô Noãn luôn chú trọng đến vóc dáng, nhìn tốc độ ăn của Tô Vân mà chỉ biết cười lạnh, cô ta sắp thành con heo đất rồi, ăn đi ăn cho nghẹn chết cô đi.

Tô Noãn phải nói là thần dự đoán mà, đang tập trung chiến đấu thì Tô Vân ngóc đầu dậy từ biển thức ăn, mắt tròn ngược, khuôn mặt đỏ bừng, U'M U'M chỉ chỉ ở cổ họng. AAAA nghẹn chết cô rồi, huhu chẳng lẽ cái chết lại đến một cách xàm xí như vậy với cô lần thứ hai hay sao?

Ba mẹ Tô, Hàn Thiên luống cuống sợ chết khiếp người vỗ lưng người, gót nước, người thì khóc.

Kết quả là cô thoát chết rồi từ đây cô không ăn nhanh như vậy nữa cô xin thề mà.

Ba mẹ Tô định trách mắng vài câu thì nhìn thấy đôi mắt của Tô Vân đã đỏ hoe thì lòng mềm đi không thốt ra được, cung chiêu dỗ dành cô giúp cô ổn định lại tinh thần.

Hàn Thiên thì mặt vẫn lạnh tanh nhưng sự lo lắng vẫn chưa tăng đi hết, hừ chết hần mà, cái cô ngốc này không cần phải hù dọa hần như thế mà.

Tô Noãn này giờ chứng kiến hết cảnh gia đình ám áp đã ghen tỵ sắp chết rồi tại sao anh Thiên lại đi quan tâm đến con nhỏ suốt ngày đeo bám đàn ông như nó chứ (tác giả: xin lỗi cô hãy nhìn lại mình), tay nắm chặt quả đấm nhưng trên mặt không dám bộc lộ sự chán ghét Tô Noãn ra bên ngoài.

- Tiểu Vân em ăn từ từ thôi nào không ai giành với em mà, em cứ như vậy sẽ béo lên cho xem.

Tô Noãn tỏ vẻ quan tâm, giọng ngọt ngào trách mắng. Nhưng đổi lại là sự khó chịu của người khác

Ba mẹ Tô cảm thấy thật bức mình, cô ta dám bảo Vân nhi nhà họ béo sao, còn hàm ý bảo con bé ham ăn, con bé đáng yêu thế ăn được là tốt ai giống như các tiểu thư nhà giàu kia(ý chỉ Tô Noãn) muốn ăn nhưng lại muốn giữ dáng, ngại ngừng cố gắng nín nhịn thật giả tạo.

Hàn Thiên bên cạnh thì vẻ mặt càng lạnh đôi mắt tỏ vẻ khó chịu.

Tô Vân vừa thoát chết nên tha cho cô ta, hừ cô(Tô Noãn) mới béo cả nhà cô mới béo, vóc dáng cô (Tô Vân) là siêu chuẩn nhá.

Cơm nước xong xuôi cả nhà trò chuyện đôi lát thì Hàn Thiên ra về, Ba Tô cũng trở về công ty, mẹ Tô thì đang mê một phim thần tượng Đài Loan nên về phòng, còn lại Tô Vân và Tô Noãn mắt to trừng mắt nhỏ ở phòng khách.

Ở cùng với nữ chủ cũng áp lực lắm a, cô không còn sức lực đâu mà đối đầu với đại nhân vật này a, ăn no thì phải ngủ không phải sao. Cô bỏ mặc tất cả mà lê thân xác to lớn của mình về phòng. Vừa ngã xuống giường thì đã ngủ, cuộc sống của cô thật giống loài heo mà có khi Tô Noãn nói đúng rồi cô sắp thành bà béo rồi.

--- -----đường phân cách có duyên nhất thế giới-----

Tô Vân choàng tỉnh dậy đau đớn ôm dạ dày, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt trắng bệch. Cô không dám kinh động đến mẫu hậu, nói giỡn bà mà biết thì có nước mà khóc ngất lên có khi đến lúc đó cô phải lo ngược lại cho bà, cô cấp tốc thay đồ bắt taxi đến bệnh viện cô có điên mới tự mình lái, lái xe như cô thì đến bệnh viện có lẽ cô đã đi hầu diêm vương rồi.

Bước vào bệnh viện cô hoang mang làm sao đây, cô chỉ cần mở miệng nói thì cô sẽ ói ra tất cả mất, lắc đầu không được không được thật tiếc lắm, thức ăn này đắt tiền lắm. Một tay ôm dạ dày một tay bắt được một cô nàng y tá có ú ớ chỉ chỉ vào phần bụng giữa ngực.

Tiểu thư nhà họ Tô làm sao vậy lại đến làm phiền bác sĩ Lãnh rồi sao, cô y tá ánh mắt khinh thường, cầm bản kê khai nhìn về hướng tay của Tô Vân chỉ mà đi vào khung khám bệnh

Y tá hờ hững hướng dẫn đến phòng khám, rồi bỏ mặc cô đang xếp hàng dài đằng đằng không thấy cái kết kia, mà đi làm việc của mình.

Một tay ôm bụng, một tay bịch miệng ai bảo chờ đợi là hạnh phúc đây, hạnh phúc không có mà bây giờ cô khó chịu sắp chết rồi đây.

--- -----đường phân cách-----

Lãnh Hiền mệt mỏi bước ra khỏi phòng cấp cứu, hần bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc thật dài thôi. Hần đã ở trong phòng cấp cứu hơn 24 tiếng rồi. Một mỏi bước về phía phòng nghỉ thì bỗng như quả tạ đập vào người nhìn lại thì là cô y tá béo ục ục vừa rồi đã bỏ lại Tô Vân một mình chờ đợi trong sự tuyệt vọng. Khuôn mặt Lãnh Hiền hiện lên toàn hàn băng hần ghét nhất người lạ đặc biệt là phụ nữ lạ đụng chạm vào người hần, hần đã là hoa có chủ rồi đây.

Cô nàng y tá béo mặt đỏ bừng nhặt lại giấy tờ trên tay ra sức xin lỗi hần. Bác sĩ Lãnh thật soái a (tác giả: hần ta đang phát hỏa đây, chắc soái không đây?) nhặt được phân nửa thì tay bị Lãnh Hiền nắm chặt, aaa tìm cô(y tá béo) đập ròn rảng bác sĩ Lãnh có khi nào nhặt kiến chung tình(vừa gặp đã yêu) cô rồi không. Nhưng sự thật là hần nhìn thấy giấy khai tên tuổi khám bệnh của Tô Vân người con gái hần đang nhớ thương, từ khi cô xuất viện hần nhớ cô như điên nhưng hần bận rộn trong các lịch cấp cứu, đề nén nỗi nhớ nhưng bấy lâu hần không còn có thể tiếp tục kiên nhẫn nữa rồi nhưng khi nhìn vào giấy khám bệnh, hần nhủu chặt mày, đây là gì cô bị bệnh nặng như vậy từ khi nào, không phải hần vừa kiểm tra tổng thể cho cô sao?

Bác sĩ Lãnh mặt lạnh, ánh mắt tràn ngập vẻ lo lắng, hần phải đính thân khám cho cô, hần không muốn hần là người cuối cùng biết được bệnh tình của cô, cũng không muốn nhìn thấy cô bị người đàn ông khác chạm vào, cô nhất định phải là của hần.

- gọi cô ấy đến phòng của tôi.

Bỏ lại cô y tá khó hiểu nhìn bóng lưng hần, không phải bác sĩ soái ca này rất ghét cô nàng mê trai kia sao.

Tô Vân tưởng như tuyệt vọng thì nguồn sáng cứu vớt đời cô đã đến cô y tá béo dẫn cô đến phòng khám bệnh riêng của bác sĩ nào đó, lúc đó trong mắt Tô Vân cô y tá kia thật đáng yêu mà.

Nhưng bước vào phòng thì khuôn mặt bác sĩ biến thái Lãnh Hiền làm cô không thể thốt nên lời mà.

- nằm xuống, cởi áo ra

Lãnh Hiền tay không đeo găng tay ra lệnh cho Tô Vân, Tô Vân ngây ngốc ở đâu dạ dày khám cần phải cởi áo sao? Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống giường bệnh, e dè cởi áo.

Lãnh Hiền nhìn thấy hành động chậm chạp của cô thì tức giận, bước đến gần mà xé luôn cái áo T-shirt cô đang mặc.

AAAA tên biến thái này định làm gì đây, cô mà nói được cô sẽ chửi banh nhà nát chợ nhà hần cho xem. Tức giận đến đỏ cả mặt nhưng cô cắn răng không nói ra một chữ, nếu nói cô sẽ lập tức phun hết toàn bộ thức ăn mất.

Lãnh Hiền mặt nghiêm túc sờ sờ, ấn ấn ở ngực cô, rồi lại bóp bóp. Ừm cảm giác cũng không tệ lắm, cảm giác thật tốt.

Tô Vân bây giờ không còn bình tĩnh nữa, tức giận dồn sức ép toàn bộ thức ăn sắp nôn ra một lần nữa vào dạ dày. Mắt tóe lửa, quát to

- AAAAA TÊN BIẾN THÁI NÀY! Anh khám ở đâu thế hả?

- không phải cô đến đây để điều trị ung thư vú sao? Lãnh Hiền khó hiểu chớp chớp mắt nhìn cô

- Anh mới bị ung thư vú, cả nhà anh mới bị ung thư vú.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8: Cửa Thầy Thập Vĩ Đại A

- Anh mới bị ung thư vú, cả nhà anh mới bị ung thư vú.

Tô Vân giận đến mặt đỏ bừng, nhảy dựng trên giường bệnh, không quan tâm rằng nửa phần trên hiện giờ vườn không nhà trống rồi. Đồi gò bông dong đưa trước mắt Lãnh Hiền làm hần phải hít ngậm khí lạnh, hần cảm nhận được cậu em mình đang gào thét đòi phóng thích.

Tầm mắt Lãnh Hiền vẫn còn đặt ở khuôn ngực căng đầy của Tô Vân, trong đầu vẫn đang hồi tưởng lại cảm giác sờ nắn lúc này, ngực đàn hồi tốt như vậy chắc chắn là hàng thật rồi, lạng lẽ nuốt ngậm nước bọt, mặt lạnh lùng quát lên

- Việc khám là việc của tôi, tôi còn muốn kiểm tra xem buồng trứng cô có vấn đề không đấy.

Ừm đúng đúng sẵn tiện kiểm tra kĩ lưỡng bằng tay xem con trong tương lai của hần sau có tốt không mới được(tác giả : nguy biện mãi là nguy biện, chỉ giỏi kiếm chác thịt thôi)

AAAA ai nói cho cô biết tên này còn mặt dày hơn nữa không, hần còn định lấy y đức bác sĩ ra mà ăn đậu hũ của cô nữa sao. Đòi cô sao lại bạc bẽo thế này.

Cảm giác man mát, khuôn mặt cô đỏ bừng, khi cô bắt gặp ánh mắt của hần đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống dzậy, cô nhìn theo ánh mắt của hầntrời ơi nói đi tại sao cô có thể sống đến giờ này vậy, trước mặt sói xám cô phơi bày thịt cho hần nhìn.

Đôi bàn tay nhỏ bé che đầy đôi gò bồng nhưng trong mắt sói thì đây là khiêu khích giới hạn của hần vậy, Lãnh Hiên cố gắng hít thật sâu để kiềm chế bản thân. Còn Tô Vân thì đang cố gắng tránh né ánh mắt của sói, ai nói cho cô hiểu đi ánh mắt hần nhìn cô là sao vậy? Trong mắt hần chứa đầy ham muốn tình dục, sự an toàn đang được giảm xuống rất nhanh cô lùi thân thể mình về phía sau, nhưng bất ngờ là RÂM thân thể lại tặng nụ hôn sâu nặng với đất mẹ rồi.

- ĐAU QUÁ HUUU.

Đau đớn làm cô không kiềm chế được mà thốt lên, nước mắt lưng tròng sắp rơi ra. Lãnh Hiên nhìn thấy bão bối trong lòng hần ngã, tìm hần quấn đau bước nhanh về phía cô bế công chúa của hần lên giường, khuôn mặt đỏ đỏ, đôi mắt long lanh, môi anh đào bữu bữu tỏ vẻ ủy khuất, hần chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện đáng yêu của Tô Vân như bây giờ là cô đang bảo hần hãy ăn cô đi sao? Hần không thể không chế được tình cảm gào thét trong tim hần nữa.

Vẫn còn đang trong cơn chấn động, bất ngờ môi cô bị bờ môi lạnh đè lên, mắt mèo mờ thật to

- UM UM đánh mạnh vào lòng ngực hần

Nhưng hần càng điên cuồng hơn tàn sát bờ môi cô, dường như vẫn chưa đủ hần đưa lưỡi vào trong thăm dò nhưng cô lại cắn chặt răng ngăn cản bước tiến của hần, mồ hôi mắt điều hần hần nở nụ cười tà mị, đưa tay khẽ ấn mạnh ở eo Tô Vân, cô đau đớn há miệng, chiếc lưỡi tiến quân thần tốc, hút hết chất ngọt ngào trong miệng cô, lưỡi hần dẫn dụ lưỡi cô cùng nhay múa.

Tô Vân bị bác sĩ Lãnh hôn sâu bây giờ đầu óc chậm chạp của cô nàng đã bay rất xa rồi, tay cô như bị mê hoặc mà choàng lên cổ hần. Như được cổ vũ Lãnh Hiên càng điên cuồng hơn, hần vẫn cảm thấy chưa đủ, rồi bờ môi hần hôn chán, mắt, mũi, khẽ cắn vành tai cô. Tô Vân nhạy cảm rung mình xụi lơ trong lòng hần mặc hần đang tàn sát cô.

Tay Lãnh Hiên tham lam sờ nắn khuôn ngực chuẩn của Tô Vân, môi thì đã dời đến xương quai xanh của cô nàng từ lúc nào.

Tô Vân lý trí vẫn còn sót lại điều khiển cánh tay mềm oặt, khẽ đẩy hần ra mong mau chóng thoát khỏi ma chảo của hần, chân thì đạp loạn xạ, nhưng sức lực phụ nữ bao giờ cũng yếu hơn đàn ông đã được các nhà khoa học chứng minh. Hành động của cô chỉ càng thêm cổ vũ sự ham muốn của Lãnh Hiên, làm hần càng điên cuồng cắn nhẹ vào viên đậu đỏ trên khuôn ngực trắng nõn kia.

- UM Tô Vân không kiềm chế được mà khẽ ngậm, trên người cô có cảm giác thật nóng, cảm giác thật lạ khoái cảm sâu thẳm của cô, ham muốn của người con gái đang bùng phát, bây giờ cô chỉ biết làm theo bản năng của mình, lý trí không còn điều khiển được cô nữa rồi.

Lãnh Hiên bận rộn "chăm sóc" đôi bánh bao "nhỏ" nhưng không quên "cô em gái" của Tô Vân, tay hần luồn vào trong chân váy, xuyên qua quần lót ren, chạm đến u cóc, u cóc lúc này đã ẩm ướt tay hần khẽ xoa nắn "cô bé" miệng thì ngậm một bên con thỏ trắng.

Tô Vân bây giờ đã đắm chìm trong tình dục, cô khẽ ưỡn người đòi hỏi thêm.

- Từ Từ thôi nào bão bối, em thật ham ăn mà.

Lãnh Hiên thổi khí vào vành tai cô, hần bảo cô từ từ nhưng hần thì đã sắp không chịu nổi rồi, nhưng vì lần đầu tiên của hai người hần không muốn cô gặp phải ám ảnh về chuyện giường chiếu, như thế thì phúc lợi của hần sau này thật thảm rồi. Khẽ lướt về "cậu em" đang dựng đứng thành lều cái gì cũng phải từ từ.

Nhưng mà đâu ai biết rằng lúc cao trào đang lên thì dạ dày của cô lại phản chủ cổ dịch chua bên trong bộc phát và kết quả

"PHỤT" toàn bộ thức ăn trưa cô nhồi nhét đã ra ngoài, chọn thời điểm và vị trí đáp cánh rất đẹp

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 8.2

"PHỤT" toàn bộ thức ăn trưa cô nhồi nhét đã ra ngoài, chọn thời điểm và vị trí đáp cánh rất đẹp, phun toàn bộ vào mặt đẹp trai của bác sĩ Lãnh. Mặt hần đã đen thành than rồi, đây sao đây, cô thật rất biết cách giết phong cảnh mà, ngay lúc cao trào thì cô hầu như phá hủy toàn bộ, mọi dục vọng của hần gần như dập tắt, muốn lên tiếng trách mắng nhưng nhìn về khuôn mặt tái nhợt đau đớn ôm bụng của cô, hần không thể lên tiếng được nữa rồi, xử lí

vết bầm trên mặt, tay vỗ vỗ cậu em đang đòi hỏi um thời gian còn dài không cần vội.

- Em sao vậy? Đưa tôi xem

Lãnh Hiền bước lại gần ôm cô vào lòng kiểm tra bệnh tình, lấy thuốc đưa nước cho cô

- Đáng, không muốn uống đâu.

Tô Vân bệnh càng phát huy tính tình trẻ con, làm nũng với Lãnh Hiền, lòng hần mềm đi nhìn Cô bữu bữu môi, ủy khuất hai hàng lệ nóng hổi chạy trên má, Lãnh Hiền thật muốn tuân theo lệnh của Tô Vân nhưng không được, cố gắng giữ mình.

- không được. Tôi giúp em uống

Lãnh Hiền ngậm viên thuốc đáng vào miệng, môi lạnh chạm vào đôi môi anh đào đưa lưỡi đẩy viên thuốc vào trong miệng cô cố gắng ép cho Tô Vân nuốt đi viên thuốc, hần mới luyến tiếc mà buông cô ra.

bình thường tính tình cô nàng này đã dở dở ương ương, tính cô cứ như con nít không bao giờ lớn, giờ thì tốt rồi vì ăn một lượng thức ăn quá lớn, dạ dày còn có tiền sử viêm dạ dày, đến bao giờ cô mới trưởng thành và làm người ta hết lo lắng đây(tác giả: đến khi người ta trưởng thành thì đừng khóc).

Nhìn cô đau đớn hần cảm thấy tim hần như bị ai đó đâm vào.

Ôm cô trong lòng, thuốc đã dường như đã có tác dụng nhìn cô chìm vào giấc ngủ mà vẫn nhũn nhũn, Lãnh Hiền trên mặt hiện lên sự dịu dàng hiếm thấy tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu chân mày, nhếch mép cười cười tìm hần bị cô cướp rồi thì cô phải có trách nhiệm, đời này cô phải là của hần. Khẽ đặt cô lên giường, hần còn một cuộc phẫu thuật quan trọng, nếu có thể hần chỉ muốn ở lại ngắm nhìn bảo bối trong tim hần ngủ nhưng rất tiếc haizz, bước ra cửa nhưng vẫn luyến tiếc mỹ nhân trên giường, chờ anh về được không Vân nhi, im lặng là đồng ý nhé (tác giả hỏi ngư: ngủ mà trả lời được à) khẽ cười bước đi.

--- -----đường phân cách-----

Ngủ mê mệt đến gần tối ngồi dậy mơ màng, mắt một lúc lâu Tô Vân mới nhớ lại tất cả mọi việc ngày hôm nay làm cô mặt đỏ chân rung xém tí nữa là con làm thịt cho tên bác sĩ biến thái kia ăn rồi. Lục tìm trong tủ hần 1 cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình, rồi bắt taxi về nhà.

Về nhà thì cũng chưa được yên thân khi nhà cô lại xuất hiện tên hung thần Hàn Thiên đang đứng trước cửa.

Bước ngang qua người hần mắt không liếc nhìn hần mà nhìn thẳng bước đi, bất ngờ tay bị nắm lại.

- Đi đâu vậy?

Giọng hần vẫn lạnh nhưng cô cảm giác có gì đó kìm nén trong đó

- Liên quan đến anh sao?

Không trả lời mà cô bữu môi tỏ thái độ anh không nên quan tâm

- Ra ngoài tìm đàn ông sao?

Hần nhếch miệng cười khinh ánh mắt lượn lên lượn xuống trên người cô. Ánh mắt hần tối hơn màng đêm.

- Ừm

Lưỡi phải nói với người như hần, tỏ vẻ gì chứ, thật đáng ghét.

- buông ra được không? Anh rể. Mắt nhìn chăm chăm tay mình đang bị hần nắm đau. Cô không còn tinh thần mà đối phó với các nam chủ này nữa đâu nha cô mệt.

Hàn Thiên lạnh nhạt buông tay, Tô Vân bình thần bước vào nhà không quay đầu nhìn hần thêm 1 lần nào nữa. Hàn Thiên nắm chặt nắm đấm, cảm giác ghen tỵ lang tràn bên trong hần.

khi nhìn thấy cô về trên người mặt áo của người đàn ông khác hần đã không thể thờ nổi, cảm giác thật khó chịu, trên cổ cô còn có vết hôn, là sao vậy cô đã thay đổi rồi cơ mà, tại sao còn ra ngoài tìm người đàn ông khác chứ, không phải cô thích hần sao? Tại sao cô lạnh nhạt với hần như vậy chứ. Nhiều câu hỏi được đặt ra nhưng bị dập tắt khi nghe cô gọi hần là anh rể, hần lại quên hần sắp là anh rể của cô rồi, haha thật buồn cười hần càng lúc càng quan tâm đến cô rồi.

--- -----

- Vân nhi dậy dậy

Mẹ Tô giọng lãnh lút giựt phăng chiếc chăn đang trùm kín người Tô Vân

- con không xem phim thần tượng đâu, mẹ xem 1 mình đi a

Mắt vẫn nhắm miệng lẩm bẩm. Mẹ Tô mặt khựng lại, bà cũng không muốn xem phim với cô đâu a.

- Vân nhi, hôm nay con phải đến trường, sắp trễ rồi a.

Tô Vân vẫn nằm bất động nhưng chưa đầy 5 phút cô bật người dậy. Mắt chớp chớp nhìn mẹ.

- hôm nay hết thời hạn xin phép nghỉ bệnh của con, con phải trở lại đi học rồi.

Không ai hiểu con bằng mẹ mà, bà như hiểu được nỗi niềm của cô nên giải đáp luôn không đợi hỏi.

Tô Vân thần thờ làm vệ sinh cá nhân, thần thờ ăn sáng, rồi lại thần thờ lên xe và đến trường

Đứng trước cổng trường, trời ạ có biết cô ghét nhất là học không. Kiếp trước phải học như điên để mong có cuộc sống tốt bây giờ a, làm con sâu gạo không yên bị đẩy đi học.

Trường Tô Vân là 1 trường quý tộc hạng nhất ở đất nước N này, nhiều gia đình phải tốn kém rất nhiều tiền của mới đưa được con họ vào đây học, nhưng trường có những học sinh thành tích tốt được tuyển vào, dù trường quy tắc có tiền là vào được nhưng thật sự bên trong rất khắc nghiệt a. Trường phân chia lớp theo thành tích học tập, chỗ hạng Tô Vân nguyên chủ thành tích chán ra gì nên được vào lớp F, tập trung nhưng phần tử bất trị.

Trường tuyển thẳng lên hệ đại học nếu thành tích cao, nhưng thành tích lè tè như lớp F thì sẽ đập khỏi trường sau khi tốt nghiệp.

Tô Noãn cũng đang học trường này nhưng thành tích của cô ta tốt được tuyển thẳng lên đại học. Cô đã xác định vào lớp chỉ để chơi, học hành cô không hứng thú.

Bước vào trường thì mọi ánh mắt quái dị nhìn cô, người thì chỉ chỉ chỗ chỗ như gặp quái vật ấy, Tô Vân vẫn như cũ theo quán tính mà bước đến lớp F

- A ai đây. Vân háo sắc á.

- A cô ta không ở nhà làm tiểu thư đi vào trường làm gì?

Nhiều người bàn tán xôn xao dõi theo mãi đến khi bóng cô mất hút trong lớp F

Lớp F là con ghê của trường mà, tường nứt bìa ghế cái ngời được cái không.

Tìm đại một chỗ ngồi. Nhưng..

- Tô Vân cô nhầm chỗ rồi. Tên bốn mắt chỉ chỉ vị trí cuối lớp cái bàn đầy bụi.

Bầu môi đứng dậy. Bước về chỗ của mình nhưng vừa ngồi xuống thì AAAAA

Cái ghế sụp xuống cô té ngã trên nền đất cứng mà dơ, không ai giúp đỡ đổi lại là một tràng cười nhạo của mọi người. Cô thật muốn hét vào mặt bọn họ mà, cười cho tét miệng đi nhà. Nuốt ỳ khụt vào lòng, loay hoay sửa lại cái ghế chắc chắn để ngồi xuống, thì bên ngoài ồn ào, cô bất quá ngóng ngóng ra ngoài xem thì, wow nhìn như xã hội đen đều hành ấy nhỉ.

Một tên nam sinh mặt bất cần đời, mắt lạnh dẫn đầu một đám loi chơi, chắc đây là tên đại ca trong lớp này rồi.

Nhìn lại mình haiz chắc phải tìm cách nịnh bợ anh hai rồi, để thoát nhanh cái cảnh này,

Tiết học kết thúc cũng là lúc cô ôm bụng loạng choạng bước vào toilet bà đi cả đến thăm thì thôi đi còn kéo ông táo tháo đến làm gì cơ chứ. Cô hoa mắt chóng mặt lao đảo bước vào toilet nam.

- AAAA thoải mái thật.

Thở phào nhẹ nhõm nhưng lại phát hiện một vấn đề lớn. Cô đưa tay gõ gõ vách tường phòng kế bên

- này bên đây hết giấy rồi, cho tôi một ít nào.

Cô như mẹ thiên hạ mà ra lệnh cho người bên kia, nhưng đổi lấy là sự im lặng, quyết định làm liều, đập trên cầu đứng lên, cố gắng trèo qua phòng bên cạnh.

AAAAAA trai đẹp nha, đôi mắt màu tím mê người mái tóc màu nâu vàng, mũi cao, đôi môi mông nhưng hắn đang làm gì vậy, khẽ lướt về phía dưới, chớp chớp mắt hàng này là hàng cao cấp rồi a. Chắc chắn hắn là công vi đại a. Tô Vân đang tơ tưởng đến hình ảnh Cố Triệt đang dè một tên nam nhân nhu mỵ dưới thân mà ra sức vận động ra ra vào vào. Hít hít mũi cảm giác máu sắp chảy ra rồi đây

Cố Triệt đang kéo quần lên thì vô tình ngó lên trên nhìn thấy một nữ sinh nhìn mình trên mặt hiện đại sự sùng bái ngược về phía cô đang nhìn thì khuôn mặt hắn cứng ngắt.

Như nhận thức được là mình đã bị phát hiện cô ngại ngại, mặt đỏ đỏ, chớp chớp mắt vô tội nhưng kèm theo hành động chép chép miệng làm hình tượng tiểu bạch thỏ trở thành lưu manh đang trêu đùa con gái nhà lành

- hàng anh chất lượng thật đấy, vi đại lắm anh trai, (công, anh chính là công vi đại trong lòng tôi)

Giơ ngón tay tỏ vẻ hài lòng với cậu em phơi bày ra ngoài của Cố Triệt, lời nói khen thưởng tất nhiên câu sau cô không nên nói ra đúng không nào.

Cố Triệt nhanh tay mặc quần lại tránh sắc lang đang rình gập, định bước ra khỏi phòng thì

- A Anh hai à, lấy giấy vệ sinh giúp tôi với. À có rãnh mua giúp tôi BVS được không?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 9: Tô Vân Nổi Diên

Cố Triệt mặt vẫn còn cảnh giác với sói xám, nhìn nhìn Tô Vân không ừ hử gì mà cứ thế đi thẳng ra trước cửa nhìn. ừm mình không đi nhầm. Mặc kệ quái vật đang chờ đợi trong kia mà bước đi.

Bước khỏi nhà vệ sinh nam mặt Tô Vân đỏ như máu, cô sao có thể đàn như vậy chứ? Ngay cả toilet nam hay nữ cũng không phân biệt được là sao? Còn cái tên khốn kia nữa đợi cả nửa ngày cũng chả thấy quay lại.

Vừa bước đến cửa lớp. Tô Vân lập tức dừng bước, núp vào một bên cửa nhìn xem 1 đám loi chơi đang xoay quang bàn học của cô.

- Này mày nhanh tay lên. Nó sắp vào lớp rồi.

Tên A đẩy đẩy tên B đang cúi cúi cầm con chuột bỏ vào học bàn Tô Vân

- Con chuột này thối thật. Tao cũng làm xong rồi rút thôi.

Tên C tay đầy máu heo hất mặt ra hiệu chuẩn khỏi lớp.

Tô Vân nhận ra 3 tên này là 3 tên loi chơi kia làm nhục cô ban sáng đây mà, được lắm.

Mắt Tô Vân sáng chói như vì sao, môi khê nhếch trông rất giang xảo. Đợi những tên kia ra khỏi lớp cô bước lại bàn học của mình đeo găng tay cầm con chuột lên ngắm.

Giờ ăn trưa, Tô Vân đau bụng hiểm hoi bỏ bữa được dịp cô bước nhanh về những tủ đồ của những tên A B C vừa rồi.

Ngược nhìn con chuột nằm trong túi nylon, Tô Vân khê CHẶC CHẶC. Nhắc cái búa đập nát con chuột dù hôi thối nhưng trên môi vẫn nở nụ cười của thiên thần.

- Chuột xây muối ớt, có chuột thì phải có muối ớt. KHÀ KHÀ

Sao khi pha trộn các thành phần lại với nhau, bao tay sẵn sàng mở tủ lấy quần thể dục của từng tên chết nước hôi thối vào bên trong quần, bước cuối cầm máy sấy, sấy khô quần bôi lên thêm một chút bột ớt cho đậm đà.

Tô Vân mãi mê chế "món ăn" chuột xây muối ớt trong quần nam sinh mà không hay biết hành động ác ma của mình bị một cặp mắt theo dõi từ bắt đầu cho đến kết thúc.

Cố Triệt lắc đầu cảm thán, cô gái đáng yêu thế này nhưng lại là một tiểu ác ma, tốt nhất nên tránh thật xa.

Tiết thể dục ở trường T nam sinh và nữ sinh được chia ra học nhưng đó là đối với những lớp bình thường còn lớp F bị thể giới vức bỏ phải học chung lý do thầy giáo không có thời gian. Nhưng mỗi tháng hẳn hiểu lý do gì mà lớp F được ghép để học chung với các lớp giỏi và hôm nay là ngày đặc biệt được học chung với lớp A cũng là lớp của Tô Noãn(tác giả: vì đề chương này có chuyện để viết nên bong xin đổi tuổi và lớp học của Tô Noãn lại ạ. Mong mn thông cảm)

Tô Vân lắc đầu nhìn trời cảm thán, nữ chủ không cần phải xuất hiện trước mặt tôi được không? Cô không có nhiều tình lực đối phó với nhiều người như thế đâu.

Khi Tô Noãn bước ra sân với sự sum xuê của 3 tên nhóc tính kể với cô đây mà, Tô Noãn tiến về phía cô

- Tiểu Vân. Em đã khỏe hẳn chưa, mà đã đi học rồi.

Tô Vân nở nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai, đôi mắt đen long lanh như muốn hớp đi hồn các nam sinh trong sân thể thao.

- Em đi học chị không thích sao?

Cô gần như hiểu được nữ chủ này không thích cô đến gần cô ta vì khi đến hai người các cô đứng chung một chỗ, vẻ đẹp của cô ta bị cô trấn áp.

Tô Noãn định giải thích gì đó nhưng Tô Vân lười nghe, tiến về ghế ngồi nghỉ ngơi.

Vì bà đi đến thăm nên cô được nghỉ ngơi ngắm phong cảnh. Mắt liếc nhìn 3 tên nhóc con kia mặt thì méo xẹo, chân đi kẹp kẹp lại với nhau, tay thì phòng thủ sau lưng.

Đến khi không còn khống chế được cơn ngứa của mình mà gãi xột xột đứng bên cạnh mỹ nhân mà 3 tên kia biểu hiện thô lỗ làm cho mặt mũi Tô Noãn trắng đen thay đổi liên tục. Ngẩng lại thật ngưỡng mộ Tô Noãn có 3 cận vệ trung thành thế đứng bên cạnh, hào quang nữ chủ thật sáng chói mà haizzz.

Thầy giáo thể dục bụng phê về mặt chán ghét lớp F, không quan tâm đến mà để lớp tự vận động chỉ mãi mê trò chuyện cười đùa với nữ sinh lớp A thật là chẳng ra gì mà.

- Bảo chúng ta học chung với phế vật lớp F thật là mất mặt.

- Trường chúng ta nên dẹp bỏ lớp F đi đỡ phải mang tiếng.

- Đúng vậy thật ngứa mắt.

Bọn lớp A tự cao xôn xáo bàn luận khinh miệt lớp F, nhìn lại về mặt thầy giáo bụng phê đã mất dạng đâu rồi.

Lớp F như giẫm phải đuôi mặt mày mỗi người như phân thối, thối không có gì thối hơn nữa.

- Chúng mày cút

Tên nam sinh lực lưỡng phẩy phẩy tay xua đuổi bọn cô, về mặt lớp A hát lên tới tận trời.

Đại ca lớp F Dương Nam Hạo tay đã nắm chặt quả đấm đôi mắt lạnh như dao, nhưng vẫn đang kiềm chế, không bùng phát ra.

- A đây không phải Vân háo sắc đây sao? Nhìn mặt đã tím chết người rồi

Có Triết mặt vẫn còn cảnh giác với sói xám, nhìn nhìn Tô Vân không ừ hừ gì mà cứ thế đi thẳng ra trước cửa nhìn. ừm mình không đi nhầm. Mặc kệ quái vật đang chờ đợi trong kia mà bước đi.

Bước khỏi nhà vệ sinh nam mặt Tô Vân đỏ như máu, cô sao có thể dãn như vậy chứ? Ngay cả toilet nam hay nữ cũng không phân biệt được là sao? Còn cái tên khốn kia nữa đợi cả nửa ngày cũng chả thấy quay lại.

Vừa bước đến cửa lớp. Tô Vân lập tức dừng bước, núp vào một bên cửa nhìn xem 1 đám loi choi đang xoay quang bàn học của cô.

- Này mày nhanh tay lên. Nó sắp vào lớp rồi.

Tên A đẩy đẩy tên B đang cúi cúi cầm con chuột bỏ vào học bàn Tô Vân

- Con chuột này thối thật. Tao cũng làm xong rồi rút thôi.

Tên C tay đầy máu heo hất mặt ra hiệu chuẩn khỏi lớp.

Tô Vân nhận ra 3 tên này là 3 tên lòi chôi kia làm nhục cô ban sáng đây mà, được lắm.

Mắt Tô Vân sáng chói như vì sao, môi khẽ nhếch trông rất giang xảo. Đợi những tên kia ra khỏi lớp cô bước lại bàn học của mình đeo găng tay cầm con chuột lên ngắm.

Giờ ăn trưa, Tô Vân đau bụng hiểm hoai bỏ bữa được dịp cô bước nhanh về những tủ đồ của những tên A B C vừa rồi.

Ngước nhìn con chuột nằm trong túi nylon, Tô Vân khẽ CHẶC CHẶC. Nhắc cái búa đập nát con chuột dù hơi thối nhưng trên môi vẫn nở nụ cười của thiên thần.

- Chuột xây muối ớt, có chuột thì phải có muối ớt. KHÀ KHÀ

Sao khi pha trộn các thành phần lại với nhau, bao tay sẵn sàng mở tủ lấy quần thể dục của từng tên chết nước hơi thối vào bên trong quần, bước cuối cầm máy sấy, sấy khô quần bôi lên thêm một chút bột ớt cho đậm đà.

Tô Vân mãi mê chế "món ăn" chuột xây muối ớt trong quần nam sinh mà không hay biết hành động ác ma của mình bị một cặp mắt theo dõi từ bắt đầu cho đến kết thúc.

Cố Triệt lắc đầu cảm thán, cô gái đáng yêu thế này nhưng lại là một tiểu ác ma, tốt nhất nên tránh thật xa.

Tiết thể dục ở trường T nam sinh và nữ sinh được chia ra học nhưng đó là đối với những lớp bình thường còn lớp F bị thể giới vức bỏ phải học chung lý do thầy giáo không có thời gian. Nhưng mỗi tháng hẳn hiểu lý do gì mà lớp F được ghép để học chung với các lớp giỏi và hôm nay là ngày đặc biệt được học chung với lớp A cũng là lớp của Tô Noãn(tác giả: vì để chương này có chuyện để viết nên bong xin đổi tuổi và lớp học của Tô Noãn lại ạ. Mong mn thông cảm)

Tô Vân lắc đầu nhìn trời cảm thán, nữ chủ không cần phải xuất hiện trước mặt tôi được không? Cô không có nhiều tình lực đối phó với nhiều người như thế đâu.

Khi Tô Noãn bước ra sân với sự sum xuê của 3 tên nhóc tính kể với cô đây mà, Tô Noãn tiến về phía cô

- Tiểu Vân. Em đã khỏe hẳn chưa, mà đã đi học rồi.

Tô Vân nở nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai, đôi mắt đen long lanh như muốn hớp đi hồn các nam sinh trong sân thể thao.

- Em đi học chị không thích sao?

Cô gần như hiểu được nữ chủ này không thích cô đến gần cô ta vì khi đến hai người các cô đứng chung một chỗ, vẻ đẹp của cô ta bị cô trấn áp.

Tô Noãn định giải thích gì đó nhưng Tô Vân lười nghe, tiến về ghế ngồi nghỉ ngơi.

Vì bà đi đến thăm nên cô được nghỉ ngơi ngắm phong cảnh. Mắt liếc nhìn 3 tên nhóc con kia mặt thì méo xẹo, chân đi kẹp kẹp lại với nhau, tay thì phòng thủ sau lưng.

Đến khi không còn không chế được cơn ngứa của mình mà gãi xột xột đứng bên cạnh mỹ nhân mà 3 tên kia biểu hiện thô lỗ làm cho mặt mũi Tô Noãn trắng đen thay đổi liên tục. Ngắm lại thật ngưỡng mộ Tô Noãn có 3 cận vệ trung thành thể đứng bên cạnh, hào quang nữ chủ thật sáng chói mà haizzz.

Thầy giáo thể dục bụng phê về mặt chán ghét lớp F, không quan tâm đến mà để lớp tự vận động chỉ mãi mê trò chuyện cười đùa với nữ sinh lớp A thật là chẳng ra gì mà.

- Bảo chúng ta học chung với phế vật lớp F thật là mất mặt.

- Trường chúng ta nên dẹp mẹ lớp F đi đỡ phải mang tiếng.

- Đúng vậy thật ngứa mắt.

Bọn lớp A tự cao xôn xáo bàn luận khinh miệt lớp F, nhìn lại về mặt thầy giáo bụng phê đã mất dạng đâu rồi.

Lớp F như giẫm phải đuôi mặt mày mỗi người như phân thối, thối không có gì thối hơn nữa.

- Chúng mày cút

Tên nam sinh lực lưỡng phẩy phẩy tay xua đuổi bọn cô, về mặt lớp A hát lên tới tận trời.

Đại ca lớp F Dương Nam Hạo tay đã nắm chặt quả đấm đôi mắt lạnh như dao, nhưng vẫn đang kiềm chế, không bùng phát ra.

- A đây không phải Vân háo sắc đây sao? Nhìn mặt đã tòm chết người rồi.

Ồ đang đánh nhau bằng miệng giữa hai lớp thì liên quan gì đến cô chứ. Tô Vân vẫn mặt trời ra không hiểu gì, ánh mắt cô vô tình lướt qua Tô Noãn nhìn thấy môi cô ta đã thành đường cong, Hừ cô ta đã kích động lòng dân trước đó rồi đây mà

- bọn mày chỉ là lũ rác rưởi thôi, một lũ ngu dốt này chỉ là gánh nặng cho ba mẹ chúng mày, à quên ba mẹ tụi bây cũng chỉ là bọn xã hội đen đầu đường xó chợ mà thôi phải không đại ca Âu Dương.

Tên nam sinh xác xươt, dám chọc đến hồ báo nhà F rồi, quăng ánh mắt thương hại cho tên chán sống kia. Hừ không ai là không biết nhà Âu Dương đáng sợ như thế nào,

- chỉ riêng việc trường này có một con ham mê nam sắc, luôn dùng thân thể dẫn dụ đàn ông, một đứa em của tên xã hội đen khét tiếng đã làm cho cái trường này thật thối rồi

Tên chán sống kia dám sỉ nhục bà đây sao? Cô đã nhìn nhin đến đỏ cả mặt. Lớp F như nổi cơn điên lao vào đánh nhau với lớp A, tình thế loạn lạc Tô Vân bị tát 2 cái oan uổng, đôi mắt Tô Vân đầy sắc lạnh, khuôn mặt lạnh tanh bước về phía đám nữ sinh loạn đang đánh nhau kia, túm lấy tóc cô nàng Át vừa tát nhầm vào mặt cô, xoay 1 vòng 180 độ, tát cho cô ả 3 cái thật mạnh

- dám đánh bà hả?

Tô Vân gần như nổi điên, điên cuồng giựt tóc nữ sinh kia, đám nữ sinh lớp A cũng không trơ mắt nhìn bạn mình bị đánh, dồn sức đánh về phía Tô Vân.

Tô Vân tay vẫn nắm tóc kẻ thù, chân đạp về phía bụng nữ sinh giáp tiến lại gần cô nhất. Xoay người tay kéo tóc nữ sinh Át ném về bọn nữ sinh kia. Tay chân hoạt động, khuôn mặt lạnh, môi khẽ cười, thụt cùi chỏ vào mặt từng đứa, chân giơ cao đạp về phía mặt của một nữ sinh nào đó, tay một lần nữa nắm tóc con bé Át không thả, khi đám nữ sinh yếu ớt lớp A ngã gục thì. Tô Vân vẫn chưa hết giận giựt ngược tóc cô Át lên ngắm nghía khuôn mặt con bé, nhe răng cắn một cái thật mạnh.

-AAAAAAAAAAAAAAAA

Con bé Át như bị chọc tiết heo mà la lớn. Tô Noãn đứng xem kịch vui lúc này cũng bước lại giả vờ khuyên giải

-Tiểu Vân đừng như vậy mà,

Nhưng BUP khuôn mặt Tô Noãn hường luôn một cú thúc trỏ của Tô Vân, bỏ qua tên phá đám Tô Noãn, Tô Vân vẫn chưa hả giận cô cầm bột ớt bỏ trong túi chết lên vết cô vừa cắn cho hả giận. Hành động của Tô Vân điên cuồng đánh nhau, điên cuồng trả thù, làm cho mọi não loạn ở sân thể thao giữa 2 lớp phải dừng lại để nhìn cô trả thù. Âu Dương Nam Hạo còn phải hít sâu khi nhìn thấy mảng trả thù kinh khủng nhất thế giới này.

Khi nguôi cơn giận cũng là lúc cô đang ngồi ở phòng giáo vụ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 10

Ánh mắt vô tội chớp chớp nhìn thầy phó hiệu trưởng siêu cấp đẹp trai, gì đây là cái tên dờ hơi trong toilet mà nhìn thấy hần là cô muốn một lần nữa nổi điên mà.

- Tô Vân nghỉ học nhiều ngày, đánh nhau. Dự định ra đi thật hoành tráng

Cố Triệt mặt lạnh nhạt hỏi tội Tô Vân, nhưng trong lòng hần đã phải cố gắng xúc động, người con gái này mạnh mẽ, xinh đẹp, giáo hoạt, đôi lúc như sắc lang.

Đôi mắt Tô Vân đo đo, chớp chớp

- Em thật không biết chuyện gì xảy ra ạ.

Cô thật không biết lúc đó mình bị ma nhập gì đó nên điên cuồng lao vào tranh chấp bình thường cô thật sự rất thò để mà. Cô xin thẻ đứng trước mặt nam chủ đáng yêu như vậy cô không bao giờ giả dối.

Đã qua nửa ngày Tô Vân vẫn 1 câu nói làm Cố Triệt thật đau đầu đành xử lý cảnh cáo mức độ nhẹ rồi thả cô về.

Về mặt Tô Vân như bắt được vàng tung tăng ra về. Mặt như ánh nắng mặt trời, tâm hồn vui sướng, Cố Triệt lắc đầu cảm thán, hần nhẹ tay với cô quá

sao?

Về đến nhà không hiểu sao nhà mình tấp nập người ra người vào, mẹ yêu thì nước mắt lưng tròng ngồi trước tivi.

- mẹ con về rồi

Xà vào lòng mẹ nũng nịu, ngược mặt cười cười.

Mẹ Tô nhìn khuôn mặt con đôi môi rách một chút, bên má trái đỏ đỏ. Bà đã nghe Tô Noãn con gái bà đánh nhau với bạn học lỡ tay đánh nhầm cô ta nên ba Tô Noãn thuê bác sĩ đến nhà tấp nập khám cho khuôn mặt khó lắm mới có được kia. Nhưng con gái bà là sao đây đánh người ta tại sao mặt lại bị thương.

- đây là sao?

Mẹ Tô đau lòng xoa nhẹ mặt con gái, bảo bố của bà thật làm bà tức chết mà.

- À bạn đánh ạ. Híc đau lắm

Túi thân dụi khuôn mặt đau vào lòng mẹ. Là sao đây Tô Vân nhiều lúc phải giật mình với trình độ giả khờ của mình mà haha, đánh con nhà người ta mặt nở hoa, hại người ta móng nở hạt lựu rồi mà haizz.

Mẹ Tô biết con gái nói dối nhưng vẫn bênh vực, xoa đầu con gái bảo cô về phòng nghỉ ngơi trước.

Bước ngang phòng Tô Noãn, Tô Vân lơ đãng nhìn thấy cô ta thân trên phơi hàng, bày tư thế sexy quyến rũ Bác sĩ Lãnh đang khám cho khuôn mặt của cô ta, thật đáng thất vọng nữ chủ à.

Lãnh Hiền chán ghét cổ găng thu hẹp đụn chạm với cô nàng Tô Noãn này, cô thật đáng ghét không phải mặt cô ta là do bảo bối hấn đánh cho như vậy thì hấn cũng chả có đến đây làm gì. Trước kia hấn điên mới cảm thấy cô (Tô Noãn) thật trong sáng, đáng thương khi bị Tô Vân ức hiếp.

Vô tình ngược nhìn ngoài cửa nhìn thấy Tô Vân về mặt khinh miệt nhìn mình Lãnh Hiền giật mình, hơi thở không thông, cô ấy không hiểu làm chứ? Bỏ lại một mình Tô Noãn chông trơ trên giường bước về phía Tô Vân

- mặt em làm sao?

Hấn giận tái mặt, đây là sao, khuôn mặt trắng noãn của bảo bối nhà hấn tại sao có dấu bị đánh đây,

- bị đánh

Tô Vân lảng tránh hấn, trả lời qua loa rồi định về phòng thì cánh tay kéo đi tốc độ như thần gió về phòng cô bỏ lại 1 Tô Noãn đầy phần hận trong phòng. Tô Vân may được lắm dám quyến rũ người tao thích, đợi đó móng tay Tô Noãn đâm sâu vào lòng bàn tay.

Sau khi bôi thuốc cho Tô Vân, Lãnh Hiền thờ dãi nhìn khuôn mặt " bị" người ta đánh kia mà đau lòng, hấn mà tìm được người nào đánh bảo bối hấn thì trên môi nở nụ cười lạnh, mắt hồ ly híp lại.

Về mặt tính kế của Lãnh Hiền làm Tô Vân hải nuốt nước bọt mà lùi lùi về phía sau, nhìn ra về phòng bị của Tô Vân, Lãnh Hiền cười dịu dàng bước đến gần cô, bất ngờ ôm cô vào lòng, ngửi ngửi mùi hương kẹo ngọt trên người cô làm hấn như đắm chìm

- Thật nhớ.

Không kiềm chế được nỗi nhớ, bác sĩ soái ca bật thốt nên lời giọng nói dịu dàng chưa từng có.

Bất ngờ bị ôm, bất ngờ nghe hấn thổ lộ sự nhớ nhung làm cô cứng người trong vòm ngực hấn, từ ngày cô xem bị hấn ăn đến bây giờ, cô thật sợ nhìn sâu vào ánh mắt của hấn, ánh mắt đó chất chứa nhiều tình cảm, cưng chiều, yêu thương giành cho người yêu, cô thật sợ nhìn thấy nó, thật sợ một ngày nào đó cô sẽ giao tim cho ác ma này, cô không đầu lại nữ chủ, cô cũng không muốn chết sớm

Né tránh, giùng giàng thoát khỏi vòng tay của hấn nhưng đổi lại là hấn ôm cô càng chặt hơn. Cô càng phản ứng mạnh hấn sẽ dùng lực mạnh hơn để giam cô trong lòng mình, nhìn vào đôi môi căng mọng hấn không kiềm chế được mà áp môi mình vào môi cô

- Ừm..... Ừm

Đánh mạnh vào ngực hấn mong tránh khỏi nụ hôn này, cô thật sự không thể nào chống cự lại được mỹ nam đầu a, bị cưỡng hôn nhiều lần như vậy Tô Vân cô đây sợ một ngày nào đó không cảm được thú tính mà đè hấn ra mà làm nhục, hăm hiếp đầu a.

Nụ hôn càng táo bạo hấn điên cuồng cắn mút môi cô, đưa lưỡi vào thăm dò trong khoang miệng hút hết tất cả mật ngọt của cô.

Tô Vân điên cuồng đánh nhau ở trường không còn nữa cô chỉ là một cô gái bình thường, không thể chống cự lại sức mạnh của người đàn ông, cô xui lơ trong ngực hắn bị động tiếp nhận nụ hôn của hắn, càng về sau nụ hôn chỉ còn sự dịu dàng, yêu thương như của hai người yêu nhau thật sự.

Đến khi Tô Vân hít thở không thông hắn mới tạm thời tha cho cô, nhìn khuôn mặt đỏ đỏ, ánh mắt mơ màng, môi sưng đỏ của cô, Lãnh Hiên hận không thể cắn nuốt Tô Vân tại chỗ nhưng phải kiềm chế đây là nhà ba mẹ vợ không thể làm vậy được.

Cơ thể Tô Vân vẫn xui lơ không hơi sức phải nhờ Lãnh Hiên dìu dắt xuống lầu nhưng lại chạm mặt Hàn Thiên đang lạnh lùng nhíu mày nghe Tô Noãn nũng nịu kể tội cô.

Hàn Thiên nhìn thấy Tô Vân sánh bước bên cạnh Lãnh Hiên đẹp đôi như thế làm hắn hận không thể bước nhanh đến kéo hai người tách ra. Nhìn môi cô vẫn sưng đỏ kia hắn thừa biết cô và tên họ Lãnh kia vừa làm gì.

- Thiên cậu đến thăm vợ chưa cưới à?

Lãnh Hiên thừa biết ánh mắt giết người của Hàn Thiên đang nhìn mình có ý gì, nên hắn như nhắc nhở Hàn Thiên đã có vợ sắp cưới đừng mơ mộng đến bảo bối của hắn.

Nắm chặt tay nhìn bạn tốt đang nhắc nhở mình, biết rằng cảm xúc của hắn (Hàn Thiên) bị Tô Vân ảnh hưởng rất nhiều, nên cố gắng điều chỉnh cảm xúc, bước đến gần Lãnh Hiên tay dút vào túi quần

- Cậu đến đây có việc gì sao?

- Tôi đến vì Vân nhi

Lãnh Hiên vẻ mặt khiêu khích, cười nhếch, tay cố gắng ép buộc cô nàng Tô Vân đang cố gắng vùng vẫy tránh thoát khỏi mình,

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 11

Hàn Thiên cảm nhận được tim mình đang nhói lên nhưng ngoài mặt cố gắng không để sự thất bại và đau đớn thể hiện ra bên ngoài. Hắn đã thề với lòng không bao giờ quan tâm hay yêu người phụ nữ hão sắc như Tô Vân nhưng nhìn bạn tốt đang tay trong tay hắn dường như không thờ nổi thật khó chịu.

Ba Tô vừa bước vào cửa đã thấy được tình hình chiến sự của 2 chàng trai ông cũng chẳng màng quan tâm 2 người đàn ông này cứ đầu đá đi như vậy mới biết được rằng con gái ông tốt đẹp như thế nào.

Trên bàn ăn Tô Noãn dịu dàng, thực nữ ánh mắt thẹn thùng nhìn về phía Lãnh Hiên và Hàn Thiên rồi ngượng ngùng đỏ mặt e thẹn ăn rau, không dám ăn quá nhiều thịt. Ngược lại với nữ chủ cô nàng Tô Vân ăn như sắp chết đói vậy nhồi nhét thức ăn vào miệng, vẫn chẳng nào tạt đó.

Bữa ăn này tràn đầy thuốc súng giữa hai người đàn ông ưu tú, cả hai mắt to nhìn mắt nhỏ, Lãnh Hiên càng nhìn Hàn Thiên lại càng không vừa mắt mặc dù bạn thân nhưng vợ là nhất không ai được tranh giành với hắn, nên trên bàn ăn diễn ra cảnh Hàn Thiên định gấp món nào là Lãnh Hiên như điên cuồng giành giật gấp bỏ vào chén Tô Vân, mọi người trên bàn đều nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu.

Tô Vân ngậm một miếng thức ăn, trên chán chảy 3 vạch đen, môi cười méo xẹo, nhìn hắn như quái vật, có thôi không đây hắn còn trẻ con hơn cô là sao đây?

Còn bà mẹ Tô thấy hành động của Lãnh Hiên thật lắc đầu cảm thán sao họ đang thấy bản sao của con gái họ sao?

Tô Noãn vẫn nét mặt cười nhìn Lãnh Hiên nhưng mắt cô ta vẫn không giấu được sự ghen tức, hung tợn Hàn Thiên vô tình lướt qua nhìn thấy vẻ mặt này của cô vợ sắp cưới hắn nhíu chặt mày nhìn theo hướng cô nhìn thì mày hắn càng nhíu chặt hơn.

Qua một lúc lâu khi gia đình nhỏ quây quần ngồi xem tivi nhưng lại xuất hiện 3 người dư thừa. Ba Tô như xức nhớ chuyện gì đó nhìn Tô Vân

- Vân nhi con đánh nhau à?

Ba Tô nghiêm khắc nhìn cô, Tô Vân chưa bao giờ nhìn thấy ba Tô nghiêm túc như bây giờ lòng cô rung rẩy

- Không, bạn đánh con ạ?

Nước mắt bật, ánh mắt lơ đãng nhìn nhìn chỗ khác

BỘP ba Tô càng tức giận hơn đập vào bàn làm mọi người giật mình, người hoảng sợ nhất chắc chỉ có cô nữ phụ đang nói dối kia thôi

- TẠI SAO?

Ba Tô quát lớn, ánh mắt tóe lửa nhìn cô. Tô Vân muốn khóc rồi chân tay lạnh ngắt rồi

- ba nghe bác cả và thầy giáo kể lại rồi, con còn nói dối.

- thật.... Thật sự là con bị bạn đánh trước mà.

Nước mắt Tô Vân sắp tràn ra rồi, tên khốn hiệu phò đó cũng nhiều chuyện thật(tác giả: làm đúng quy định mà...

TV mắt tóe lửa nhìn nhìn.... Tác giả hoảng hốt bỏ chạy)

Lãnh Hiền vẫn ngồi cạnh

- đánh thắng hay thua?

Ba Tô vẫn nghiêm túc hỏi, thật làm Tô Vân trở mắt nhìn ông

- thắng ạ

Cô vừa dứt lời thì lại một lần nữa BUP tiếng đập bàn lần này còn lớn hơn làm nước mắt cô tràn li.

- HAHA không hổ danh là con gái của Tô Bách ta, giỏi giỏi lắm

Ba Tô rất hài lòng với con gái mình, mẹ Tô bên cạnh khẽ giục tay áo ông ý bảo vẫn còn người ngoài nên tiết chế.

- nghe anh cả bảo con bị Vân nhi đánh trúng không sao chứ Noãn Noãn?

Ông ho nhẹ lấy lại hình tượng, nhìn nạn nhân bị vạ lây, hỏi thăm một chút là đúng phải không

- dạ chỉ sưng một chút không sao ạ. Tiểu Vân cũng bị thương mà

Tô Noãn giọng nói ngọt ngào, ngượng ngừng trả lời

- không sao là tốt? Em nó lần sau lại đánh nhau con đừng xen vào nữa nhé.

Tô Noãn vừa thẹn vừa giận nhưng giận chỉ dám để trong lòng ý ông là sao đây chắc phải bảo cô nhiều chuyện xen vào mà bị đánh thành như thế này sao?

Tô Vân mắt lấp lánh nhìn baba đang khen ngợi mình. Ngẫm lại nguyên thân không xem ai ra gì có lẽ từ người baba này dung túng mà ra đây mà

Tô Bách nhìn vết thương trên má con gái mà đau lòng haiz đánh thắng mà để lại vết thương cũng làm ông buồn bực, sau này phải cho con bé đi tập một khóa đánh nhau không để lại vết thương mới được

Hiểu được nỗi lòng của baba Tô Vân cười tươi như hoa

- baba yên tâm, Nhà trường cho con nghỉ 1 tuần để dưỡng thương ạ

Tô Vân mặt không đỏ mà nói dối, ai biết được cô bị nhà trường đình chỉ học 1 tuần hạnh kiểm bị hạ, ảnh hưởng đến thành tích tuyển thẳng vào đại học đây. Nghĩ đến học cô chỉ muốn khóc thét kiếp trước cô học để sống kiếp này vẫn phải học sao? Huhu cô không muốn đâu. Cô không có ý tưởng xa xôi xây dựng nghề nghiệp riêng cho mình như các nàng nữ phụ xuyên không kia, cô từ khi xuyên không vào đây cô mắc bệnh lười thời kì cuối rồi bác sĩ cũng phải bó tay.

Tô Vân thoải mái trò chuyện cùng Chu Công thì

- Vân nhi dạy nào.

-... ..

Trả lời mẹ Tô là tiếng ngáy ngủ

- Vân nhi nhà cháy rồi

Vẫn không phản ứng

Mẹ Tô không còn kiên nhẫn xài chiêu cũ là giựt phăng chiếc chăn đang cuốn trên người cô, nhưng Tô Vân vẫn sống chết không chịu dậy.

- Vân nhi dậy đi ăn tiệc này.

Mẹ cô hết cách. Nhìn con gái ngồi bật dậy nhìn mẹ hai mắt sáng long lanh khác hẳn người ngủ như chết vừa rồi. Bà vỗ chán nhìn trời con gái bà đây sao? Chỉ ăn mới thức tỉnh được con sâu lười này sao?

Tô Vân bị mẹ dày vò cả buổi sáng ở trung tâm chăm sóc sắc đẹp, dưỡng da, tẩy tế bào chết, đặc biệt đau khổ nhất là tẩy lông chân huhu.

- mẹ không phải ăn tiệc sao? Con đói

Mẹ Tô khinh bỉ liếc nhìn con gái, hừ lạnh lơ luôn cô gái đáng thương kia

- mẹ con đói

Vẫn quyết tâm lấy lại sự chú ý của mẹ Tô,

- hôm nay là sinh nhật ông ngoại con, tối sẽ có tiệc

Tô Vân mặt cứng đờ đây là sao vậy tối mới có tiệc, cô bị mẹ cô lừa rồi aaaa

- chắc trang phục được chuyển về rồi chúng ta về nhà.

Mẹ Tô vẫn chủ động lôi kéo con gái đang đau khổ không sức phản kháng về nhà.

Về đến nhà mẹ cô lại lôi kéo cô thử trang phục, nhìn trang phục mà cô thật muốn khóc thét cái gì thế này chiếc váy dài cúp ngực màu lam, hở cả phần lưng, nuốt một ngụm nước bọt nhìn mẹ

- mẹ như thế này làm sao mặc áo lót ạ?

Mẹ Tô như nhìn thấy quái vật gì đây không phải lúc trước Vân nhi mặc cái này hàng ngày sao? Tại sao bây giờ như người cổ đại không biết xử lý đây.

Quảng đại cho cô 1 cặp độn ngực silicon được nhà thiết kế chuẩn bị sẵn.

- đừng bảo với mẹ là không biết mặc nhé.

Mặc váy hở hang, ngồi thử mặt ra cho nhà thiết kế trang điểm cuối cùng cũng được hoàn thành. Cô nhìn vào gương như nhìn thấy một người khác, người con gái trong gương xinh đẹp không gì bằng, khoát trên mình chiếc váy cúp ngực xanh lam không dung tục mà còn tôn lên vóc dáng và vẻ thành thực của thiếu nữ có thể làm cho người người si mê. Cô nhìn mình trong gương mà si ngốc đến nhũn nhĩu quá, đây là cô sao?

Bước ra khỏi phòng mẹ Tô vô cùng đắc ý con gái nhà bà là xinh đẹp nhất mà. Mẹ Tô hôm nay cũng khác hẳn xinh đẹp lộng lẫy như một quý bà.

Hai mẹ con cùng sánh bước bên cạnh ba Tô người người ghen tỵ.

Nhưng không ai để ý đến trong nhà vẫn còn đang hiện diện một người phụ nữ đang núp sau cánh cửa nhìn về phía họ, Tô Noãn nở nụ cười quỷ dị, ánh mắt chiến thắng hừ Tô Vân tôi sẽ cho cô xấu hổ không dám nhìn ai haha.

Xe nhà Tô Vân chạy vào gara rộng lớn của một biệt thự trên núi. Biệt thự đặc biệt xinh đẹp, quy nga hùng vĩ không gì để tả nổi khi bước vào trong càng làm cô giật mình hơn bên trong toàn bộ được trang trí bằng thủy tinh lấp lánh.

Khách đã đến đầy đủ, ba mẹ dẫn cô đến chào ông ngoại. Tuy ông đã hơn 70 nhưng vẫn phong độ.

- Hừ cả nhà các người vẫn nhớ đến ông già này à.

Ông ngoại hờn giận không nhìn gia đình cô một cái. Ông thật trẻ con mà, mẹ Tô bước lại gần ôm tay ba ba nũng nịu

- baba con sai rồi mà

HỪ ông vẫn giận dỗi nhìn về hướng khác. Mẹ Tô nhìn về con gái ý muốn con gái trợ giúp bà hiểu tính ông mà khi ông giận chỉ cần 2 mẹ con cô làm nũng thì ông làm sao thoát được đây.

-ông ngoại

Tô Vân đáng thương chớp chớp mắt.

- thôi được rồi tôi thua rồi.

Chỉ cần nhìn đứa cháu ngoại này đáng thương làm nũng làm sao ông chịu được đây, cả gia đình ông chỉ có mỗi Tô Vân là cháu gái duy nhất còn lại chỉ toàn là ngựa đưa chỉ biết đi gieo họa cho nhân gian thôi haizz.

Ông nhận quà là lời chúc của gia đình nhà Tô Vân. Đội khách đến đông đủ bữa tiệc mới bắt đầu, nhưng bụng cô không đợi được nên lên tách mẹ mà đi theo hướng gọi của thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 12

Quen với việc ăn là phải ăn thần tốc nên Tô Vân như thường ngày gấu nghiến, tiêu diệt sạch một lượng thức ăn không nhỏ vỗ vỗ bụng nhỏ ngược mắt lên thì một tập đoàn ánh mắt đang nhìn cô. Miệng cô đín gì sao, chép chép miệng định dời đồ thì vô tình nhìn thấy hai mỹ nam a lại thân thiết đi với nhau, chắc chắn Hàn Thiên và Lãnh Hiên haizz hào quang thật lớn a, nếu 2 người họ không phải nam chủ của Tô Noãn thì nhìn thấy họ tay trong tay như vậy thì

- A Thiên chậm chậm người ta đau a.

- anh không chịu nổi nữa aaaaa

- Thiên dùng sức đi aaaa người ta thích a

- AAAA Hiên anh ra đây aaa

Chepchep đầu óc Tô Vân bay xa yy ra cảnh Hàn Thiên mặt lạnh ra sức vận động, thở gấp còn Lãnh Hiên nằm bên dưới hưởng thụ rên rĩ mà trong lòng cô nhộn nhạo, aaa thật đẹp mắt nha nghĩ đến đây thôi mà nước bọt đã chảy ra khoe miệng rồi a, thật muốn bắt nhốt họ lại nhanh nhanh quay clip lại mà thường thức à cho vài dụng cụ tình thú, à trước tiên phải bỏ thuốc kích dục trước a haha thích thật

May mắn Tô Vân đang đứng một góc khuất không thì ai nhìn về mặt gian xảo tính kế người kinh khủng như vậy thì phải quý lại thần phục.

Nhưng nhìn thấy Tô Noãn lôi kéo cánh Hàn Thiên làm cho Tô Vân muốn điên thật là phá hủy cảnh đẹp của cô đấy cái bà nữ chủ này không thể để cho cô hạnh phúc giờ nào cả thật đần lòng.

Lơ đãng nhìn lên căn phòng bên trên lễ đài dành riêng cho khách quý, ông ngoại, ba mẹ cô vào đó lâu rồi vẫn chưa ra nhì, tiệc ăn cũng đã ăn rồi cũng nên về đi chứ cô muốn ôm chăn ngủ rồi đây.

Buồn chán soi mói nữ chủ bạch liên hoa nhìn mãi nét mặt cô ta lúc nào cũng treo nụ cười ngây thơ dịu dàng nhưng có ai nói cho cô ta biết ánh mắt háo sắc kia làm bộ mặt thật giả tạo không, như thần giao cách cảm nữ chủ liếc nhìn về phía cô nhưng trong mắt có gì đó gọi là đắc ý, 1 chút gì đó là lạ làm cô thật sự cảm thấy sợ a.

- cảm ơn mọi người đã đến buổi tiệc sinh nhật của cha tôi

Trên sân khấu người bác cả Tiết Sâm đang đồng đặc cảm ơn mọi người, người bác điển trai nhưng khổ tâm rằng đến giờ vẫn chưa có cô nào dám đến rước vì tội đam mê công việc hạng nặng.

Bác cả Tiết giới thiệu xong mời ông ngoại lên sân khấu ba và mẹ cô đang diu dất ông lên, chào kiểu quân nhân, mặt nghiêm nghị nhìn mọi người, nhìn về phía bác cả môi khẽ bĩu giận dỗi giựt phăng luôn chiếc mic bác đang cầm trên tay.

- ta già rồi tổ chức hoang phí cho lắm vào thẳng nhóc thôi.

Mỗi ông lăm lăm trách cứ bác, bác cả ngậm ngùi cúi đầu nghe cha già giáo huấn, ba mẹ cô vẫn cúi đầu bên cạnh ông nhưng ánh mắt khẽ lướt về bác vui mừng khi thấy người gặp họa.

- sinh nhật hôm nay tôi cũng xin giới thiệu cháu rể của tôi với mọi người.

Giây nhà họ tiết có thêm 1 cô cháu gái khi nào vậy, có cả cháu rể luôn đây. Ánh mắt nhìn nhìn mọi người tìm cho ra cô cháu gái mới của ông ngoại Tiết.

Người con trai nghiêm trang về mặt lạnh nhạt bước lên sân khấu. Ấy dờ đây không phải tên cướp hại chiếc siêu xe của cô tự từ đây sao? Thật đáng thương thay cho cô gái lấy hấn làm chồng mà.

Ông ngoại trên sân khấu ánh mắt sáng như sao tìm kiếm cháu gái của mình, Tô Vân cũng bát quái nhìn nhìn theo ông tìm người giúp ông, ánh mắt mọi người sao lại tập trung vào cô rồi a.

- Vân nhi cháu còn không lên đây

Mặt Tô Vân cứng ngắt, nhìn trời ông trời ơi là vị hôn thê của cô, mỗi đêm nằm ngủ với sát thủ có ngủ ngon không đây. Nhưng hần còn là nam chủ nữa, theo tình tiết của truyện thì hần Thần Dương người đứng đầu tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất thế giới cũng là cháu trai duy nhất của ông bạn già của ông ngoại Tô Vân nên 2 bên đã hứa hôn cho 2 người các cô, nhưng trong buổi tiệc ra mắt ngày hôm nay hần gặp được nữ chủ mà nhất kiến chung tình, hần chán ghét cô vì đã chen ngang vào 2 người họ mà tìm mọi cách diệt trừ cô.

Tại sao vậy cô muốn sống yên ổn cũng không được sao, các nam chủ! Làm ơn tha cho tôi đi có được không?

Tô Vân chậm chạp bước lên sân khấu, mắt to trừng mắt nhỏ càng nhìn Thần Dương cô càng nhớ chiếc xe xinh đẹp sang chảnh của cô mà. Càng nghĩ lại càng có lỗi với nguyên thân rồi haizz.

Thần Dương cũng thật bất ngờ cô nàng đáng yêu ngày đó làm hần nhớ nhưng bây giờ lại là vị hôn thê của hần sao? Lúc đầu hần đến chỉ vì nề mặt nhà họ Tiết còn việc đính hôn hần không quan tâm, nhưng bây giờ đối tượng là cô thì hần phải suy nghĩ lại rồi haha.

Ông ngoại Tô cầm tay cháu gái mình trao vào tay Thần Dương, hần cũng không tránh né mà tiếp nhận, thái độ hoàn toàn khác với lúc trong phòng khách kia.

Hai người xứng đôi trên khán đài nhưng lại là cái gai trong mắt của hai người đàn ông bên dưới.

Lãnh Hiên nhìn thấy cô xinh đẹp, nhưng mặc váy lại hở như vậy đã muốn giết người, nhưng khi nghe tin cô có vị hôn phu sắp đính hôn, hần gần như muốn phá hủy thế giới, nắm chặt quả đấm, môi nhếch lên lạnh lùng ánh mắt như ngàn lửa dao đâm thẳng về Thần Dương đang tươi cười ở trên kia. Đừng bao giờ mơ tưởng đến người phụ nữ của hần, cô mãi mãi chỉ thuộc về hần.

Hần Thiên mặt vẫn lạnh ngắt, ánh mắt ghen tỵ nồng đậm không thể che giấu được nữa, hần thấy tim mình đau không thể thở nổi, ngột ngạt quá, chỉ cần nhìn thấy cô tay trong tay Lãnh Hiên hần đã muốn đánh cho tên bác sĩ kia 1 trận nhưng bây giờ cô sắp thuộc về một người đàn ông khác, ngày ngày đêm đêm giành sự ngọt ngào, nũng nịu, yêu thương giành tất cả cho người đàn ông kia, chỉ có hần (Thần Dương) mới có đặc quyền bảo vệ cô, yêu thương cô. Không được hần (Hần thiên) phải giành cô về cô không được yêu ai khác ngoài hần.

Khi mọi ánh mắt đều tập trung vào Tô Vân thì về mặt Tô Noãn hung ác vụn vụn, được đẩy cô ta (Tô Vân) thật xinh đẹp nhưng đợi đi một chút nữa còn xinh đẹp không thì cô không biết a. Rồi sự xinh đẹp mất đi Hàn Thiên sẽ lại chung thủy với cô, Lãnh Hiên lại mê đắm cô, và ngay cả vị hôn phu kia của người cũng là của ta.

- đây là cháu ngoại và cháu rể của chúng tôi, sắp tới có buổi đính hôn mong mọi người đến chung vui

Bác cả Tiết Sâm nghiêm túc phát biểu xong mời mọi người tự do trò chuyện vui chơi rồi dìu ông cụ về phòng nghỉ trước khi đi ông còn không quên xoa xoa đầu cháu gái xinh đẹp của mình.

Khi được thả người cô nhanh chóng tránh thoát khỏi vòng vây tên sát thủ này rồi như ma đuổi chạy vào toilet.

trên ngực có gì đó ngứa ngứa, tay gãi, thật ngứa a càng gãi cô càng cảm thấy ngứa nhìn về phía ngực thì nhiều mụn nước đỏ đỏ làm sao đây? Mặt khó coi thật ngứa a cô bị sao vậy chỉ vừa chạm tay thôi cũng lây bệnh sao huhu

Rửa nước lên ngực nhưng cảm giác chần chẫn hơn, càng ngày càng kinh khủng các mụn nước như muốn nứt ra vỡ mủ.

Cô khó chịu đi ra sảnh đứng chỗ ít người nhìn thấy chờ đợi ba mẹ Tô đang tiếp chuyện với mọi người, Tô Vân cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nóng mặt đỏ bừng mồ hôi lấm tấm trên trán, mặt trắng bệch, trên mặt cũng có gì đó ngứa ngứa.

- vị hôn thê của tôi đây rồi

Thần Dương mặt cao ngạo tìm đến Tô Vân, vì cô cúi thấp đầu tóc xòa che đi khuôn ngực mà hần không nhận ra điều thất thường từ cô

Tô Vân hoa mắt tai ong ong chẳng nghe được Thần Dương đang lăm lăm chuyện gì cô chỉ biết im lặng chịu đựng

Thấy Tô Vân không trả lời mình xem hần như người vô hình hần không tức giận, nhưng vẫn muốn cô để ý đến hần một chút dù gì hần cũng là người chung sống suốt quãng đời còn lại với cô mà.

Hần đưa tay đẩy đẩy vai cô

- Đây không phải cô rất biết chữ người sao?

Nhưng không ngờ vừa dứt câu Tô Vân không còn chịu nổi sự hành hạ này nữa mà ngã ngửa xuống làm cho Thần Dương hốt hoảng đỡ lấy cô nhìn đến tình trạng của cô bây giờ, trời hần làm sao mà xớ y không nhìn ra sự bất thường của cô đây. Nhìn cô mặt đỏ ửng môi tái nhợt, khuôn mặt và ngực còn xuất hiện những mụn nước vừa nổi có những mụn nước bị vỡ ra nhìn thật dọa người.

Lãnh Hiền, Hàn Thiên này giờ vẫn chú ý đến hành động của 2 người, khi nhìn thấy Tô Vân ngã ngửa cả 2 hốt hoảng chạy đến bỏ lại 1 mình Tô Noãn mặt thì úy khuất nhưng môi thì nhếch lên đường cong thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 13

Lãnh Hiền lao vào giành Tô Vân từ trong lòng Thần Dương, không màng đến sự chú ý của tất cả mọi người đang đặt trên người mình, bây giờ trong lòng hắn như lửa đốt, nhìn tình trạng của Tô Vân mà Lãnh Hiền nhủ thật chặt.

Tìm trong túi một viên thuốc màu vàng định bỏ vào miệng cho cô nuốt nhưng chưa hoàn thành thì cánh tay bị nắm lại lực tay mạnh mẽ

- làm gì?

Thần Dương lạnh nhạt đôi mắt đầy cảnh giác nhìn Lãnh Hiền, nhưng Lãnh Hiền chỉ cười nhếch rồi nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của sát thủ làm cho Thần Dương một phen bất ngờ.

- cô ấy làm sao?

Hàn Thiên mặt vẫn ngẩn ngơ không đổi nhưng cử chỉ của hắn lúng túng vụn về cầm tay Tô Vân, trong mắt là sự đau lòng, tràn đầy sự yêu thương không thể nào giấu giếm.

Lãnh Hiền vẫn lạnh lùng ôm cô bước khỏi đại sảnh, nhưng chưa bước ra khỏi cửa thì Thần Dương một lần nữa âm hồn bất tán chặn đường hắn

- đi đâu trả, cô ấy lại cho tôi.

- cô ấy sắp chết rồi

Lãnh Hiền lạnh giọng quát lên, ôm cô nhanh chóng chui vào xe đưa đến bệnh viện, tìm hắn bây giờ rất đau, chỉ biết cười lạnh trong lòng người con gái hắn yêu bây giờ đang ngán cân treo sợi tóc, hắn vô dụng ngoài kiếm chế chất độc chậm phát tán thì chẳng làm gì được, đã vậy hắn còn đang nổi cơn ghen gì đây.

Ba mẹ Tô nghe con gái xảy ra chuyện hấp tấp chạy theo vừa đến cũng là lúc nghe được câu nói này của Lãnh Hiền ba mẹ Tô tái đi, mẹ Tô khóc ngất đi.

Trước phòng cấp cứu Hàn Thiên, Thần Dương đứng bất động trước cánh cửa ngược nhìn đèn cấp cứu, với họ bây giờ chỉ có chờ đợi và hi vọng, trong lòng mỗi người một suy nghĩ

Hàn Thiên bàn thần nắm chặt quả đấm móng tay sắt nhọn đâm vào lòng bàn tay để nhắc nhở mình phải bình tĩnh, nỗi đau nhỏ bé này làm sao bằng được nỗi đau của cô đang chịu đựng.

Tô Vân em không được xảy ra chuyện gì, em phải sống, em phải là cười, phải làm nũng và còn cho anh theo đuổi em. Hàn Thiên tim đau thắt chờ đợi cô trở về với hắn

Thần Dương ngược nhìn căn phòng cấp cứu lạnh lẽo, trong đầu là hình ảnh người con gái sợ chết bị uy hiếp nhưng vẫn chạy xe chậm rì rì, nhưng nỗi điên lên thì chạy xe liều mạng, rồi ngốc nghếch nghĩ mình sắp chết mà khóc. Hắn có còn cơ hội được nhìn thấy cô một lần nữa rồi cả hai bước vào lễ đường sống hạnh phúc hay không.

Ba Tô mặt thần thờ chờ kết quả, ông như già đi mấy tuổi, mẹ Tô khóc đến ngất lịm đi khổ sở nước nỡ bên vai Tô Bách, con gái hồi sáng còn lú lú đòi ăn tiệc nhưng bây giờ nằm trong phòng cấp cứu, chỉ cần cô bị một vết thương nhỏ bà đã đau lòng muốn chết rồi nhưng bây giờ con gái bà đang nguy hiểm đến tính mạng.

Mặt Tô Noãn vẫn vẹo, gì đây nó sắp chết mà vẫn còn sức quặn rũ đến thế sao? Ngay cả Thiên cũng quan tâm đau lòng vì nó, nhưng không sao nó sẽ chết tất cả mọi thứ của nó sẽ là của cô, cô không cần vội.

- cô à đừng đau lòng nữa, Tiểu Vân phúc lớn mạng lớn không có chuyện gì đâu.

Tiết Ngọc Tâm không nói gì chỉ âm thầm cầu nguyện cho con gái. Bơ hắn đi cô cháu gái chồng này.

Lãnh Hiền mặt đờ đẫn như người vô hồn bước ra khỏi phòng phẫu thuật, mọi người vây lấy hắn,

- Vân nhi sao rồi

Mọi người đồng thanh lặng yên chờ đợi phán quyết. Nhưng đổi lại chỉ là cái lắc đầu của Lãnh Hiền

- Vân nhi cô ấy trúng độc, loại độc này tiếp xúc qua da rồi như những chiếc kim châm thẳng vào mạch máu, toàn thân sẽ bộc phát những mụn nước nhưng khi gãi và động nước thì chất độc càng đi nhanh vào tim. Cô ấy có thể sống không quá 3 ngày.

Mọi người như ngã ngửa trước tin xét đánh này. Mẹ Tô không chống cự được mà ngất đi tại chỗ ba Tô đau lòng ôm vợ, đôi mắt ông đỏ hoe, thần thờ trước hung tin.

- cứu cô ấy, cậu cứu cô ấy cho tôi

Hàn Thiên như kẻ điên xông đến túm cổ áo Lãnh Hiền mà rào thét, không còn là một vị Tổng giám đốc cao ngạo lạnh lùng, bây giờ hắn chỉ biết rằng cô sắp rời khỏi hắn rồi. Hắn muốn cô sống, muốn cô lại ngày ngày ăn một cách ngon lành

Lãnh Hiền cũng không khá hơn bao nhiêu, đau lòng phui cánh tay trên cổ áo, đau khổ rồi đi. Hắn phải tìm mọi cách cứu được cô, người phụ nữ của hắn chết dễ vậy sao? Hắn sẽ giành mạng cô từ tay tử thần.

Khi tất cả mọi người đau khổ chỉ duy nhất một người lặng lẽ đứng một góc nờ nự cười chiến thắng nhưng Thần Dương vô tình nhìn thấy hắn khẽ nhủ mày chị họ lại cười trước tin em mình sắp chết sao? Hắn phải điều tra cho rõ. Dù ba mẹ Tô như người vô hồn về nghỉ ngơi.

Hàn Thiên nhìn cơ thể chứa đầy các mụn nước, mặt và tay cả cơ thể cô bây giờ đâu đâu cũng là những hạt mụn nước dễ vỡ, khẽ vút vút móng tay cô

- Vân nhi em định im lặng lạnh nhạt với anh như vậy sao? Anh thật hận anh nhận ra tình cảm quá trễ, anh sai rồi em đừng lạnh lùng với anh nữa được không.

Tô Vân vẫn im lặng nằm đó, mắt vẫn im lặng nhắm. Hắn đã làm gì vậy, đã yêu cô nhưng lại cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, cố gắng giữ mặt mũi không chấp nhận, để bây giờ thì sao đây cô sắp rời xa hắn vĩnh viễn rồi, đôi mắt Hàn Thiên cay cay lệ người đàn ông không dễ rơi nhưng lúc này hắn không cần giữ gìn cái gì gọi là bản lĩnh đàn ông nữa, tìm hắn đau lắm, hắn sắp không thờ nổi.

Trong khi tất cả mọi người đau lòng vì cô thì Tô Vân như một lần nữa quay về thế giới thật sự của cô, không phải cô đã chết rồi sao, cô nhìn thấy cô bạn thân đang ôm hình mình mà khóc nghẹn, em trai cùng sống với cô trong cô nhi viện và tới lúc trưởng thành mặt bản thân nhìn linh cữu của cô.

Khi đó cô biết rằng mình thật sự chết rồi và bây giờ cô đang trở về viên tang mình, nhìn bạn bè, em trai đau lòng, tìm cô cũng như ai đó bóp nát.

- Phan Tinh mẹ đến trễ rồi, con gái của mẹ, mẹ sai rồi con đừng rời xa mẹ mà

Đến giờ phải hỏa táng cô thì một người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ như quý phu nhân ôm chầm cái quan tài khóc ngất lên.

Đây là sao đây cô khó hiểu bước lại gần nhìn bà, cô giật mình bà có khuôn mặt thật giống mình a. Đây thật sự là mẹ cô sao, nhưng tại sao bà lại rời bỏ cô đi chứ.

- bà tránh ra, bà không xứng để đến đây

Em trai cô cao giọng quát lên, hất tay bà khỏi quan tài.

- là mẹ sai là mẹ ham giàu sang mà bỏ các con lại, là lỗi của mẹ, mẹ không nên như thế con tha lỗi cho mẹ đi được không? Cho mẹ ôm chị gái con một lần cuối được không?

Bà khóc nức nở ôm chân em trai cho bà xin ở lại với cô đến phút cuối cùng nhưng em trai cô vẫn lạnh lùng hất ra.

- chúng tôi không có người mẹ như bà, vì người đàn ông kia bà bắt chấp bỏ lại chị em tôi bây giờ bà khóc cái gì chứ chị tôi cũng chẳng nhìn thấy đâu.

Xong em trai cô vẫn tiếp tục ra hiệu cho đoàn hỏa táng tiếp tục. Mặc bà quỳ ở đó khóc lóc.

Cô cười lạnh thì ra vì một người đàn ông mà bà ta bỏ lại chị em cô bơ vơ vất vả sống qua ngày, giành giật miếng ăn trong cô nhi viện, đánh nhau thêm có một mái ấm gia đình nhưng rồi sao thật sự là ngay cả mẹ cô cũng không cần cô mà nói gì đến người không máu mủ thân thích đây. Cô bây giờ thật nhớ vòng tay ấm áp của ba mẹ Tô nơi đó mới là nhà nơi đó làm cô hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chũ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 14

Lặng nhìn cảnh hỏa táng của mình sự đau khổ của người thân, nước mắt cô cũng rơi. Cô chưa bao giờ biết sự ra đi của mình đem lại nỗi đau của người thân, cô bạn thân khóc đến ngất lịm đi, em trai bàng hoàng đau khổ ôm đầu ngồi một chỗ, người mẹ vô trách nhiệm kia thì điên cuồng rào thét ôm hình cô. Đến khi chết mới biết ai yêu thương quan tâm đến mình, em trai trước kia ngỗ nghịch hay học đòi những nhà giàu sang, cãi nhau, đôi lúc tương trưng 2 chị em cắt đứt mọi liên lạc nhưng sự ra đi là một nỗi mất mát lớn nhất với nó, nó không khóc chỉ nghẹn nghẹn.

Một lực hút mạnh hút cô về phía sau, cô ngất lịm khi tỉnh dậy là một nơi toàn mùi khừ trùng. Nhìn thấy ba ôm mẹ Tô đang khóc nghẹn thật dịu dàng, chắc mẹ cô lại xem phim thần tượng suốt suốt nửa đây, gì đây hội hộp nam chủ sao, Lãnh Hiên, Hàn Thiên, Thần Dương trên mặt ai cũng là sự đau thương, một mỗi cả 3 soái ca bây giờ thành lão ông mất rồi râu ria mặc lun phún trên cằm

- đã hơn 3 ngày nhưng cô ấy vẫn chưa tỉnh là sao?

Thần Dương nhìn người con gái trên giường bệnh lạnh nhạt hỏi

- Độc phát tát sấp không không chế được, bây giờ chỉ nhờ vào ý chí của cô ấy.

- cô ấy có thể được cứu không?

Hàn Thiên như tìm được hi vọng nhìn Lãnh Hiên chờ đợi

- tôi đã tìm ra thuốc giải, chỉ cần chờ cô ấy tỉnh lại

Mọi người như tìm được ánh sáng trong đường hầm, hi vọng được thấp lên nhưng liệu cô có tỉnh dậy được không

Mẹ Tô được ba Tô đỡ nhìn về phía giường bệnh người con gái vẫn nằm đó yên tĩnh mà ngủ

- Vân nhi, con dậy đi mẹ dẫn con đi ăn đại tiệc có được không?

Ba Tô vẫn im lặng chịu đựng nỗi đau ôm vợ đang nấc nghẹn

- Vân nhi dậy nói chuyện với mẹ đi được không ? Mẹ nhớ con lắm

- mẹ sai rồi, mẹ không nên đưa cho con miếng lót silicon chứa độc kia, con mở mắt ra nhìn mẹ đi có được không?

Trả lời bà vẫn là tiếng hít thở yếu đuối của Tô Vân. Bỏ mặc sự đau khổ tột cùng của người mẹ, cô con gái vẫn cố chấp chìm trong giấc ngủ dài.

Bà thật nhớ con gái yêu lúc nũng nịu bên cạnh bà, tranh luận phim, hờn dỗi khi bà lừa cô, về mặt đặc chí của cô.

- mẹ sao vậy, đừng khóc a

Cô nhìn thấy mẹ khóc nhưng không nghe bà nói gì, cô cảm thấy bất lực và đau lòng

ngu ngơ chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cho đến khi nhìn chính bản thân mình đang nằm trên giường bệnh mặt mũi đầy mụn nhọt nhìn thật đáng sợ.

Cô làm sao vậy, tại sao mẹ và ba lại đau lòng như vậy, chẳng lẽ cô sắp chết sao? Vậy cô đứng đây là như thế nào? Chẳng lẽ bây giờ cô chỉ là một linh hồn phiêu dạt.haiz bây giờ mới biết cảm giác làm cô hồn là như thế nào chỉ biết đứng nhìn mẹ khóc đến thiếu nước như vậy lòng cô cũng tan nát nhưng cũng không làm gì được.

Bỗng một bàn tay vỗ lên vai cô, Tô Vân bất ngờ quay lưng lại, che miệng, to mắt trừng lên không tin vào vào mắt mình, là ai đây cô ta giống với gương mặt mà cô đang sở hữu cô chắc chắn bây giờ là màn diện kiến với nguyên thân đây mà.

" Tô Vân" cười ngọt ngào đưa cánh tay về phía cô, Tô Vân ngu ngơ đưa tay mình đặt tay lên cánh tay cô ta, cô nhìn thấy tia giao hoạt thoáng qua trong mắt " Tô Vân" bỗng cơ thể cô trong suốt rồi từ từ biến mất.

" tí tí" máy đo nhịp tim bỗng rối loạn, Tô Vân trên giường bệnh suy yếu rồi dần dần tiếng hít thở của Tô Vân mất đi.

Lãnh Hiên rối loạn kích tim làm đủ mọi cấp cứu để mong cô thở lại. Hắn chỉ biết rằng cô chết đi thì cuộc đời hắn không còn gì gọi là hạnh phúc nữa.

Hàn Thiên mặt bần thần lặng yên đứng đó, không gian dường như chỉ còn hắn và Tô Vân đang im lặng rồi bỏ hắn đi. Lùi từng bước về phía vách tường cơ thể trượt dài xuống nền nhà cô thật sự không cần hắn nữa rồi, hắn vừa nhận ra tình cảm cũng là lúc hắn chấp nhận cô sẽ mãi mãi biến mất trong thế giới của hắn nữa.

Thần Dương nắm chặt quả đấm, cố gắng giữ lại chút bình tĩnh cho bản thân, đối với hắn sống chết là chuyện bình thường, mạng sống của rất nhiều người đã mất đi trong tay hắn, nhưn hắn hẳn có cảm giác gì, nhưng nay Tô Vân mất đi hắn cảm nhận được trong con tim lạnh lẽo của mình nhói từng cơn, nỗi đau mất mát quá lớn này hắn lần đầu cảm nhận được, đau lắm thật hắn không biết nó là hiện diện cho cái gọi là tình yêu hay không

Mẹ Tô ngồi bật dậy mắt đỏ ngầu, tay rung rung chỉ vào cô

- cô thật bất hiểu, dám cãi lời tôi sao?

Mẹ cô vừa khóc vừa quất vào mặt cô, bà nắm chặt đầu vai cô

- tôi bảo cô dạy, cô có nghe không?, dạy cho tôi

Tiết Ngọc Tâm gần như điên cuồng lay người Tô Vân mà hét lên, khi không chóng cự được nữa mà gục lên người cô khóc.

Ba Tô đau lòng ôm vợ, ông mạnh mẽ trên thương trường nhưng trước nỗi đau mất con, ông đã tiều tụy rất nhiều, ông cũng không kiềm được mà khóc. Từ bây giờ gia đình ông không còn sự hiện diện của cô công chúa bướng bỉnh hay làm nũng. Không còn con gái quay quanh mình, ra chào đón ông về nữa. Hạnh phúc đến với ông chỉ ngắn ngủi như thế sao? Con gái vừa hết giận dỗi mà trở về nhà, nhưng bây giờ yên lặng nằm đó.

Nếu còn hiện diện linh hồn của Tô Vân ở đây cô cũng không thể nào kiềm được nước mắt, đau đớn bao trùm không gian.

Mọi người gần như mất hết hi vọng thì Lãnh Hiền vẫn cố chấp hô hấp nhân tạo rồi quay qua ép tim, rồi cố chấp dùng máy sốc tim kích tim chỉ mong cô quay trở lại, đến khi kiệt sức hần ngã ngửa trên sàn. Lãnh Hiền bất lực, mắt vô hồn nhìn cô đàn vĩnh viễn rời xa hân

Khi mọi người tưởng rằng cô sẽ ra đi vĩnh viễn thì máy đo điện tim lại trở về chỉ số bình thường, ngón tay cô khẽ cử động, lông mi khẽ rung rung.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 15

Mọi người vẫn còn đang đau lòng khóc nghẹn vẫn chưa nhận ra sự thay đổi, Tô

Vân mặt mũi đôi mắt đen, mắt khẽ nhắm lại khi tiếp xúc với ánh, cô vẫn nằm đó im lặng nhìn mọi người, nhìn về ba mẹ Tô đang khóc vì sự ra đi của cô.

- Vân nhi của em, em làm sao đây?

Mẹ cô khóc nghẹn, hơi thở rối loạn, được ba Tô ôm chặt trong lòng, đau thương trên khuôn mặt người cha hiền từ.

Lãnh Hiền mặc áo blue trắng bất lực, đau lòng, ngồi khụy dưới sàn. Thần Dương đưa lưng về cửa sổ không biết hân đang vui hay buồn, còn người anh rể của cô thì hai tay ôm đầu lưng dựa vào tường ngồi ở dưới sàn.

Nhìn ba mẹ đau lòng, lòng cô cũng đau đớn, ba mẹ thật tốt với cô không rời bỏ cô, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt biến dạng của cô.

Tay không có lực, môi khô khó khăn nói

- mẹ

giọng nói của Tô Vân nhỏ như tiếng muỗi, kèm theo một mũi vì vừa từ quỷ môn quan trở về, nhưng tiếng khóc của mẹ Tô chen ép giọng của cô mọi người vẫn cố chấp ôm nỗi đau mất con, mất người yêu.

Cô thật sự sợ mẹ cô rồi à, mẹ có thể khóc nhỏ tiếng lại không, thật ồn ào. Còn mọi người nữa cô còn sống à.

Cố gắng lấy hơi dồn hết sức lực

- mẹ

Mọi người cứng đờ ngược mắt về phía phát ra âm thanh ồm ồm là lạ, họ dường như không tin vào mắt mình, mọi người bước nhanh về phía cô, mẹ Tô nước mắt nước mũi tèm lem vừa cười vừa khóc ôm chầm Tô Vân

- bảo bối của mẹ, thật làm mẹ sợ.

- mẹ đừng khóc, thật xấu

Nằm trong vòng tay mẹ, Tô Vân gắng gượng đưa tay lau nước mắt cho mẹ, cong cong miệng cười hạnh phúc.

- mẹ thật sợ, sợ con bỏ ba mẹ đi, nếu như vậy ba mẹ phải làm sao đây?

- con vẫn ở đây mà, ngoan không khóc a

- ừm không khóc

Mẹ Tô cố gắng lau nước mắt đang chảy ra như suối, cười méo mó với cô, nhưng được mấy giây lại tức tưởi khóc lên

Tô Vân nhìn thấy mẹ khóc cũng không còn kìm được lòng mình mà nước nỡ theo mẹ, thật may quá cô đã quay lại, may quá cô lại được về với ba mẹ .

Ba Tô cũng ôm mặt khóc ôm vợ và con vào lòng

- ba biết con gái ba kiên cường không bỏ lại hai người già này cô độc mà sống phải không?

- ừm

Tô Vân gật đầu nằm gọn trong vòng tay ba mẹ

Nhìn cô hạnh phúc trong vòng tay gia đình 3 người đàn ông vẫn yên lặng đứng đó

Thật đau tim bọn hấn mà, thật đáng sợ chỉ cần nghĩ đến không có cô bọn hấn không biết sẽ sống ra sao? Thật may mắn ông trời thương bọn hấn mà trả cô về.

Tô Vân cảm thấy hoa mắt, cơ thể nóng dần lên, những mụn nước gần như vỡ ra, bây giờ thờ cô cũng cảm thấy khó khăn, vì không để ba mẹ lo lắng mà cố gắng chống cự cười cười với họ nhưng khi cô kiệt sức không còn chống cự được nữa lại một lần nữa ngất đi làm mọi người nhón nhào lo sợ

Lãnh Hiền nhanh chóng bước đến xem tình trạng của Tô Vân, bỏ một viên thuốc vào miệng cô, cầm một lọ dung dịch truyền vào cơ thể cô. Thờ phào nhìn mọi người đang sốt ruột chờ hấn

- chất độc vẫn còn, nhưng mọi người đừng lo tôi đã cho cô ấy uống thuốc và truyền dung dịch giải độc, Vân nhi đã ổn rồi.

Sự cố gắng của hấn không làm bản thân mình thất vọng, 3 ngày không ngủ nghỉ, ngay cả việc ăn cơm, đi vệ sinh hấn cũng quên, vì cô Lãnh Hiền hấn có thể làm tất cả, thuốc độc mà cô trúng là một loại cực độc, chỉ tiếp xúc qua da cũng đủ mất mạng, thật may mắn là cô không sao.(diễn đàn LÊ QUÝ ĐÓN)

Mọi người nghe Lãnh Hiền bảo đảm như vậy ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm.

Nhìn cơ thể và khuôn mặt xinh đẹp của con gái nay chỉ chút mụn nước đáng sợ ba Tô nhủ mảy

Ba Tô lo lắng tương lai cho con gái, bình thường tính tình con gái ông không được tốt cho lắm, bây giờ lại có sẹo trên mặt vị hôn phu của nó chắc lại ra đi không về. Mắt ông thâm ý nhìn về Thần Dương

Lãnh Hiền, Hàn Thiên nhìn theo ánh mắt ông thừa biết ông lo lắng tên kia vì những vết sẹo đó mà rời bỏ cô, bọn hấn cắn răng nghiêng lợi nhìn Thần Dương HƯ' tốt nhất hấn (thần dương) buông cái ngôi vị hôn phu kia ra nhanh lên một chút, thật đáng ghét.

- những mụn nước sẽ biến mất 3 ngày sao. Không để lại sẹo a.

Lãnh Hiền vẫn cung kính trả lời ba vợ.

- là ai lại độc ác hạ độc cô ấy như vậy.

Hàn Thiên bây giờ mới nhớ đến hung thủ (tác giả: có nhớ quá sớm không vậy)

- ta không biết, có thể liên quan đến nhà thiết kế.

Ba Tô mệt mỏi nhìn con gái và vợ khóc mặt ôm nhau ngủ trên giường, chảy qua chuyện này làm ông già thêm mấy tuổi, con gái ông tốt như vậy tại sao có người muốn nó chết cơ chứ.

Mất cả ba soái ca nhìn nhau rồi lại trầm tư suy nghĩ, rồi ăn ý nở nụ cười tàn nhẫn, đôi mắt khát máu, người có gan lớn dám hạ độc bảo bối của bọn họ thì chắc chắn cái kết chỉ là sống không bằng chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 16

Thời gian Tô Vân ở lại bệnh viện cũng thật mệt mỏi, mỗi ngày phải đối diện 3 tên nam chủ kia, không biết bọn hắn bị gì từ khi cô tỉnh dậy đến giờ cả 3 lúc nào cũng xuất hiện trước mặt cô. Đối diện với 3 mặt than nhưng tính trẻ con không thua gì cô

- Vân nhi ăn táo

Hàn Thiên đưa miếng táo đến miệng cô, Tô Vân tuy có thắc mắc hành động quái dị của tên này mấy ngày nay nhưng vẫn nằm trên giường mặt hướng thụ soái ca hầu hạ, há miệng nhắm mắt nhưng chờ lâu vẫn chưa thấy vị ngọt của táo trong miệng, mở mắt ra nhìn thì miếng táo kia nằm gọn trong miệng của Thần Dương, trán Tô Vân chảy 3 vạch đen lại sắp có chiến tranh cho mà xem.

Hàn Thiên mắt tóe lửa nhìn chăm chăm vào miệng đang nhai miếng táo ngon lành, tay đã nắm chặt quả đấm, thật đáng ghét hắn (Thần Dương) không xen vào chuyện của hắn (Hàn Thiên) là không ăn cơm được sao, tại sao mỗi lần hắn (HT) đang tranh thủ tình cảm của Vân nhi là lại có 2 tên ôn thần kia lại chen vào là sao đây.

- Vân nhi là vợ tôi không cần cậu chăm sóc a

Thần Dương có được lợi thế dương dương tự đắc ra oai với 2 tên nam chủ còn lại, haha ông trời thương hắn vị hôn thê của hắn là Tô Vân vậy thì cô tất nhiên là của hắn rồi sẽ không dễ để 2 tên kia có cơ hội

Lãnh Hiên, Hàn Thiên khi nghe câu Tô Vân là vợ hắn mặt càng vằn vẹo như táo bón lâu năm rồi vậy, nhìn mặt ghen tỵ kia của bọn họ Thần Dương thật hả hê trong lòng.

- có nằm mơ cũng đừng nghĩ đến

Lãnh Hiên không thèm nhìn về mặt tự đắc kia lạnh lùng đập vỡ mộng tưởng của Thần Dương, HUU vị hôn phu thôi mà hắn (Lãnh Hiên) sẽ có cách để cho gia đình Tô Vân suy nghĩ lại nên chọn ai làm con rể.

Hàn Thiên liếc mắt tán thưởng bạn tốt, nhìn bộ mặt vênh váo tự đắc của tên họ Thần kia hắn thật muốn lột sạch da mặt hắn đem đi nhuộm giấm rồi cho chó ăn mới hả dạ hắn.

Thần Dương mặt lơ đãng không thèm chấp hai tên đang ghen tỵ với vị trí của mình qua một bên cảm mũi quyết được lột sạch đưa đến miệng Tô Vân dụ dỗ

- bà xã ngoan há miệng

Tô Vân nhìn trời, cô quyết tâm sống lại là muốn được ở bên ba mẹ chứ không phải nhìn mấy tên nam chủ bệnh hoạn này trẻ con tranh giành đồ chơi đâu a.

Nhìn Tô Vân khó chịu không hé miệng ra hắn tiện tay bóp nhẹ cằm cô, Tô Vân bị đau há miệng ra định kêu đau hắn lại một lần nữa tiện tay bỏ luôn mũi quyết vào đó làm cô trở tay không kịp xem tí nữa là ghen

- bà xã rất thích anh đút cho em đúng không? Anh sẽ đút cho em mỗi ngày

Lại một lần nữa nhìn thấy hắn (TD) chiếm thế thượng phong, thân mật với cô như vậy, 2 người bọn hắn thật sự chịu hết nổi rồi. Nhẫn nhịn trước mặt bảo bối không nên kích động làm cho cô sợ.

"cốc cốc" tiếng gõ cửa làm cho cuộc chiến tranh ngầm tạm thời gián đoạn, Tô Vân thở phào nhẹ nhõm thật cảm ơn người gõ cửa này thì cuộc chiến của những đứa con nít lớn xác này không biết khi nào mới kết thúc, người mà chịu thương tổn nhiều nhất có lẽ là cô rồi,

mẹ Tô bước vào nhìn trong phòng những gương mặt cũ vẫn cái chiến tranh trẻ con kia bà ngán ngấm lắc đầu, thật trong lòng bà chán thích ai cả, tên Hàn Thiên kia thì là hoa sắp có chủ, cũng từng làm con gái bà đau khổ, tên Thần Dương kia thì haizz tự tin một cách quá đáng, không hiểu ba của bà tại sao lại chọn 1 người cháu rể như thế này. Trong 3 người này thì Lãnh Hiên là đáng sợ nhất, điên cuồng nghiên cứu có khi một lúc nào đó hắn nghiên cứu luôn con bà không, thật đáng lo. Bà quyết tâm tìm một mối khác cho con bà mới được.

- mẹ đem cháo cho con này.

- bác gái đưa cho con đi ạ

3 người đồng thời tiến lên tranh giành bình giữ ấm trong tay Tiết Ngọc Tâm, đấu nhau bằng ánh mắt, mắt to trừng mắt nhỏ, gì đây đến nữa rồi.

Sau một hồi tranh giành Thần Dương mặt dày cố chấp tội nguyên rút cháo ra chén,

- bà xã A

Thôi gọi cô là bà xã được không? Cô không muốn lấy sát thủ làm chồng đâu a.

Nhưng Hàn Thiên mặt lạnh giựt lấy chiếc muỗng trong tay Thần Dương mặt vênh vào chậm chậm đút cho cô.

- Vân nhi ngoan ăn cháo a.

Thần Dương mặt nén giận cầm chén cháo để cho Hàn Thiên chiếm thế thượng phong, nhìn 2 người kia lần lượt ghi điểm Lãnh Hiền bước lại gần đỡ lấy vai ôm cô vào lòng.

- bảo bồi ngoan ăn chút cháo đi.

Bọn hắn làm cô sắp phát điên lên rồi đây, kiềm chế bản thân làm cô gái ngoan há miệng ăn hết chén cháo.

- bảo bồi thật ngoan.

Lãnh Hiền thừa dịp 2 người Thần, Hàn kia lơ đãn hôn lên má cô một cái tán thưởng, thỏa mãn khiêu khích tình địch.

- ai cho người hôn vợ ta hả

Thần Dương điên tiết đứng lên chỉ mặt Lãnh Hiền mà quát to, còn Hàn Thiên thì nhìn nhìn bên má vừa bị hôn của cô híp mắt lấy khăn giấy cố gắng chùi chùi.

Tô Vân nắm chặt 2 quả đấm nghiến răng kèn kẹt, nhìn cô phải nhìn không được gây thù với nam chủ, bọn nam chủ là loài động vật quy hiểm

Nhìn bọn họ cãi nhau, mẹ Tô thật sự không thể nhìn được nữa rồi.

- các cậu có thôi hay không?

Cả 3 như con ngoan im lặng cúi đầu, không tranh giành với nhau nữa. ở lại thăm con gái một chút rồi nhìn bọn hắn ngoan rồi bà mới an lòng mà đi về nhà

Tô Vân giờ ngón tay khen ngợi mẹ, mẹ là nhất thích thật.

Cô bước xuống giường nhưng chân chưa kịp chạm đất thì

- này em định đi đâu.?

Cả 3 mặt lo lắng ngăn cản cô bước xuống giường.

- đi vệ sinh

Cô chán chẫn muốn nhìn mặt 3 tên này nữa rồi.

Lãnh Hiền bước đến ôm cô vào lòng, bế cô lên, 2 tên kia ngoan ngoãn không dám tranh giành vì sợ cô ngã, bọn hắn 2 bước gộp thành 1 bước, đi theo vào toilet.

Lãnh Hiền ôm cô đặt lên bôm Thần Dương chen lấn 2 tên kia sẵn tay áo mặt ngây thơ mắt hắn đầy ý cười gian

- Bà xã anh cời giúp em

AAAA gì đây đến đi vệ sinh cũng không được yên tĩnh sao?

Thần Dương tay sắp độn đến quần cô thì " BỤP" Tô Vân thẳng tay nện 1 phát vào khuôn mặt đẹp trai kia. Cô thật không nhịn được nữa rồi

Thần Dương uất ức ôm mặt đáng thương nhìn cô như muốn nói anh chỉ muốn giúp em thôi mà. Đối diện với sự hà hê của hai tên kia hắn thật hận.

Tô Vân chỉ mặt Thần Dương nghiến răng nói

- anh tôi không phải bà xã gì hết của anh

- ông ngoại bảo chúng ta sắp đính hôn

Lại là câu này thật đáng ghét, mặc kệ tên tự kỉ họ Thần

Lại đến Hàn Thiên

- anh mau chóng về với vị hôn thê của anh đi

- anh sẽ hủy hôn

Hàn Thiên mặt lạnh, ánh mắt dịu dàng nhìn cô thật sự hắn đang nói hủy hôn sao như là chuyện chẳng quan trọng gì

Tiếp tục nhìn đến Lãnh Hiền chưa kịp nói thì hắn đã cướp lời

- anh không đi đâu hết

- các anh nhanh chóng rút khỏi đây cho tôi

Tha cho cô đi được không vậy?

Cả 3 luyến tiếc nhìn cô trên mặt là thái độ em có làm một mình được không? rồi quay lưng đi ra cửa đứng chờ. Tô Vân nhìn trời tha cho cô được không? Bọn họ suốt ngày bám theo cô là sao đây không phải bây giờ họ nên vây quanh nữ chủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 17

Trong phòng bệnh yên tĩnh cô gái mặc quần áo y tá nhưng trên người cô toàn là sát khí, ánh mắt khát máu, môi mồm khê nhếch lên quái dị, trên tay là lọ thuốc và kim tiêm, vừa nhìn Tô Vân vừa bơm thuốc. Tô Vân vẫn như heo ngủ ngon giấc chếp chếp miệng lâu lâu lấy tay lau nước bọt, không biết rằng nguy hiểm đang ở gần mình.

Cô y tá mặt lạnh chuẩn bị đưa tiêm vào thịt của Tô Vân bất ngờ tay bị giữ lại. Ngược mắt nhìn người cả gan cản trở mình, nhìn đến ánh mắt giết người của Thần Dương cô sợ hãi,

- Alicc tìm cô đã lâu

Thần Dương nhìn chăm chăm cô nàng sát thủ mình truy nã bấy lâu

Lãnh Hiền giật phăng kim tiêm trên tay cô, nhìn nhìn rồi nở nụ cười tàn ác

- Là thuốc độc

Thần Dương nghe thế tay dùng sức bóp chặt tay cô ta, cô bé thét lên thảm thiết. Thật hắn không ngờ thủ hạ mình lại đi ám sát bà xã mình thật nên phải tính toán với cô gái này sau đây.

Hàn Thiên bước đến ôm trọn Tô Vân vào lòng, hàn băng trong mắt không thể giấu diếm, người con gái hắn yêu lại một lần nữa bị người âm toán, hắn sẽ cho người hại Vân nhi của hắn phải trả giá.

Tô Vân ở trong lòng Hàn Thiên dụi dụi tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ, Hàn Thiên dịu dàng nhìn cô yêu chiều vuốt tóc Tô Vân.

- Vương tha mạng cho tôi.

Cô y tá sát thủ run rẩy xin tha mạng, Vương nổi tiếng tàn nhẫn, một khi phản bội và không có lệnh mà tự ý nhận nhiệm vụ hành động thì hình phạt chỉ có con đường chết, cô ta vừa phạm đại kỵ phản bội Vương, vì lệnh truy nã trong giới sát thủ toàn thể giới mà bản thân phải sống trong tâm tối bấy giờ cô ta lại tự nộp mạng mình cho ác ma sát thủ rồi.

Thần Dương im lặng tay nhẹ buông cánh tay trắng nõn kia ra, cô ta cứ ngỡ là Vương tha cho cô một mạng nhưng cô bắt ngờ bị hắn bóp chặt, hơi thở đứt quãng.

Lãnh Hiền tiêm một liều thuốc vào người sát thủ cô ta ngất lịm đi. Cả 3 ă ý hành động, Hàn Thiên hôn nhẹ lên trán Tô Vân rồi nhẹ nhàng đặt cô về giường bệnh, 3 người lặng lẽ đem cô nàng sát thủ ra khỏi phòng, trước khi đi vẫn còn luyến tiếc nhìn mỹ nhân đang say giấc.

Bóng tối ảm thấp, mùi gây gây chỉ có ở xác chết bao vây khắp phòng, cô sát thủ Alicc nhẹ nhàng mở mắt ra, cô ta cảm thấy cơ thể mình giờ chỉ như khối đá khô cứng, không cử động được, đỡ người mất cảm giác. Ngơ ngác nhìn 3 vị ác ma bận bịu việc của mình

Lãnh Hiền xem nghiên cứu của mình, Thần Dương nhìn chăm chăm vào bản số liệu sát thủ trên tay. Còn Hàn Thiên đang xem camera theo dõi được đặt trong phòng Tô Vân, say đắm nhìn người con gái hắn yêu nhất đời này, sau 3 ngày cô tịnh dưỡng độc được giải gần hết trên mặt vẫn còn lấm tẩm vài hạt mụn đỏ nhưng không sao dù cô có xấu xí đi nữa vẫn là hắn quyết định phải có cho bằng được.

Phát hiện Alicc tỉnh dậy nhưng chẳng ai thèm nhìn đến cô ta.

- Tỉnh

Cả 3 đồng thanh phun ra một câu khẳng định

- là ai

Thần Dương lãnh khốc không đầu không đuôi hỏi

Nhưng Aliec vẫn cứng miệng không trả lời

Lãnh Hiền cười cười cảm nghiệm cứu mình vừa nghĩ ra tiêm vào người cô ta, xem cô ta như chuột bạch

Aliec mất trọn ngược mặt dần dần xuất hiện nếp nhăn, vài chỗ lở ra

- Chắc lại thất bại rồi

Lãnh Hiền tỏ vẻ luyến tiếc thí nghiệm thất bại, chần chừ còn là vị bác sĩ thánh thiện cứu người, tiếp tục làm tiếp một nghiên cứu khác

Tay Aliec run run mái tóc dần dần chuyển sang màu trắng,

- Vương tôi biết lỗi rồi tha mạng.

Thần Dương vẫn ngồi im lặng cảm trên tay thanh dao nhọn, chần thềm ngó ngàn cô nàng thuộc hạ của mình đang đau đôn rên la.

- Vẫn không nói sao?

Aliec vẫn không hiểu hẳn hỏi đến ai vẫn ngơ ngác nằm đó đau đôn ôm nhưng vết thương càng lúc càng loét sâu vào thịt mình.

Trên màn hình laptop của Hàn Thiên xuất hiện một cô gái khác, không ái khác là vị hôn thê của hắn.

Hàn Thiên nhíu mày thật chặt, nhìn khuôn mặt ác độc cô ta đang nhìn chăm chăm Vân nhi của hắn,

- con mồi xuất hiện

Hàn Thiên cười khinh thông báo với đồng đội kim đồng tình địch kia.

Cả 3 nhìn trên màn hình mày càng lúc càng nhíu thật chặt, nhìn Tô Noãn mặt hung ác, chỉ chờ Tô Vân, còn Tô Vân như uống phải thuốc ngủ vẫn yên lặng say giấc. Đến lúc Tô Noãn đang chuẩn bị bóp cổ Tô Vân thì ba mẹ Tô bước vào phòng vô tình cứu thoát con gái bảo bối của mình.

- kết thúc thôi.

Cả 3 nở nụ cười của ác ma nhìn đến con mồi nhỏ Aliec nằm đau đôn dưới sàn. Lãnh Hiền tiêm liều thuốc độc cực mạnh từ 9 loài xà độc, vào người cô sát thủ, sau chưa đầy 5 phút cơ thể cô ta tự động biến mất ngay cả xương cũng thối rữa trở thành dạng bột.

- Chắc chắc thật là đáng sợ a

Thần Dương liếc nhìn tán dương thuốc độc của Lãnh Hiền.

3 ngày tiếp theo Tô Noãn như bốc khói trên trái đất vậy, chần thấy cô ta xuất hiện trước mặt giả bộ quan tâm cô như những ngày trước, còn gia đình cô ta thì ra đường ăn xin chỉ trong 1 đêm, khối tài sản khổng lồ của ông nội để lại gần như thuộc về một thế lực khác.

Nhưng Tô Vân chần có tâm trí lo lắng cho những người cô không thích kia, cô ngày nào cũng phải đối phó với 3 tên mặt dày này, càng lúc càng quá quắt

Cô xuất viện bọn hắn cũng xách hành lý theo cô về nhà là sao đây

- gì vậy các anh đến đây làm gì.

- trên người em vẫn còn độc anh làm bác sĩ riêng cho em

Lãnh Hiền càng lúc phần đầu tinh thần mặt dày, chần nhìn đến cô xách hành lý lên phòng như ở nhà mình

- chúng ta học cách tiếp nhận nhau trước hôn nhân đúng không bà xã?

Da mặt Thần Dương thì càng lúc càng dày, tự cho mình là đúng chần quan tâm ai nghĩ gì tự tiện đưa hành lý cho Tiểu Mai đem về phòng cho hắn.

Hàn Thiên nhìn cô dịu dàng, nở nụ cười mê hoặc, dịu dàng xoa đầu cô.

- hủy hôn rồi, em nên có trách nhiệm với anh đúng không Vân nhi?

Đầu cô thật choáng a, gì đây không phải các nam chủ này đi lộn địa chỉ đúng không, Hàn Thiên tổng giám đốc mặt than đầu rồi, sao hán không giữ lời hứa là không bao giờ nhìn đến cô là sao vậy.

Đúng mặc niệm số phận mình một lúc lâu, ba mẹ ơi sao lại đi du lịch tuần trăng mật vào lúc này cơ chứ, cô không phải là bảo bối được ba mẹ yêu thương nhất sao. Bây giờ họ chán nhìn mặt 3 tên trẻ con kia tranh giành mà bỏ rơi cô ở lại gánh hậu quả sao AAAA

Bước về phòng chưa vào phòng thì đã nghe tiếng tranh cãi

- Hàn Thiên cậu nên ra đi thôi cậu chán còn trong trắng nên bảo bối sẽ chán ghét cậu cho xem.

Lãnh Hiền tự tin mình vẫn là xử nam xứng đáng với cô mà xua đuổi Hàn Thiên

- Vân nhi thích người thành thực chuyện phòng the hơn, cậu non kém nên dọn ra khỏi đây đi

Tô Vân đứng trước cửa phòng nghe họ tranh cãi mà cô thật muốn đập đầu vào gối mà tự tử, Hàn Thiên biết cô thích người thành thực là sao đây, cô chỉ thích ngắm mỹ nam lửa thể vận động mạnh trên giường với nhau thôi a,

- các người rút lui sớm bớt đau khổ đi, Vân nhi là vị hôn thê của tôi

Lại thêm 1 tên Thần Dương tự kỷ nặng a

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 18

- Đi với tôi nhanh nào

Cô gái mặc đồ trắng đứng lặng lẽ cô đơn trong bóng tối, không thấy rõ được khuôn mặt cô nàng, giọng nói lạnh giá, đang đưa tay về phía Tô Vân.

Tô Vân vẫn im lìm nhìn cô gái không lên tiếng

Cô gái cười cười bước đến gần Tô Vân, khi khuôn mặt cô gái kia hiện ra thì làm Tô Vân hoảng hốt, lấy tay che miệng.

- Cô.....

Tô Vân ú ớ không nói nên lời, lùi bước về phía sau, sợ hãi khi phát hiện bóng tối đang bao vây mình.

Cô gái vẫn giữ nụ cười ác ma, bắt lấy tay Tô Vân

- trốn sao? Ai cho cô thay thế tôi hả?

Giọng cô ta càng lúc càng lạnh, ánh mắt to đen bây giờ chứa đầy nỗi hận

- tôi.... Tôi không có

Tô Vân cố gắng tránh thoát khỏi bàn tay cô gái kia, nhưng tay cô ta lạnh ngắt dính sát vào tay cô không thể nào tránh thoát được.

- trả lại ba mẹ, người yêu cho tôi.

Cô ta cúi gắt quát lên, lời kéo tay cô

- tôi không có, Thả tôi ra

Tô Vân hốt hoảng nhận ra cô gái kia đang dẫn cô qua một cách cửa đen bên trong là tiếng gầm gù quái dị, có cả tiếng khóc than, tiếng cười thật đáng sợ, cô hét toán lên vung vẩy, cô không muốn bước vào nơi tăm tối kia.

-AAAAAAA

Tô Vân bật dậy mái tóc rối tung, nước mắt rơi nhè nhè từ lúc nào cô không biết, khuôn mặt vẫn còn hoảng sợ quan sát nơi mình đang ở

- may quá, mơ thôi.

Cô thờ phào, chỉ là mơ nhưng hình ảnh đó lại xuất hiện nữa rồi, từ lúc cô tỉnh đến bây giờ mỗi lúc ngủ cô lại nhìn thấy nguyên thân của Tô Văn quay về đòi cô trả ba mẹ, trả cuộc sống lại cho cô ấy, nhớ lại lúc ấy nếu cô nghe theo lời cô ấy bước qua cánh cửa kia có phải là cô ấy sẽ được trở về với thân xác của cô ta rồi cô lại thay thế cô ấy làm hồn ma vất vưởng, cho nên cô ấy oán hận rồi hành hạ cô trong giấc mơ phải không?

- ọtttttt

Xoa xoa bụng haizz nên đi tìm cái gì ăn đã.

=====

Chưa đặt chân vào bếp đã nghe được tiếng tranh cãi của các nam chủ đáng kín kia rồi

- này cậu công ty cậu phá sản rồi hả Thiên

Giọng Lãnh Hiền lạnh nhạt kèm theo sự coi thường gì đó

- không cần cậu lo, còn cậu bị bệnh viện sa thải rồi à?

Không còn Hàn Thiên lạnh lùng kiêu hãnh nữa, hần giờ như bà di chanh chua rồi haizz còn đâu tổng giám đốc soái ca của cô đây.

- bà xã em dậy rồi à

Thần Dương vẫn xem thường 2 tên kia, liếc nhìn ra cửa phòng bếp nhìn thấy Tô Văn mắt hần sáng như mặt trời nhanh chóng bỏ con dao trên tay, ôm chăm lấy cô. Hai tên kia nhìn thấy hạnh động của hần nhanh chóng dừng lại cuộc chiến nội bộ, bước lại tách Tô Văn và Thần Dương ra với khoản cách an toàn

- Di Thanh đâu rồi?

Tô Văn nhìn nhìn vào bếp không thấy người đầu bếp tài ba nhà cô

- anh cho tất cả mọi người nghỉ phép rồi.

cả 3 đồng thanh trả lời, bồi dưỡng tranh thủ tình cảm là phải tiêu diệt mọi rào cản, cả 3 đưa mắt nhìn nhau rồi chẹp chẹp miệng, thật đáng tiếc 2 tên mặt dày kia khó đẹp hơn bọn người hầu.

trán Tô Văn chảy xuống 3 vạch đen, ôi trời đây là nhà cô hay nhà bọn hần đây.

- Ọtttttt

Bụng Tô Văn lại đánh trống, 6 con mắt to nhìn chăm chăm vào bụng cô, khiến cô xoa xoa bụng mặt đỏ lên.

- đói sao? Anh tự tay làm món em thích này

Lại một lần nữa 3 nam chủ thần giao cách cảm nói. Rồi lại sử dụng thái độ chán ghét nhìn nhau.

Tô Văn mặt đen nhìn món ăn trên bàn, gì đây cái này là cho cô ăn sao? Đây là món cô thích sao?

Cả 3 người chớp chớp mắt nhìn cô với vẻ mong đợi, không quan tâm mặt Tô Văn đã đen như bao công rồi mà cứ cầm đũa mà gấp thức ăn bỏ vào chén của cô.

- Khoan đã

Tô Văn lấy tay cản những đôi đũa gấp những món ăn quái dị kia vào chén cô, cô không muốn chết lần nữa đâu.

Tô Văn cầm đũa chỉ vào đĩa thức ăn có 2 cái trứng gà còn nguyên vỏ và 2 trái cà chua vẫn chưa chế biến.

- đây là món gì

Lãnh Hiền mặt cao ngạo liếc nhìn 2 người Thần, Hàn

-bảo bối là trứng xào cà chua, em thích không? Anh làm đó

Lãnh Hiền cười rục rờ, dịu dàng nhìn cô trên khuôn mặt dường như có viết anh giỏi không, khen anh đi

Tô Văn ôm chán, trời ạ có ai làm món trứng xào cà chua mà bỏ nguyên 2 cái trứng 2 quả cà chua vào rồi xào qua xào lại như hần không ?

Cô lại chỉ chỉ về đĩa cá nhìn nhìn 2 tên còn lại

- cá chiên giòn là món em thích nhất đúng không bà xã? Bỗng hết cả tay anh

Thần Dương bước đến gạt phăng Lãnh Hiên qua một bên, khiêu khích nhìn 2 nam chủ còn lại, rồi đáng thương đưa tay bị bông kia đến trước môi cô ý bảo cô thổi cho hần

Trời ạ, lại một tên tự kỷ nặng, một con cá đen thui còn nguyên vẩy thịt bên trong vẫn còn nhớt nhớt bảo cô thích được không đây

Nhìn đến đĩa rau xào kị, ừm chắc món này không vấn đề gì? Tô Vân gấp vài cọng bỏ vào miệng, rồi nhanh chóng tròn mắt phun ra đấm lên mặt Hàn Thiên, tìm kiếm ly nước uống nhưng uống nhầm giấm. Cô nôn hết tất mọi thứ có trong dạ dày ra ngoài

- Vân nhi ("bào bối", bà xã) làm sao vậy?

Cả 3 tên phá hoại này hốt hoảng bước đến vỗ lưng cho cô, nhìn cô nôn đến mặt trắng bệch, cả 3 người đàn ông suất chúng đau lòng tự trách mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 19

- tránh xa tôi ra AAAAA

Tô Vân phát hỏa, bọn hần hại cô xém tí làm cô mất mạng còn chưa đủ sao, Tô Vân xoa xoa bụng thật đáng thương cho mày đã trống rỗng mà bọn hần cũng không tha bắt những món đã được tiêu hóa một lần nữa ra đi.

3 tên nam chủ kia mặt vô tội, tỏ vẻ uất ức nhưng khi cô không chú ý đến bọn hần thì lại lườm nhau Thần, Hàn, Lãnh treo trên mặt là chữ người sai ta không sai.

Không muốn để ý những tên này cô một hướng đi thẳng đến bếp mặc sự ngăn cản của bọn hần, nấu một phần mì ăn liền, hương thơm của mì đánh thức bụng đói của Thần, Lãnh Hàn, nhưng vì thể diện của đàn ông chỉ biết giấu điếm mà nuốt nước bọt.

Tô Vân vẫn ngoảnh mặt làm ngơ một mình cặm cụi ăn hết tô mì, trước khi kết thúc không quên dùng lưỡi liếm hết nước mì trên môi, làm cho bọn hần hít sâu, nhìn chăm chăm vào môi cô.

Ánh trăng soi sáng vào khung cửa sổ cô gái khuôn mặt trẻ con yên lặng say giấc ngủ, " Cạch" bóng người mở cửa bước vào đứng trước mặt cô im lặng nhìn cô gái ngủ.

Tô Vân vẫn không biết gì khê lật người nằm úp người xuống giường miệng lẩm bầm gì đó.

Người đàn ông khê cúi người ôm cô vào lòng hôn lên vành tai mái tóc cô, Tô Vân ngửa ngửa tay phe phẩy đuổi vật đang gây rối giấc ngủ của mình, rồi lại chếp chếp miệng ngủ tiếp.

Người đàn ông khê cười hít một hơi hương hoa hồng tươi mát xông vào mũi làm hần mãn nguyện mà nở nụ cười dịu dàng. Nhưng hần chưa yên bình hưởng thụ giây phút yên bình thì " CẠCH" lại bóng người nhẹ nhàng bước đến gần người đàn ông nheo con mắt dò hâu nguy hiểm nhìn người đang bước đến gần mình. Bóng người kia cũng cảm nhận được có sự xuất hiện của người thứ 3 hần khó chịu nhíu chặt mày.

Trong bóng tối cả 2 người chiến tranh bằng ánh mắt không ai nhường ai nếu như Tô Vân tỉnh dậy thì cho rằng 2 người này đang liếc mắt đưa tình với nhau rồi lại yy ra rất nhiều hình ảnh cấm trẻ em đây mà.

Vẫn im lặng chiến đấu lại " CẠCH" hai người đưa ánh mắt liếc nhìn vật thể đang tiến lại gần mình 3 người nhìn nhau rồi nhanh chóng bước về giường tranh giành vị trí nào gần Tô Vân nhất thoải mái ôm cô vào lòng nhất đôi lúc chiến tranh im lặng này xảy ra vài tiếng động nhỏ. Khi cả 3 mệt mỏi nằm thừ người ra giường lớn mà mặt nhỏ trừng mắt nhỏ nghiêng răng nghiêng lợi vì đối thủ không phải dễ đối phó như thế này.

Vì mắc tiểu mà Tô Vân lật người tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn cơ thể mình ở dưới sàn, mình lại ngủ say đến nỗi lăn xuống đất nữa rồi CHẶC CHẶC. Nhưng khi nhìn lên giường thì 3 vật thể được gọi là đàn ông đang ôm nhau ngủ thắm thiết.

Bỗng nhiên trong đầu cô xuất hiện một ý tưởng phong phú.

" HAHA"

Nhận thấy người trên giường có dấu hiệu tỉnh dậy cô nhanh chóng che miệng, chăm chú nhìn 3 người ngủ với nửa người trên phơi bày, ôm nhau thắm thiết, cô lấy điện thoại đi động chụp lại 1 vài tấm hình làm kỷ niệm, chắc chắn những cảnh đam mỹ 3p người thật việc thật như thế này làm sao cô bỏ qua cơ chứ. Do cố gắng nén cười, mãi suy nghĩ tương lai xa xôi mà dòng nước vàng vàng sắp rỉ ra. Cô không còn hơi sức chơi đùa nữa mà hai tay bùm bụp dưới chạy 1 mạch vào toilet giải quyết.

Tô Vân thoải mái lên máy bay, trước khi đi không quên để lại nụ hôn gió

" tạm biệt nhé nam chủ, tạm biệt nữ chủ, chị đi đây haha"

Tô Vân như người sao hoa mới rớt xuống vậy, trên máy bay cô hết sở chỗ này, rồi lại tìm tòi chỗ khác, mọi người trên máy bay nhìn cô như người ngoài hành tinh

- Tiểu thư cô có thể ngồi xuống không? Máy bay sắp cất cánh rồi mời cô cài thiết bị bảo hộ ạ.

Cô tiếp viên xinh đẹp nhẹ nhàng nhắc nhở Tô Vân

- chị thật xinh đẹp a

Tô Vân mắt lấp lánh nhìn cô tiếp viên hàng không hành động theo lời cô tiếp viên xinh đẹp chân dài.

Gương mặt cô nàng tiếp viên ngượng ngùng đỏ lên, có ai được khen mà không thích đây,

Ngồi vào chỗ cô hồi hộp nhìn ra cửa sổ, có ai sống 2 kiếp mà đây là lần đầu tiên đi du lịch bằng máy bay giống cô không? Mọi lần đi du lịch bằng xe của công ty cô đã mất ngủ cả đêm, bây giờ gia đình có điều kiện thích đi là lên đường đi thôi, cô thấy nôn nao trong lòng sao đây.

Lực chú ý được dời đến vị trí của những tên mặc áo đen, cơ mặt họ bị đứt sợi gân nào rồi nên mới giống như ma đơ canh như thế, bọn hắn canh gác xung quanh một mỹ nữ à không mỹ nam

- wow thụ của tôi đây rồi.

Trời ạ người đàn ông kia có làn da trắng, môi mỏng, mũi cao nhưng tổng hợp lại thì nó không nên đặt trên khuôn mặt của đàn ông, mái tóc bạch kim, mắt lim dim đang nghĩ ngợi, wow hắn còn xinh đẹp hơn mấy cô người mẫu chân dài a. Đúng mẫu thụ yếu đuối mỏng manh xinh đẹp ôi nếu hắn và 3 tên công ở nhà mà lăn lộn trên giường đúng là tuyệt mỹ .

Mặt Tô Vân ngớ ngẩn trí tưởng tượng đã bay đến cảnh các nam chủ chơi trò vật nhau trên giường a 5p a mỹ nam a, cô mà được chứng kiến cảnh đó bỏ đời cô, cô cũng chấp nhận a.

Âu Dương Tuấn khải tuy mắt đã nhắm nhưng theo thói quen cảnh gác hắn thừa biết lại có cô nàng nào đó to gan háo sắc lại đánh chủ ý lên hắn rồi. Bắn ánh mắt hình viên đạn đánh giá Tô Vân, hắn khẽ bĩu môi, mặt tròn tròn, ngực thì cũng vừa vừa, được mỗi cặp mắt đẹp nhưng cái vẻ háo sắc kia làm mất đẹp rồi, miệng anh đào đang trào nước miếng đánh giá trên dưới hắn kết luận chỉ là cô nàng lùn. Hắn khinh thường quay đầu đi nhắm mắt không thèm quan tâm tới nữa.

=====

- Tiểu thư, máy bay đã hạ cánh rồi ạ

Tiếp viên hàng không nhã nhặn dịu dàng đánh thức cô nàng nấp lùn đang say giấc. Nhưng đổi lại câu trả lời là Tô Vân gác thẳng 2 chân lên ghế bên cạnh, tay thì lau lau nước miếng đang trào ra, chép chép miệng rồi lại ngủ tiếp

Trán cô nàng tiếp viên chảy xuống 3 vạch đen, cô ta hít sâu kiềm chế bản thân, dùng tay lau cô dậy

- Tiểu thư, đến nơi rồi nên xuống máy bay thôi

- nam chủ các người thật phiền phức, dứt hết cho tôi

Tô Vân vẫn trong giấc mộng cáu gắt đẩy tay tiếp viên đang để trên vai mình, lăm bằm 1 lát rồi KHỜ KHờ càng lúc càng lớn

Tiếp viên dường như đã hết kiên nhẫn với cô, cô ta bảo tiếp viên nam ôm cô xuống máy bay.

Tô Vân lim dim mở mắt, nhìn xung quanh là một nơi xa lạ, ồn ào, nhiều người qua lại,

- Tiểu thư đã tỉnh a

Tiếp viên nở nụ cười chuyên nghiệp, bắn ngoại ngữ như gió

Sau một hồi thực sự tỉnh giấc thì cô mới biết rằng chuyến bay của mình đã hạ cánh lúc 5 giờ chiều mà mình đã ngủ như chết bị người ta khiêng từ máy bay đến trạm phát thông tin chuyến bay hành khách này đúng 7 giờ đồng hồ. Trời ả

Do đi quá gấp và cũng là lần đầu tiên đi du lịch nước ngoài nên cô không biết rằng phải đặt phòng ở khách sạn trước mới có phòng mà ở, bây giờ đã là 12h khuya chẳng ai cho cô tá túc cả huhu.

Lê đôi chân mệt mỏi cầm theo túi hành lý còng kênh đứng trước một quán bar ồn ào náo nhiệt, nhiều người có đầu tóc quái dị ra vào vào.

Chưa bao giờ được vào hộp đêm làm cô háo hức muốn vào thử và cô đã làm thật, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt quái lạ, một cô gái xách theo vali còng kênh bước vào club thật giống như cô gái bị gia đình ruồng bỏ mà xa vào con đường sai lầm.

Cô nhanh chóng bị choáng ngợp bởi cái không khí nhộn nhạo, tiếng nhạc đỉnh tai điếc óc, cô như cô bé mới lớn hết nhìn đông rồi lại nhìn tây

- xin hỏi cô đi mấy người

Nam nhân viên răng khểnh nhìn cô hỏi

Cô ngây ngốc đưa 1 ngón anh ta tự hiểu mà dắt cô đến quầy bar

- cô dùng gì a

- cho tôi nước ngọt

Anh ta cố gắng khuôn mặt mình bớt khó coi có ai đi vào đây mà uống nước ngọt không, rồi hắn đưa cho cô một bản menu

Tô Vân nhìn vào menu nhiều cái tên lạ chọn đại một cái, chắc cái nào cũng được miễn sao không phải là rượu

Sau 5p uốn xong ly nước đầy màu sắc Tô Vân loạn chọn bước đi không xách theo hành lý cứ theo quán tính mà bước vào một căn phòng nào đó

Âu Dương Tuấn Khải đang bàn công việc với thuộc hạ, bỗng có một cô gái say xin bước vào làm hắn khó chịu mà nheo mắt lại. Nhưng tên thuộc hạ hắn cầm súng cảnh giác chia về phía cô.

Tô Vân như người khác, chóng nạng hùng hổ xông lại chỉ vào mặt bọn họ

- dám dùng súng giả hù bà sao. Tưởng bà sợ chặc

Vừa dứt lời Tô Vân hùng hổ giựt phăng tất cả khẩu súng trên tay mà bọn họ vẫn chưa hiểu chuyện gì

Tô Vân nheo mắt nhìn về hướng Âu Dương Tuấn Khải cô cười cười rồi say xin bước lại gần nhưng không may bị ngã thật đúng lúc mặt cô lại úp vào vị trí tiêu diệt của hắn

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 20

Chép chép miệng chỗ nào ấy nhỉ mềm mềm, cô ngây ngô ngước mặt lên tay thì sờ sờ đến chỗ mềm mà mặt mình vừa an tọa, ôi cảm giác tốt lắm nha, nhưng sao nó hết mềm rồi cứng quá.

Chủ tớ Âu Dương Tuấn Khải mỗi người 1 trạng thái, bọn thuộc hạ của hắn người mắt tròn mắt đẹp hít sâu, mặt đen thui, người thì có khuôn mặt vô cảm nhưng 2 tay che hạ bộ của mình, lão đại nổi tiếng không gần nữ sắc, nhưng giờ đây thì bị một cô bé tuổi còn dậy thì ăn đậu hủ, ai nói cho cô bé kia biết rằng lão đại nhà bọn hắn sẽ tiêu diệt thế giới này nếu có phụ nữ đến gần hắn đi, bởi vì lão đại bọn chúng được đồn là gay. Vì bọn họ sợ làm ảnh hưởng đến mặt mũi của lão đại nên lặng yên mà chuẩn em.

Âu Dương Tuấn Khải hít sâu cố gắng giữ vững bình tĩnh, khuôn mặt xinh đẹp càng lúc càng lạnh đi, hắn sống 30 năm nay giờ thì sự trong trắng của mình lại bị 1 cô bé nắm lun hi mũi chưa sạch mà mất đi. Đàn bà với hắn là thứ ghê tởm nhất trên thế giới này, hắn khinh.

Lạnh lùng hất ngã Tô Vân xuống sàn nhà cứng, tay phui phui, ánh mắt hắn lạnh băng như ngàn mũi dao đâm thẳng vào cô.

- aida đau quá, tên nào

Tô Vân giận điên đứng dậy tìm kiếm tên khốn nào đó không biết thương hoa tiếc ngọc mà đẩy mình xuống đất.

- woa anh thật xinh đẹp a.

Bẩm sinh từ kiếp trước đến kiếp này khi Tô Vân uống chất có cồn thì level hảo sắc được tăng lên đến max. Nhìn người đẹp mặt lạnh trên sofa mắt hấn chỉ tồn tại bằng giá làm cô nổi máu muốn cưỡng bức hấn a. Nghi là làm chần mản đến hấn đang chán ghét mình mà lao thẳng đến ôm hấn

- cô nương cho ta thơm một cái

Vừa dứt lời cô đã đặt môi mình lên môi hấn, tay sờ soạn vào trong áo hấn, Âu Dương Tuấn Khải quá bất ngờ trước hành động này của cô quên mất là phải đẩy cô ra mà cứ thế bị động để cô cướp đi nụ hôn đầu đời.

Tô Vân khó khăn tàn sát đôi môi mỏng của Âu Dương Tuấn Khải cô bộc lộ sự yếu kém non nớt trong cách hôn.

Tuấn Khải cuối cùng cũng thức tỉnh nhanh chóng tránh thoát cô. Hấn lạnh lùng mà hất tay cô.

- Cút

Hấn cảm nhận được trong người mình như có ngọn lửa đang cháy, một cảm giác chưa bao giờ xuất hiện trong đời hấn trải qua sự sống và cái chết rất nhiều lần nhưng cái cảm giác mà cô nàng này đang đem lại cho hấn là sao đây. Môi cô rất mềm, tay cô mịn màng của cô dịu dàng xoa nắn cơ thể hấn vừa rồi vẫn còn làm hấn cảm thấy khô nóng, muốn được vút ve nhiều hơn nữa. Âu Dương Tuấn Khải cố gắng không để dục vọng của mình trỗi dậy, tránh né sắc lang.

- HỪ xem người chạy đi đâu.

Cô hôm nay nhất quyết phải cưỡng hiếp hấn cho bằng được nếu không thật không phải nữ tử hấn nhà họ Tô (về sau khi Tô Vân nhớ đến ngày hôm nay thì cô phải khóc thét lên và nói đó không phải lỗi của cô chỉ vì rượu sai khiến tâm hồn ác quỷ của cô thôi)

Tô Vân vồ tới ôm hông Âu Dương Tuấn Khải, tay thì mò vào trong áo xoa nắn viên đậu đỏ trên ngực hấn, làm cho Tuấn Khải phải rít lên, tay còn lại thì cô mò mẫn cự long ngọc đầu dậy từ lúc nào.

Hấn không chịu nổi cái kích thích này, lí trí không còn ngăn cản hấn được nữa, hấn cũng cảm thấy bản thân không bài xích cô, hương thơm hoa hồng trên người cô làm hấn sắp phát điên rồi. Tuấn Khải bế xốc Tô Vân thấp bé lên đặt môi mình lên môi cô cố gắng hút lấy mật ngọt của Tô Vân hấn cảm thấy như vậy chưa đủ hấn muốn nhiều hơn nữa, đưa chiếc lưỡi vào miệng Tô Vân càn quét hết tất cả vị đắng của rượu, vị ngọt ngọt trong miệng cô.

Tô Vân bị động, cô cảm thấy khó chịu không thích là người bị động, cô nàng có kinh nghiệm hôn Lãnh Hiên 2 lần lấy ra mà dùng, cô túm lấy gáy hấn học theo hấn đưa chiếc lưỡi nhỏ nhắn của mình cùng nhảy múa với lưỡi của hấn.

Đến khi Tô Vân khó chịu vì không hít thở được Tuấn Khải mới buông cô ra, mặt Tô Vân đỏ ửng, môi vì hôn mà sưng đỏ đang chồm chồm chu lên, đôi mắt mơ màng, làm cho hấn lần đầu tiên cảm nhận được tim mình đập sai nhịp, trong đời hấn đây là lần đầu hôn môi, tiếp xúc quá gần với phụ nữ như vậy, hấn chán ghét phụ nữ yếu đuối suốt ngày ờ ọ, càng lúc hấn càng bài xích phụ nữ chỉ cần bọn họ đến gần hấn đã buồn nôn, nhưng với cô bé này thì khác, hấn không bài xích tuy lúc đầu chán ghét cô hảo sắc cưỡng hôn hấn nhưng bây giờ hấn có thể khẳng định rằng cô sinh ra là của hấn rồi.

- đã đốt lửa thì tự mình dập lửa.

Hấn nhếch miệng cười nụ cười của sói xám sắp ăn được thịt thỏ, nhưng Tô Vân ngây ngốc nhìn hấn bị hấn mê hoặc bởi nụ cười đó mà gật đầu.

Nhìn thấy cô gật đầu hấn càng thêm đắc ý mà bế cô đi thẳng vào phòng nghỉ bên trong, đặt cô trên giường, không kiên nhẫn xé rách chiếc áo T-shirt, khuôn ngực đầy đặn hiện ra trước mắt hấn, cơ thể Tuấn Khải càng ngứa ngáy hơn, hấn lại xé tiếp chiếc áo lót đang che đầy đôi bánh bao trắng tròn đang đợi hấn cắn nuốt.

Hấn như mãnh thú hôn lên đôi môi sưng tấy của cô, vừa hôn vừa xoa nắn đôi thỏ trắng vừa được hấn giải thoát, tuy lần đầu nhưng hấn vẫn thành thực như những chàng trai đã bị phá zín. Tuấn Khải ngậm tai cô nơi mà sợi dây nhạy cảm mạnh nhất trên cơ thể của cô làm Tô Vân mềm ngoác dựa vào lồng hấn mặc hấn làm gì làm, lưỡi hấn như con rắn trơn lách trong tai cô làm mặt Tô Vân càng lúc càng đỏ, dòi lãnh địa hấn hôn đến xương quai xanh, cắn nuốt thỏa thích rồi đến mục tiêu tay hấn chưa bao giờ rời bỏ, đưa chiếc lưỡi liếm quanh khuôn vú, rồi lười lại đá đá vào hạt đậu đang cương cứng, thấy trêu đùa như thế đã đủ hấn ngậm viên đậu hồng vào miệng nuốt như bé cưng đang nuốt sữa mẹ, tay còn lại không bỏ rơi con thỏ trắng bên kia mà xoa nắn thành nhiều hình dạng rồi ngón trở lại trêu đùa hạt đậu đỏ đã cứng kia, Tô Vân dường như chưa bao giờ chịu đựng sự kích thích quá lớn như thế này cô ưỡn người lên tham muốn hấn ngậm thật chặt nó.

Cô to gan đưa tay coi nút áo sơ mi đen trên người hấn ra, cơ thể hoàn hảo 8 múi săn chắc hiện ra trước mắt cô nếu là bình thường cô sẽ dành nhiều thời gian nghiên cứu và trầm trồ khen ngợi có khi lại lấy điện thoại ra chụp làm kỷ niệm, nhưng lúc này là lúc nào haizz.

Tay cô học theo hấn nghịch viên đậu kia, làm Tuấn Khải đang mê ăn bánh bao sữa phải ngẩng đầu lên hít sâu, nhìn vật nhỏ kia đang nghịch ngợm hấn cười dịu dàng chưa bao giờ xuất hiện trên mặt hấn.

- nắm lùn của anh, đừng nôn nóng

Hấn nửa ngồi nửa quỳ cỡi đi chiếc quần bò trên người cô, nhưng vì quần bó quá sát mà làm hấn mất kiên nhẫn, hấn nắm một bên kéo mạnh thế là quần cô rách toạt.

- Đồ của tôi

Nhìn hần hết lần này đến lần khác xé đồ cô, thật không hiểu hần có sở thích xé đồ người khác sao.

- Sau này phải mặc váy không được mặc quần.

Hần bá đạo nhìn cô ra lệnh, rồi nhìn đi nhìn lại quần lót màu hồng hình hoạt hình kia làm hần có cảm giác đang cưỡng hiếp trẻ em, vì vậy hần tiện thể xé nó đi luôn.

Nhìn u cốc rậm rạp kia mà mắt ngàn băng không đời của hần bây giờ chỉ chứa lửa của dục vọng

Hần hôn từ khuôn ngực cô đến bụng tay vừa xoa trên, còn tay còn lại thăm dò vào u cốc đã ẩm ướt từ lúc nào, xoa xoa hạt dẻ giữa thâm cốc, đặt nụ hôn nhẹ lên mảnh đất màu mỡ.

Tô Vân bị kích thích mà thở gấp rên rĩ, uốn người lên cao.

Hần cười nham hiểm, cúi đầu mút bạn hạt dẻ kia, rồi đưa lưỡi vào thăm dò bên trong đưa vào rồi lặng lẽ rút ra.

- ưm ưm, đừng mà

Tô Vân khó khăn đẩy đẩy đầu Tuấn Khải ra khỏi thân dưới mình, cô không chịu nổi cái sự kích thích kinh khủng này nữa, trong người cô có chút sung sướng và đôi lúc tham lam muốn nhiều hơn thế nữa.

Hần lại ngấn đầu lên nhìn cô đang chịu kích thích mà thở gấp mặt đỏ bừng.

- Không thích sao bé cưng, ra ướt tay anh rồi.

Nhìn nụ cười kia cô hình dung được hần đang chế giễu vì sự yếu kém của cô mà. Lòng tự trọng của con gái nhà họ Tô không cho phép mình bị khinh thường. Cố gắng để bản thân mình bình tĩnh

- Tôi muốn ở trên

Tuấn Khải tuy không hài lòng lắm nhưng vẫn cố gắng nhịn nhục mà chiều người đẹp.

Cô vùng về hôn, mút khắp cơ thể hần, làm cho hần đứng ngò ả không nằm không yên mà vắn vẹo. Lấy hết can đảm cỡi quần hần, còn sự che đậy cuối cùng cô cũng nhắm mắt mà cỡi luôn, nhìn tiểu Khải Khải đang ngóc đầu dậy chào cô, Tô Vân chớp chớp mắt nhìn nó thật to a, to và dài còn hơn của Thầy hiệu phó nữa, sờ vào cảm giác ra sao đây. Cô đưa tay chạm vào Tiểu Khải Khải càng lúc càng to và cứng hơn.

Tuấn Khải nửa ngồi nửa nằm nhìn cô đang nghịch tiểu đệ mình nhìn khuôn mặt ngổ ngổ phát hiện ra vật thể lạ mà nghiên cứu kia của cô hần thật muốn đập cho cô tỉnh lại mà, lúc này còn chơi trò khám phá sao?

- bé cưng thích không, nó muốn em đẩy

Lại bị khiêu khích a, cô nhìn hần bằng cặp mắt sói lang của những kẻ chuyên đi cưỡng hiếp con gái nhà lành

- hôm nay bản cô nương sẽ bạo dâm người haha

Cầm cự long hùng dũng mạnh mẽ đâm vào u cốc nhưng

- AAAAAAAAAAAAA đau quá

Cô đau đến thét lớn

- ưm,... ... Thả lỏng nào bé cưng aaaa

Hần cảm nhận được nơi đó của cô thật chặt, tiểu Khải Khải to lớn như thế thật sẽ có thể làm cho cô bị thương a

- thả lỏng con mẹ anh, cục hoa của tôi aaaaa

Thì ra là cô cho vào nhầm nơi, mặt hần đen thui, lần đầu tiên của mình lại trao nhầm cho em cục hoa a.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 21

Đau đớn không thể nói nên lời có ai như cô không lần đầu tiên cường bức mỹ nam lại cho vào nhằm chỗ, cô thật sự cảm thấy mình thật đáng khinh bỉ mà.

Cúc hoa của Tô Vân như muốn bóp chết Tiểu Khải Khải, hần thật chỉ muốn phá nát cái hang nhỏ hẹp này mà, Tuấn Khải khó chịu lật cơ thể Tô Vân xuống giường chiếm lại thế chủ động, thật sự hần rất muốn thử cái cảm giác cho Tiểu Khải Khải ra vào cái hang cúc hoa này của cô(tác giả: thật là biến thái) nhưng khi nhìn thấy sự đau đớn hiện trên

Gương mặt nhỏ bé kia của cô, tim hần cảm thấy nhói nhói, Tuấn Khải từ từ rút mình ra ra khỏi cơ thể cô.

Tô Vân cảm thấy chỗ lão nhị của mình vẫn còn đau lắm, hàng của hần thật kinh khủng chưa vào hết mà làm "nhị cô nương" nhà cô sắp rách tẹt ra, mém tí nữa là cô phải đi phẫu thuật khâu vá lại cúc hoa rồi haizz, "em bé" của hần to đến thế nếu mà vào "tiểu muội muội" của cô thì sẽ như thế nào đây, không được không được cô phải bỏ cuộc thôi.

Tô Vân định lật người ngồi dậy mà bỏ chạy nhưng Âu Dương Tuấn Khải như hiểu được nỗi lòng của cô mà vòng tay ôm chặt Tô Vân tránh cho cô thấy khó mà lui, Tuấn Khải nở nụ cười tàn ác, nâng gáy cô dịu dàng hôn lên môi sưng đỏ đang chu lên hờn dỗi, tay thì lần mò tìm đến u cốc đang ẩm ướt, dịu dàng xoa nắn làm cho Tô Vân lại một lần nữa đánh mất lý trí mà rên rỉ.

Hần muốn cô phải nhớ về đêm này mãi mãi nhớ hần đã làm cho cô sung sướng như thế nào, làm cho cô phải nhớ về hần và chỉ thuộc về hần.

1 ngón tay cho vào u cốc, "tiểu cô nương" thật chặt chẽ làm cho ngón tay hư hỏng của hần khó đường duy chuyển ra vào.

Tô Vân nhớ nơi đó vừa đau vừa mang lại cho cô cảm giác thật thoải mái, cô điên rồi, điên lắm mới có hành động cường bạo tên ác ma này huhu bây giờ thì hần ăn thịt ngược lại cô rồi, liệu hần có nhân từ như Lãnh Hiên mà tha cho cô phút cuối không đây (tác giả: xl nếu lần đó cô không nôn vào mặt tên kia thì cô bị thịt lâu rồi. Tô Vân: mất lạnh liếc... Tác giả cười cười xách dép bỏ chạy)

Nhận thấy cô đang mất tập trung, hần tức giận hung ác đâm thêm 1 ngón vào "muội muội" của Tô Vân làm cô thống khổ vận vẹo ưỡn người lên. Ánh mắt hần lạnh đi vài phần khi nhìn thấy trong mắt Tô Vân đang nhớ đến một hình bóng khác mà không phải hần.

- Nhớ ai ?

2 ngón tay vẫn làm việc vận động ra vào một tay thì bóp chặt lấy cằm Tô Vân, cô đau đớn nước mắt lã chã rơi. Nhận thấy mình không khống chế được lực mà làm cô đau, hần nhanh chóng buông tay, đưa môi đến gần tai Tô Vân thổi khí nóng, giọng nói lạnh băng bá đạo tuyên bố

- em là của tôi

Khi môi sắp rời khỏi tai cô, hần không quên dùng chiếc lưỡi treêu đùa vành tai Tô Vân, làm cho cô bị kích thích mạnh mà rung rẩy rên rỉ.

Hần mạnh mẽ dùng " tiểu huynh đệ" của mình xuyên vào cơ thể nhỏ bé của Tô Vân làm cô đau đớn thét lên.

- ÁAAAAA THẬT ĐAU

Cô đau đớn nước mắt rơi không ngừng, tay nắm chặt ga giường, sự đau đớn cùng cực làm cô chỉ muốn khóc.

Nhìn cô đau đớn hần thật hận mình tại sao vì ghen tỵ mà làm cô thương tổn cơ chứ, nhưng trong lòng hần có chút gì đó vui sướng, cô là của hần chỉ là của hần thôi.

Tuấn Khải nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên những viên chân châu đang vron trên má cô, hôn lên môi cuốn lấy sự ngọt ngào, nụ hôn chứa đựng sự dịu dàng, trân quý chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời hần, người phụ nữ đầu tiên cũng là người cuối cùng của hần.

- thả lỏng một chút nào bé cưng!

Hần dịu dàng dụ dỗ, nơi đó thật chặt nó cứ như sắp bóp nát hần rồi, không lui cũng chẳng tiến được thật là đau mà, lần đầu tiên của cô đau nhưng hần cũng đau lắm đấy nè.

Tuấn Khải vẫn giữ vững tinh thần thép không tiến không lùi, cơ thể Tô Vân dần dần tiếp nhận dị vật khổng lồ đang trong mình, cô dần dần muốn nhiều hơn, cô càng lúc càng khát vọng hần di chuyển, cô bắt đầu vận vẹo.

Nhận thấy cô gái trong lòng đã tiếp nhận mình rồi, hần cũng chậm chậm di chuyển ra vào

- ưm

Tô Vân vừa thống khổ, vừa cảm thấy vui sướng mặt đỏ bừng cơ thể đang đưa theo nhịp của hần, cố gắng kìm nén cơn bất mãn mình để không phát ra tiếng

Hần cười cười rồi cúi người xuống mà ngậm chặt viên đậu đỏ mê người trên ngực cô, mút chặt.

- kêu lên

Tuấn Khải ngược đầu từ khuôn ngực đầy đặn kia, đưa lưỡi mô tả môi của Tô Vân rồi ra lệnh cho cô kêu lên.

Vận tốc của hắn đang càng lúc càng nhanh hơn làm cho cô nàng kia không theo kịp mà phải ưỡn người lên ôm cổ hắn mà rên rỉ nức nở.

- đừng mà, em chịu không nổi

Giọng nói chứ đầy sự nũng nịu càng kích thích thú tính hắn hơn, hắn càng lúc vận tốc càng lúc càng nhanh và mạnh hơn.

Cô không chịu nổi nữa mà to gan cắn vào bả vai hắn rên rỉ, hắn lúc này chìm trong sắc dục mà điên cuồng chiếm lấy cô.

Ngoài kia là sự ồn ào của tiếng nhạc, tiếng người nói chuyện, nhưng trong căn phòng kia là hình ảnh người con trai điên cuồng chiếm hữu cô gái trẻ, trong phòng chỉ tồn tại tiếng rên rỉ yếu đuối của người phụ nữ và tiếng thờ dục của người đàn ông mạnh mẽ.

không biết hắn đòi hỏi cô bao nhiêu lần, không biết Tô Vân bao nhiêu lần khóc lóc van xin tha thứ, đến khi trời gần sáng Tô Vân gần như ngất xỉu, suy nghĩ trước khi ngất đi của cô là đợi đó lần sau cô sẽ cho hắn khóc lóc van xin gọi cô bằng bà nội (tác giả: chắc chỉ có trong mơ kkk)

- UM

Tô Vân mệt mỏi lật người tỉnh dậy, người cô thật đau a, đầu đau, nơi đó cũng đau, thật giống như vừa bị xe tăng lăn qua người vậy a.

Cô mơ màng tỉnh dậy, nhìn ngó khung cảnh xung quanh, một nơi xa lạ, lại nhìn nhìn về chiếc giường màu đen, rồi dời ánh mắt đến cơ thể không mảnh vải che thân của mình, rồi bị thu hút bởi vết máu nổi bật trên chiếc giường với ga trải giường không thể che giấu kia.

Tô Vân bản thân ngồi vò tóc như ỏ quạ, trời cô làm gì vậy, hôm qua cô vào một quán bar tá túc một đêm, nhưng bây giờ là sao đây. Cô thất thân rồi.

Ngồi ôm đầu, nhớ nhớ lại nào hôm qua mình vào bar uống một ly nước màu sắc đẹp đẽ, đầu mình quay vòng vòng mắc tiểu nên đi vệ sinh, rồi cô nổi thú tính đòi cưỡng bức một tên đẹp gái.

- AAAAAA

Tô Vân nhìn trời mà hét lên, trời ơi chắc chắn hôm qua ly nước kia là rượu rồi a, chỉ có uống rượu vào thì level hão sắc của cô mới đạt kỷ lục max như vậy thôi huhu, không phải người ta hại đời cô mà cô lại đi hại đời con trai người ta rồi. Tô Vân khẽ nhích người tìm quần áo nhưng vừa di chuyển thì "lão nhị" và "lão đại" cùng lúc đau đớn chuyện gì vậy, không phải chỉ đau mỗi "tiểu cô nương" thôi sao? Tại sao lão nhị cũng đau thế. Nhưng bây giờ không phải là thời gian ngồi nghỉ chuyện này mà là nhân lúc cái tên người đẹp kia còn chưa trở lại mà chuẩn em, nếu không hắn bắt cô chịu trách nhiệm thì phải làm sao đây huhu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 22

Âu Dương Tuấn Khải sao khi kết thúc cuộc đàm phán vũ khí, trong lòng nôn nóng quay về nhìn người con gái làm hắn điên đảo kia, nhưng khi mở cửa phòng mắt hắn lạnh đi, nở nụ cười ma quỷ nhìn vết tích của cuộc chiến hôm qua vẫn còn đó, còn bóng dáng hắn mong nhớ thì đã lặn đâu mất rồi.

- Giỏi lắm, chạy? Chạy nhanh một chút, nếu tôi bắt được em chết chắc.

Bóng dáng cao ngất bước ra khỏi phòng, nhưng hàn khí thì vẫn còn hiện diện quanh đây.

trong căn phòng với tông màu lạnh đã nói lên tính cách của chủ căn phòng, một người đàn ông cao gần một mét chín quay lưng hướng về cửa sổ tỏ ra sát khí nặng nề làm cho những người mặc áo đen sau lưng hắn run rẩy không dám hó hé, hắn nhớ mình chỉ báo cáo thông tin về cô nàng nắm lun to gan dám cưỡng bạo lão đại nhà mình thôi mà, lão đại cũng thật là đáng thương sự trong trắng lại bị hủy hoại trong tay một con nhóc.

- giữ lại giấy tờ quan trọng, còn những thứ khác quăng

- Lôi trong vòng 30p tôi muốn cô ấy xuất hiện trước mặt tôi.

Người áo đen tên Lôi mặt lạnh tuân lệnh lui ra khỏi phòng, đứng phải tìm cô ta về, phải cho cô ta biết sự lấy đi sự trong trắng của lão đại nhà hắn là một sai lầm phải cho cô nhóc kia trả giá thật đắt.

Cho mọi người lui xuống một mình hẩn trong căn phòng lạnh lẽo, lòng hẩn thì lại nồn nóng, tiền, giấy tờ tùy thân, quần áo của cô hẩn đang giữ trời thì sắp tối, cô muốn hẩn phát điên lên phải không? Nắm lùn tôi tìm ra em thì em đừng mơ rời khỏi tôi nữa bước.

Tô Vân trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi đen dài, sợi dây nịch làm bằng da cá sấu quấn ngang hông, cách điệu chiếc áo sơ mi thành một chiếc váy, nhưng có ai hiểu được nỗi lòng của cô không đây, ở cánh đồng bất tận kia đang rất lạnh á huhu, hẩn không cần phải mạnh mẽ như thế chứ xé rách cái quần lót của cô. Quần áo, giấy tờ tùy thân thì sao cô thật hậu đậu mà tại sao chỉ nghĩ đến cách chuồn êm mà lại quên mất phải lấy hành lý đây.

Cô lưu lạc đến phương trời nào thật sự cô cũng không biết nữa, đứng giữa ngã tư đường nhìn ngắm dòng xe tấp nập qua lại, mọi người nhìn cô như người từ sao hỏa vừa đáp cánh đèn trái đất vậy a.

"Ọc Ọc" ôi trời ơi bụng ơi mày đừng khóc nữa có được không, tao cũng đang khóc đây này, có phải số trời đã định là bà đây không được đi du lịch nước ngoài không thể, chỉ trong 1 đêm cô từ xử nữ thành phụ nữ, từ có nhà có gia đình thành cô nhi lưu lạc đầu đường xó chợ, ba mẹ ơi ba mẹ mau mau đăng tin tìm kiếm trẻ lạc đi bảo bối của ba mẹ chuẩn bị kiếp sống ăn xin rồi này.

Đứng nhìn trời nhìn đất than vãn thì cũng không giúp cái bụng nó hết khóc a, một mình lang thang đến khi nhìn thấy một quán ăn lẻ đường cô nhanh chóng cất bước đến.

- bà chủ cho 1 tô mì nhiều thịt a

Ăn, phải ăn, ăn là chuyện lớn, tiền là chuyện nhỏ bất quá đi rửa chén thuê thôi mà. Tô mì vừa đưa lên thì " loăng xoăng" Tô Vân lặng im nhìn tô mì trở về với đất mẹ, mặt lạnh dần đi

- mỹ nhân bao nhiêu một đêm

Một tên lưu manh da đen, mặt rỗ le lưỡi liếm môi, ánh mắt dâm tà nhìn cô, Tô Vân vẫn im lặng nhìn tô mì tay thì đã cuộn thành nắm đấm người tóa ra hàn khí nồng nặc nhưng những tên giang hồ giỡm này vẫn không nhận ra mà tiếp tục giữ trò

- người đẹp cho bọn anh chơi một đêm nào.

Một tên vừa béo vừa lùn mặt có vết sẹo, đưa tay heo hẩn chạm vào tóc cô rồi định đưa lên mũi ngửi nhưng chưa kịp hành động thì bị cánh tay mảnh khảnh của Tô Vân cấu một phát, làm tay heo kia bủn ra máu, hẩn ôm tay mặt dữ tợn ra lệnh

- dám cấu tao, bắt nó cho tao, hôm nay tao chơi chết nó luôn

Tô Vân lạnh lùng, mắt to đen ngập tràn sát khí nhìn cánh tay tên béo lùn vừa chuẩn bị chạm vào tóc mình, cô nở nụ cười lạnh, nhìn 3 tên vừa hủi hoại bữa tiệc nhỏ của cô được lắm có 2 tên cũng dễ thôi, 1 mình cô chấp hết.

Tô Vân tay cầm cái ghế nhanh chóng phang về phía đầu tên da đen, làm hẩn ôm đầu mà la oai oái. Tên mập thấy đồng bọn mình bị ăn ghế mặt càng dữ tợn hơn mặt hẩn chứa đầy dục vọng, và ngọn lửa tức giận

Hẩn tay cầm dao lao về phía Tô Vân, cô nhanh chóng tránh đi, nhưng tay thì bị dao cứa đi 1 đường dài, máu tứa ra, nhưng cô vẫn như bị ai đó nhập vậy, mày xinh không hề nhú lại vì đau nếu là bình thường thì cô nắm nhà ta đã khóc la như sắp chết rồi ấy nhưng hiện tại mũi máu làm cho hẩn khí trên người cô càng lúc càng đậm.

Tô Vân vẫn đứng lặng đó nhìn 2 tên không muốn sống kia, 2 tên đó vẫn hung hăng cầm trong tay bao thuốc kích dục lần lần bước lại gần cô

- chơi em sao? cùng lên đi em tiếp

Cô nở nụ cười ác quỷ quắc tay 2 tên côn đồ, bọn chúng tưởng rằng cô bị một dao rìu thì thấy khó mà rút lui không chống cự bọn chúng nữa mà không phòng bị bước đến gần cô.

- không cần dùng thuốc em vẫn cho anh lên tiên mà

Tô Vân dựa vào lòng tên da đen nở nụ cười, làm bọn chúng điên đảo, tay cô thì lần dò trực ngực tên béo, đến khi bọn chúng lơ là cô một chân, một tay đồng loạt tấn công vào của quý của bọn chúng, 2 tên côn đồ đau đớn khuya người xuống đất ôm hạ bộ quan trọng mà khóc la, như thế cô vẫn chưa cảm thấy đủ, nhanh chóng ôm nồi nước sôi gần đó của chủ quán mà tạt hẩn vào vị trí yếu ớt kia, 2 tay nắm tóc 2 tên giật ngược ra đằng sau.

- sướng không anh.

Bọn chúng bây giờ hối hận không kịp nữa rồi, hôm nay bọn hẩn mất mù mà đi chọc đến mù dạ soa rồi, mặt vụn vụn đau đớn, mắt tên béo đã uơn ướn, một cú đá của cô thật sự có thể hủy diệt đời sau của bọn chúng rồi, không còn sức mà chống trả lại con người ác ma đứng trước bọn hẩn nữa

- tiểu thư tha cho chúng tôi, chúng tôi biết lỗi rồi

Tô Vân mặt lạnh nhìn bọn chúng cầu xin tha thứ, cười cười

- anh có lỗi gì vậy?

- chúng tôi không nên chọc đến bà cô, không nên có ý định cưỡng hiếp cô.

Bọn chúng sợ sệt ập ứng nhận lỗi chỉ mong cô nhanh chóng tha thứ mà buồn tha cho họ.

- vẫn chưa biết lỗi?

Tô Văn nhặt bao thuốc kích dục gần đó bước lại gần đó hết vào miệng bọn chúng, tay bóp chặt miệng bọn hắn không cho phun ra khi chúng nuốt hết vào thì cô không quên cho mỗi tên một đá

- lỗi của 2 cứng lớn nhất là dám tổn thương đến thức ăn của ta

Bạn đang đọc truyện *Nam Chũ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 23

Hiên ngang ra đi, được vài bước Tô Văn nhủu mảy thật chặt, a thật đau nga giả bộ làm nữ vương cũng có cái khổ đó, cô đã cố gắng kìm nén cái đau đớn để đổi lấy danh dự, nhưng mà nó đau lắm á. Lúc đó thật cô chặn đám nhìn máu đang chảy như thác.

Do mất máu quá nhiều, bụng đói nên Tô Văn đi được một đoạn thì bước chân loạn choạ, "BỘP" cô đụng phải ai đó, rồi ngất đi trước khi ngất cô mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh, da trắng rất trắng, nhìn thật quen a, lại gặp mỹ nữ rồi.

Âu Dương Tuấn Khải đau lòng ôm người ngọc vào lòng, liếc nhìn cánh tay cô, ánh mắt hăng lên tia khát máu, dịu dàng đặt nụ hôn lên trán cô gái mình yêu thương, đưa ánh mắt chết người về Lôi, Lôi rùng mình một cái, thật đáng sợ a, lão đại làm sao thế, cứu cô ta trể chỉ vì muốn cho cô ta một bài học thôi mà, ai ngờ cô nàng này là lừa mà độn vào thật bông tay, đẩy bọn côn đồ kia bây giờ điên điên đại đại rồi, và bây giờ là đến lão đại nhà họ đại đại theo rồi.

Lôi hiểu ý Lão đại nhà hắn mặt lạnh không cảm xúc tiến tới xách 2 tên chán sống dám động đến tổ tông nhà họ Âu.

Ôm Tô Văn trong lòng cho bác sĩ cầm máu, mắt sát khí nhìn chằm chằm bác sĩ làm hắn(bác sĩ) sợ sệt sợ ý chạm mạnh vào miệng vết thương, làm cho Tô văn đau đớn nhủu chặt mảy.

- xin lỗi lão đại tôi lỡ tay

Âu Dương Tuấn Khải mặt lạnh, nhìn về Lôi

- chặt tay hắn.

Ông bác sĩ sợ hãi quỳ xuống sàn van xin nhưng vô dụng, lời lão đại hắc đạo thế giới nói ra có bao giờ rút lại đây, thật đáng thương ai bảo thần kinh của ông bác sĩ này quá yếu làm gì, nhưng nếu là hắn(Lôi) cũng sảy ra sơ xuất thôi, ai bảo lão đại cứ nhìn chằm chằm vào người ta như thế cứ như người ta sắp ăn trộm gì đó của lão đại không bằng. Haizzz

- Lão Đại có cần mời bác sĩ khác đến không?

- Không, ra ngoài

Lão đại nhà hắn thật tiết kiệm mà, haizz, lão đại chân tay vụng về có băng bó vết thương cho nắm lùn được không đây.

Căn phòng chỉ còn lại mỗi hắn và Tô Văn, hắn nhìn nhìn vết thương đã được khâu và xử lý rồi, nhưng còn bước cuối cùng là băng bó lại.

Mặt hắn không cảm xúc, nhưng sự dịu dàng trong mắt không giấu diếm nổi, nhưng tay chân hắn thì vụng về, nếu ai đó quen biết hắn ở đây có lẽ sẽ phát hiện ra hắn đang bối rối, tay hắn rung rung cầm cuộn băng vải quấn được mấy vòng thì giống như cuộn băng này nó đang thách thức cái được gọi là sự kiên nhẫn của lão đại họ Âu nhà chúng ta vậy, lúc thì sốc lên trên, lúc thì lệch xuống dưới, làm hắn muốn phát điên, lần thứ n tháo ra băng lại nhưng kết quả còn thảm hơn những lần trước chúng nó cứ rồi tung rồi mù, Âu Dương Tuấn Khải nhắm mắt thở phì phò cầm cuộn băng vải rồi tung đang trên tay cô mà xé nát vụn, nhìn cuộn băng vải mà cứ nhìn thấy kẻ thù hắn hít mất nguy hiểm.

- Lôi bảo Phong vào gặp tôi

Mắt vẫn nhìn cuộn băng, giọng nói lạnh hơn chữ lạnh làm cho Lôi và Phong đang đứng bên ngoài rung lấy lấy nhìn nhau, bọn hắn đã làm gì sai sao? Phong bước vào phòng nhưng ánh mắt lưu luyến nhìn Lôi như muốn nói tôi không nỡ rời xa cậu. Đáp lại Phong Lôi vỗ ngực mình, ánh mắt nhìn bạn tốt

yên tâm cậu đi rồi tôi sẽ lo hậu sự cho cậu.

- Lão đại

Phong giọng vẫn vô cảm, mặt vẫn ôn hòa nhưng trong mắt chứa toàn sự hoạn mang không biết lão đại muốn gì đây

- băng bó, không được làm cô ấy đau

Phong bản thân nhìn lão đại nhà mình, bảo hán băng bó vết thương sao lại có giọng nói như đang nói chuyện với kẻ thù vậy, lão đại có thể đừng sử dụng giọng nói lạnh toát mồ hôi kia nữa không? trái tim hán nhỏ bé lắm.

Dưới cái nhìn chăm chăm của Lão đại Phong cũng vuốt mồ hôi trên trán mà hoàn thành tốt đẹp việc băng bó vết thương kinh hoàng nhất trong cuộc đời hán. Nhân lúc Âu Dương Tuấn Khải đang lo cho người đẹp hán nhanh chóng chuẩn bị ra khỏi cửa.

Tuấn Khải nhìn người con gái trong lòng thương xót mà hôn nhẹ vào vết thương trên cánh tay cô. Năm lần của hán thật mạnh mẽ, cô một mình chống trả lại 2 tên côn đồ không biết chết là cái gì kia, lúc ấy cô thật khác với bình thường, cô lạnh lùng lại có gì đó cuốn hút người đối diện, hán mỉm cười vuốt má Tô Vân

- Năm lần em là của tôi.

Nói khẽ vào tai cô rồi hôn nhẹ vào môi anh đào, cô ấy là của hán, nam nhân khác đừng bao giờ mơ tưởng.

=====

Trong căn phòng tối, 2 tên côn đồ sau con kích thích điên loạn mà cùng nhau làm chuyện giữa đàn ông và phụ nữ làm. Bước vào phòng tối mùi tinh dịch nồng nặc cả căn phòng, Âu Dương Tuấn Khải chán ghét đập lên cánh tay béo ục ục của tên béo

- chạm vào chỗ nào rồi

Tên béo không hiểu ngờ ngác nhìn hán, Tuấn Khải chỉ lạnh lùng nhìn cánh tay kia

- dẫn tiểu bạch vào đây

Lôi nhìn lão đại hiểu ý gạt đầu lui ra ngoài, một lúc sao hán cùng 8 tên áo đen khinh 1 cái lồng sắt chứa con mẫn xà to tướng màu đen vào, con rắn le lưỡi ngoan hiền nhìn chủ nhân, Lôi vừa mở cửa thì nó nhanh chóng phóng lại gần Tuấn Khải lấy lồng, đầu nó cọ cọ vào chân hán.

- ăn cánh tay heo kia.

Tên béo hoảng hốt nhìn con rắn đen to hung tợn đang tiến gần mình, hán định bỏ chạy nhưng Lôi và Phong nhanh chóng bắt giữ được.

- van ngài, tha mạng cho tôi, tôi sẽ không có lần sau nữa

Thật sẽ có lần sau để hán nói không sao? Tuấn Khải im lặng nhìn chăm chăm tên béo, Con rắn ngược mắt nhìn chủ nhân lễ lười rồi quay đầu nhìn tay béo tiến lại gần cánh tay béo kia nó quay đầu lại một lần nữa nhìn chủ nhân mình, khi thấy Tuấn Khải gạt đầu nó vui vẻ mà gặm bữa tối của mình.

Tên da đen nhìn cánh tay đồng bọn mình bị con rắn to kia gặm mà run lẩy bẩy tè ra cả quần, ám ứng không mở miệng cầu xin được

- thả tên da đen vào chuồng sói, tên béo cho hán ở chung với tiểu bạch

Lão đại xinh đẹp vô cảm ngồi nhìn nhìn móng tay mình mà ra lệnh, người chạm vào hay có mơ tưởng đến năm lần của hán thì chỉ có chết.

Sau khi giải quyết 2 tên hán chương mắt nhất thì nhanh chóng trở về với người hán thương yêu, vừa xa cô chưa được 1 giờ mà hán nhớ cô vô cùng, có phải hán trúng độc quá nặng rồi không đây.

=====

Vừa bước vào biệt thự tiếng động lạ dưới bếp làm hán chú ý đến, bước nhanh về phía cánh cửa bếp, trong bóng tối hán nhìn thấy một con mèo ăn vụng thức ăn trong tủ lạnh, năm lần của hán bị bỏ đói 1 ngày rồi đây, thật là không ngoan mà ai bảo cô ngu ngốc chơi trò chốn tìm với hán làm gì để phải ra nông nỗi này, cô hành hạ bản thân mình nhưng cô có biết cô cũng đang hành hạ hán không đây.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ! Tha Cho Tôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.